

Lady Death

Howard
Chay

KNIHA LADY DEATH

Mazlíček – Tak, konečně je tu, po roce od publikace v Drakobijcích III a pár měsíců po publikaci v Pevnosti, povídka, která se umístila sedmá v Trollslayerovi 2001. Je i s ilustracemi, zatím s těmi z Drakobijců, od Honzy Pekárka. Ty z Pevnosti od Jakuba D. Kočího snad ještě seženu...

Pravá víra – Tak tuhle povídku jsem si minulý rok napsal pro radost, asi jsem byl trochu v depresi, a je o Darionovi a jeho bohyních. Trocha exhibicionismu ještě nikomu neuškodila... Povídka se umístila druhá v soutěži Troll 2001 a vyšla ve sborníku Zlatý věk trollí.

Dar – Povídka, co jsem měl v letošní soutěži O lahvičku miruvoru. Neumístila se nic moc, protože byla napsaná hodně narychlo a vůbec jsem asi trochu šlápl vedle... Michael Bronec se o ní vyjádřil, že je v tolkienistickém sborníku prakticky nepublikovatelná... Nu, řekněme, že jsem tehdy měl tak trochu deprese.

Zachránce – Tak tohle dílko z prostředí mystické džungle jsem si hodně dlouho syslil jen tak pro sebe. Co vy na něj?

Návrat do Lórienu – Povídka inspirovaná dílem J.R.R. Tolkiena, která vyhrála soutěž Společenstva J.R.R. Tolkiena O lahvičku miruvoru 2001. Vyšla ve fanzinu Imladris a ve slovenském časopise Fantázia.

Prchající helma – Rhan, slavný trpasličí bojovník z rodu Tergů, je okraden, což ho velmi, ale opravdu velmi dožere. Tato povídka vyšla ve sborníku k NeoCONíčku 2001 a nyní v nové, mírně přepracované verzi (snad už tu je) v knize Sborník sci-fi a fantasy povídek – Kočas 2002, který vyšel k letošnímu Euroconu.

Cítit se šťastný... – Tento příběh vypráví o prvním střetu Rhana s Keronem, ale víc raději neřeknu.

Enieniny vdavky – Parodicky laděná povídka, vymýšlet mi ji pomáhala Sandy, je to taková blbůstka... V Trollslayerovi se umístila asi na 28. místě, možná ji někdy předělám...

Mazlíček

Příběh první

Trohlík neměl lehký život.

„Táhni mi z očí, budižkničemu! Proč mě Rytíř takovým synem ztrestal! Nevěřím, že jsi můj!“

Malý, vychrtlý chlapec se krčil před svým otcem a bezmocně brečel. Neudělal nic špatně, jen se vzteklému tyranovi připlétl do cesty. Teď měl na zádech tři krvavé šrámy od koženého opasku – otec ulevoval své každoranní kocoviny.

Chlapec obdržel ještě pořádný kopanec; potom pána statku omrzel a směl se odplazit pryč. Narazil však na macechu: „Ty hnusnej hcípáku! Co se tu jenom tak flákáš! Koukej aspoň dojít pro vodu!“

Se svěšenou hlavou a zatnutými zuby zápolil s vahou prázdných věder. Naložil je na vozík a vyjel z brány. Slunce ho pálilo jako plamen, špinavé hnědé vlasy měl spleené potem. Tiše si mumlal, že by rodiče bez váhání zabil, ale věděl, že to nikdy nedokáže. Příliš se jich bál.

Vesnická studna byla na návsi. Cestou musel Trohlík chvíli do kopce. Ubohé provázky, které měl na těle místo svalů, málem do jednoho popraskaly. Když konečně dojel k cíli, opřel se o kamenné roubení a dlouho zhluboka oddechoval.

Očekával, že se ostatní děti okamžitě srotí a budou se mu vysmívat. Možná si po něm i hodí kamenem. Často se tím bavily.

Dnes nepřišly. Trohlík si však příliš neoddechl. Byl by raději, kdyby ho někdo přinesl domů v bezvědomí a s rozbitou hlavou, než aby se musel pokoušet splnit nesplnitelný rozkaz, nakonec se vrátit s prázdnou a zase si nechat zmalovat hřbet.

Uvolnil západku na rumpálu a uvázané vědro spadlo dolů. Ozvalo se tlumené žbluňknutí. Trohlík se chopil kliky a zkusil s ní otočit. Šlo to, ale jen dokud bylo vědro pod vodou. Sotva se vynořilo nad hladinu, byl konec.

Snažil se, seč mohl, ale již s klikou nepohnul ani o píd'. Znovu se rozhlédl, zda se mu někdo nesměje či dokonce už nehází spásný kámen. Kdyby tomu tak bylo, nezkoušel by uhnout – ještě by mu skočil

do cesty. Nechat se zranit bylo jediným způsobem, jak si zasloužit alespoň trochu mateřské péče.

Se slzami v očích a zoufalými kletbami na rtech se dál opíral do kliky.

Vtom mu na rameno padla ruka v kovem pobité rukavici. „Potřebuješ pomoc, chlapče?“

Ten hlas zněl drsně, ale laskavě. A patřil ženě.

„Není to očividné, sestřičko?“

Druhý hlas byl také ženský, ale velmi odlišný – každým slovíčkem hladil.

Trohlík se váhavě otočil. Brada mu spadla údivem až na propadlou hrud'. Před ním stály dvě nejnádhernější ženy, jaké kdy viděl. První, černovláska s pichlavýma očima, byla vyšší a mohutnější a měla na sobě nepříliš dobře padnoucí mužskou zbroj a u pasu dlouhý meč. Druhá, přívětivá a něžná blondýnka, byla štíhlá jako víla a na sobě měla bílou, takřka průsvitnou řízu. Obě dvě nesly na čele zvláštní červená znaménka ve tvaru půlměsíce s hroty obrácenými vzhůru.

Černovláska se ušklíbala: „Podívej, jak na nás zírá!“

Trohlík zrudl jako rak.

„Nechtělasi mu pomoci?“ připomněla světlovláska své společnici a pokárala ji pohledem.

„Jistě. Ustup, chlapče.“

Trohlík poslechl a díval se, jak bojovnice bez obtíží a jen jednou rukou točí klikou. Za okamžik byla obě vědra plná.

„Jsme nezdvořilé. Ještě jsme se nepředstavily,“ pronesla mezitím blondýnka. „Má sestra se jmenuje Niela a já jsem Tersa. Přišly jsme, abychom vás varovaly.“

Upřela na Trohlíka své hluboké modré oči. Chlapci chvíli trvalo, než se zmohl na odpověď: „Já... já jsem... Trohl...“ Své jméno nedokončil. Styděl se za něj.

„Troll?“ změřila si ho Niela pobaveně, „Na trolla zrovna nevypadáš!“

Tersin pohled ji znovu pokáral. „To nic, Trohle. Teď odvez tu vodu a rychle přiveď někoho, kdo tu velí. Je to důležité.“

Trohlík jako ve snách přikývl. Byl z překrásných dívek tak vyvedený z míry, že si ani neuvědomoval tíhu vozíku. Najednou už vjížděl branou na statek.

Matka se dívala na vědra a zlostně lapala po dechu. Těšila se, jak mu zase vynadá a pak předhodí otci k potrestání, ale svým úspěchem ji nemile zaskočil. Nakonec si samozřejmě přeci jen něco našla: „Podívej, koliks toho rozlil, nemehlo! Takhle plejtvat! Počkej, až to uslyší...“

„Musím za starostou,“ špitl Trohlík spíš jen pro sebe a utekl.

Chvíli poté už vedl nedůvěřivě se tvářícího tloušťka ke studni. Starosta se ho na něco ptal, ale odpovědi se nedočkal. Trohlík byl myšlenkami někde úplně jinde, v představách, které mohl nazývat jen toužebnými nespelnitelnými sny...

Když starosta sestry uviděl, pochopil chlapcovo vytržení. Rychle si uhladil vlasy a zkusil zatáhnout břicho. „Co vás k nám přivádí, milé dámy?“

„Vzdělaný muž,“ zhodnotila nabubřelé uvítání Niela. „To nám ještě scházelo.“

Tersa nad její neomaleností zakroutila hlavou. Bojovnice si jí ne všimla: „Přestaň řečnit a seber lidi k obraně. Míří sem horda orků.“

Tloušťka zapomněl, že na ně chtěl udělat dojem. „Sem?“ Zbledl jako stěna. „Musíme utéct!“

Vysloužil si pohrdavé usklíbnutí. „Vzdělanec, a zbabělec k tomu.“

Tersa sestru jemně odstrčila stranou. „Nesmíte utíkat, starosto. Dostihnou vás a v lese budete bezbranní. Tady máte alespoň kolovou hradbu. Dokážete je odrazit. S naší pomocí určitě.“

Díval se na ně velmi pochybovačně: „Odrazit? Většina z nás nikdy nebojovala! A bez urážky, ale jak nám vy dvě...“

Dívky se shovívavě usmály. Niela ledabyly mávla mečem a bez námahy přeťala silný rumpál. Starosta vytřeštil oči. Tersa pozvedla ruce a k nebi vzlétl hrůzný blesk provázený ohlušujícím zahřměním.

Otřesený, ale přesvědčený starosta začal okamžitě svolávat lidi a rozdávát úkoly.

Trohlík stál v uctivé vzdálenosti a neuvědomoval si, že má ústa dokořán. Sestry si ho všimly a pokynuly mu, aby přišel blíž. Než

poslechl, chvíličku váhal. Nechtěl dívky, které považoval za bohyně, obtěžovat svou přítomností.

„Máš meč, Trohle?“ zeptala se Tersa přívětivě.

„Nebud' hloupá! Copak nevidíš? Neunesl by ho, je příliš slabý!“

Posměšek Trohlíkovi podlomil kolena.

„Sestřičko, mlč! Jsi krutá! Podívej, vždyť pláče!“

„Cha! Ty zkrátka nejsi bojovnice! To není ublíženost, ale vztek z bezmoci! Kdyby měl sílu, obě bychom se před ním třásly!“

Najednou se na něho dívaly s obdivem. Chlapec se nevěřicně usmál. Na okamžik byl v ráji.

„Ale neměl by bojovat, že ne?“ Tersin melodický hlas zněl ustaraně.

„Tobě se líbí!“

„A tobě snad ne?“

Mrkly na sebe. „Běž se schovat, Trohle. Ale ať máš dobrý výhled. Bude to dobrá zkušenost – uvidíš. Přichystáme ti překvapení.“

Chlapec poslechl. Skryl se pod zvýšeným zápražím jednoho domku a díval se, jak sestry odcházejí k bráně. Teprve teď si uvědomil, že se zvenku ozývá hluboké hrdelní řvaní. Orci už dorazili.

Lidé se s horečným spěchem rozestavovali na hradbu. Starosta běhal sem a tam a snažil se je povzbudit rádoby vtipnými žerty. Když si vysloužil několik urážek, nechal toho a tiše se postavil na hradbu mezi obránce.

Trohlík viděl, jak všech sedm vesnických lovců napíná své dlouhé luky a pečlivě míří. Tětiny zadrnčely. Vesničané zajásali, střelci zřejmě trefili dobře.

Chlapec se však neradoval s nimi. Díval se s udiveným výrazem na sestry. Obě ženy pozvedly ruce, zavřely oči a zhluboka se nadechovaly, jako by cosi nasávaly. Vzápětí rozkošnicky vykřikly. Oči se jim rozsvítily podivnou září. Tersa mávla rukou a vypustila z dlaně ohromnou kouli živoucího ohně. Vesnická brána se rozlétla na kusy v ohromném výbuchu. Vše zahalil prach a kouř.

Lidé chvíli nechápali, co se to stalo. Starosta však ano. Trohlík ho viděl, jak běží k bráně a zděšeně ječí: „Zradily nás!“

Chlapec napjatě čekal, až se kouř rozptýlí. Sestry prve stály příliš blízko k výbuchu. Báł se, že nepřežily.

Ozval se hluboký vítězný řev a z šedavých oblak se vynořili orci. Vesničané pochopili, že jsou ztraceni. Utéct nebylo kam. Rozpoutal se zoufalý boj s jasným koncem.

Kouř se trochu zvedl. Trohlík se marně snažil zahlédnout dívky nebo alespoň jejich těla. Zmizely.

Orků bylo víc než třicet a všichni již byli uvnitř. Jejich lesklá zelená kůže byla pomalována válečnými barvami, ohromné kyje dopadaly na lidské hlavy s drtivou neúprosností. Orci byli ve svém živlu, i oni umírali, ale každý vzal alespoň tři obránce s sebou.

Trohlík viděl, jak starosta uklouzl a spadl a jak mu ohromná svalnatá noha rozmačkala lebku jediným dupnutím. To však chlapci bylo jedno. „Kde jste... Nesmíte být mrtvé!“

Spatřil otce. U něho se soustředila nejtěžší obrana. Byl obklopen svými silnými syny, Trohlíkovými tupými bratry, a bojoval se zuřivým odhodláním. Zde orci zatím neprorazili.

Trohlík nadšeně zavýskl – sestry se zničehonic objevily v bráně. Kráčely vstříc boji. Oči a znamení na čelech jim svítily krutou lačností. Vypadaly vznešeně a nádherně. Trohlík z nich nedokázal spustit zrak.

Procházely mezi bojujícími. Nielin meč kmital ze strany na stranu a pobíjel orky a lidi bez rozdílu. Tersina kouzla létala vesnicí a zapalovala a ničila. Bylo to děsivě krásné.

Trohlík téměř viděl, jak duše zabitých vylétají z těl a míří k zasněně se usmívajícím dívkám. „Požiračky, démonky!“ Začal se jich bát, ale o to víc je miloval.

Došli k jeho otci. Synové mu všichni pomřeli, ale bránil se už jen poslednímu orkovi. Neměl však šanci zvítězit. Strašlivý úder mu zlomil ruku. Pustil zbraň a se vzdorným šklebem čekal na poslední ránu.

Ork se rozmáchl. Niela ho proklála zezadu, zvedla mečem do vzduchu a bez námahy odhodila daleko pryč. Tersa přikročila k vrávorajícímu muži a jediným dotykem ho znehybnila.

Boj skončil, ale zabíjení ne. Sestry se postavily ke studni a mocně vzkřikly. Starci, ženy, děti a všichni ostatní, kdo do této chvíle přežili, k nim volky nevolky museli jít. Jediný Trohlík se krčil v úkrytu a nevylézal. Díval se, jak vesničané jeden po druhém přicházejí o své

duše a jejich prázdná těla padají k zemi. Věděl, že by měl křičet strachy – ale cítil jen zadostiučinění.

Otce a matku si nechaly nakonec. Přivedly je k němu a srazily je na kolena. Vylezl ven a zůstal nad rodiči nehybně stát. Démonky mu podaly maličkou dýku.

„Jsou tví, Trohle,“ zapředla mocí překypující Tersa nezemsky svůdným hlasem. „Náš dárek pro tebe!“

„Zab je!“ zahřměla Niela velitelsky, „Pomsta je tak nádherná!“

Rodiče na něho upírali zděšené pohledy. Nebylo jim dovoleno mluvit, ale snažili se prosit o milost alespoň očima.

Trohlík přitiskl hrot dýky na otcův krk. Díval se mu do očí a hledal v nich jediný důvod, proč by neměl bodnout. Žádný nenašel.

Přitlačil. Otevřená tepna ho postříkala krví. Démonky zavýskly. Trohlík byl šťastný, cítil se nádherně svobodný. Přikročil k matce, chytil ji za vlasy a zvrátil jí hlavu dozadu. Napřáhl se. Pohlédl ji do očí.

Pustil ji a ustoupil. „Ne,“ řekl schlíple, „To nemůžu.“

Věděl, že je zklamal. Očekával jejich hněv a smrt.

Niela mávla mečem, utřala matce hlavu a odkopla ji pryč. Tělo se zvolna zřítilo k zemi. „Že jsi nás zklamal? Nesmysl!“

Uvědomil si, že mu musela přečíst myšlenky, ale vzápětí na to zapomněl. Tersa mu přejela prsty s dlouhými nehty po tváři a po rtech. „Jsme na tebe hrdé. Jen si musíš víc věřit, krasavče.“

To oslovení mu vrátilo do očí slzy. „Nejsem... nejsem krasavec! I vy se mi už vysmíváte...“

„Mýlíš se,“ řekla Tersa pokojně, „tvé tělo je troska, ale tvá duše poklad. To její krása si nás podmanila.“

„Je plná síly, překypuje nenávistí...“ zasnila se Niela. „Pojď s námi! Budeš naším nejmilejším a nejmocnějším bojovníkem!“

„Jste bohyně, že?“

„Ještě ne, miláčku, ale brzy... uvidíš!“

Padl před nimi na kolena. „Půjdu za vámi kamkoliv! Chci vám sloužit!“

Sestry si vyměnily spokojené pohledy. „Udělals nám radost.“

Tersa ho láskyplně zvedla na nohy. „Zasloužíš si první odměnu. Tak oddaná duše má mít důstojnější oděv. Věnujeme ti sílu tvého

otce a bratrů a všech orků, které dokázali zabít. Bude ti kolovat v žilách a živit tvé tělo mocí.“

Trohlík vytřeštil oči: „To dokážete?“

Místo odpovědi se k němu Tersa přimkla vášnivým polibkem. Její jazyk mu zapátral v ústech, ruce se mu probíraly ve vlasech. Cítil hroty jejích překrásných řader, jemně ho bodaly do hrudi. Váhavě ji objal. Vzápětí do něho vdechla slíbenou sílu.

Niela sestru odstrčila. „Není jen tvůj!“

Objala chlapce tak tvrdě, že z něho vymáčkla dech. Dlaní mu vjela do kalhot. Zakousla se do jeho spodního rtu, až tekla krev. Potom ho i ona obdarovala mocí.

Svalil se na zem v bolestech. Celým tělem mu škubaly strašlivé křeče. Kosti mu praštěly, jak se prodlužovaly a sílily, svaly mohutněly do takových rozměrů, že trhaly šaty. Zpočátku zoufale ječel, ale po chvíli nadšeně řval. Jeho burácivý hlas přehlušil i praskání šířícího se požáru.

Trohl vstal a shlédl na démonky. Usmívaly se na něho s láskou v očích. Cítil se jako znovuzrozený.

Odešel z vesnice bez jediného ohlédnutí.

Příběh druhý

Zpoza masivní brány se ozýval řev netrpělivého davu. Veřeje z černého kovu se zvolna otevíraly. Trohl zasmušile vstoupil do arény. Jasně světlo dopadlo na mohutné obrysy jeho olbřímího těla a obečenstvo vybuchlo oslavným jekotem.

Obrovitý bojovník si ničeho nevšímal. Zvolna došel do středu ohromného sálu. Podrážkami vysokých bot drtil vybělené kosti i čerstvé mrtvoly.

Vzhlédl a pohrdavě si změřil více než tisícíhlavý dav. Jejich obdiv pro něho nic neznamenal; roztouženým pohledům, které ženy vrhaly na jeho lesklé svalnaté tělo, čelil chladným nezájmem. Záleželo jen na přízni jeho paní a velitele – obrátil svůj zrak k jejich trůnům.

Démonky se na něho dívaly se spokojenými úsměvy na smyslých rtech. Dnes už věděl, že jsou ve skutečnosti jedinou bytostí ve dvou tělech. Bylo to tak bezpečnější a – to hlavně – zábavnější. Tersaniela se vyžívala v odlišnosti svých hostitelek.

Něžná Tera se stala andělem. Její překrásné tělo bylo k zešílení svůdné, bělostná pernatá křídla nevinná a zlatě zářící oči slibující. Krutá Niela byla jejím pravým opakem, panovačnou d'áblicí s tmavou kůží, hrůznými rohy vyrážejícími nejen z čela, ale i z ramen, loktů a pat, s prsty ozbrojenými dlouhými lesklými drápy a ohromnými blanitými křídly, kterými by se mohl pyšnit i drak.

Budily hrůzu, ale nebylo možné je nemilovat. Alespoň si to posledních osmnáct let myslel.

Tasil svůj ohromný meč a vzdal vládkyním hold. Dav se znovu rozječel nadšením. Démonky povstaly a širokými gesty objaly své věrné. Jejich ústa promluvila hlasem, který otřásal zdmi: „Naše věrné děti! Sloužíte dobře. Jsme vaší oddaností potěšeny. Nechť je pro vás závěr her dostatečnou odměnou!“

Tera Trohlovi poslala vzdušný polibek, Niela ho pozdravila bojovně zaťatou pěstí. Uklonil se jim. Skryl tím nevoli, která se mu drala na tvář. Přemítal, zda o jeho pochybách přesto nevědí. Věděl, že se mu mohou probírat myšlenkami – ale zde, mezi všemi svými uctívači, jeho zaškobrtnutí dost možná nezapozorovaly.

Démonky se opět posadily a pokynuly. Bubny zavířily. Tři zbylé brány arény se otevřely. Z každé vyběhl polonahý ork s kyjem v ruce. Trohl se musel smát: To je málo i na předkrm!

Připadali mu maličcí. I nejvyššího z nich převyšoval víc než o hlavu. Tersaniela se o něho starala opravdu dobře.

Klidně čekal, až k němu doběhnou. Chtěl je nechat zaútočit najednou, aby si diváci i on přišli na své. Při pohledu na zoufalé škleby svých protivníků se skvěle bavil. Nedivil se jejich strachu; věděl, že se mezi orky stal hrůznou legendou, Hněvem bohů. V čele Tersanielina vojska jich vybil šest kmenů a zbylé dva rozprášil, aby bylo co lovit pro zábavu.

Ti tři byli součástí poslední kořisti. Zvolna ho obstoupili. Bez obav si jednoho z nich nechal za zády, stál mezi nimi s mečem svěšeným k zemi a nevzrušeně kynul rozjařeným divákům.

Orci vyrazili. Pobaveně na ně vycenil tesáky. Ti dva před ním znejistěli a couvli, ale třetí ork nic neviděl a pokračoval.

Trohl nechal ránu dopadnout. Obyčejnému člověku by rozmačkala lebku na kaši, ale on ji téměř necítil. Zvolna se otočil. Ork zděšeně ustupoval. Trohlův meč zasvištěl a utál mu ruku v rameni. Poté druhou.

Ork zvolna klesl na kolena, skrápěje písek vodopády krve.

Dav se rozječel nadšením. Trohl se bez námahy zbavil i druhých dvou soupeřů a znovu se postavil do ledabylé pózy.

Do arény vstoupil mohutný ork v podivné zbroji, kterou musel kovář jeho kmene vyrobit ze všeho, co po bitvě našel na bojišti a připadalo mu to užitečné. Vypadalo to, jako by na sobě nesl celou pevnost, z jeho obzvlášť tmavě zelené kůže nebylo vidět ani coul. V rukou držel ohromný palcát s půlmetrovými ostny.

Sotva ho Trohl uviděl, zlostně zařval a vrhl se mu vstříc. Nemohl zapomenout na zneuctění, jímž ho zbraň tohoto orčího náčelníka počastovala. Tentokrát tě nepodcením!

Náčelník byl vyšší a silnější než on, ale zbroj ho zpomalovala. Rozmáchl se ke strašlivému úderu. Trohl se sehnul a zbraň mu prolétla nad hlavou. Napřímil se a zabodl orkovi meč skrze úzkou štěrbinu hledí přímo mezi oči. Kolos ztuhl. Potom se velmi pomalu, avšak s ohlušujícím třeskem zřítíl na záda.

Bojovník na tělo zatlačil špičkou boty a znuděně zívá: „Chci opravdového soupeře!“

Démonky se rozesmály. Vědomí převahy nad tak mocnými smrtelníky je naplňovalo blahem.

Trohl vytrhl meč z orkovy lebky a pomalu se vracel do středu arény.

Všechny čtyři brány se zvolna otevřely. Z každé vyšla dvojice hrdých rytířů. Bojovníkovi zasvítily oči nadšením. Tohle byli skuteční protivníci! S uspokojením si připomněl nádhernou bitvu, během níž je ulovil. Jejich nablýskaná družina přijela obnovit v Pohraničí pořádek a místo na orky narazila na Tersanielino vojsko. Jiní by utekli, ale oni se přesile postavili. Hloupí, ale obdivuhodní.

Chtěl jich pobít všech padesát, ale démonky si přály zajatce. Žártil, ale poslechl. Přivedl jich patnáct. Tersaniela je dlouho zkoušela zlomit, ale uspěla jen u sedmi – z těch se stali její nižší šampióni. Zbýlých osm se drželo víry v Surahinda, krále lidských bohů, s dokonalou neochvějností. Svými modlitbami přiváděli Tersanielu k šílenství, strašně ji z nich bolely hlavy. Dnes konečně ztratila trpělivost.

Osm proti jednomu. Trohl věděl, že i on má své hranice, a tento boj je možná překračoval. Zašklebil se. Trocha vzrušení mi neuškodí.

Rozběhl se proti jedné z dvojic. Zamýšlel je pobít popořadě, ale rytíři byli zoufalí. Chtěli ho zabít za každou cenu, obětovali i svou čest, aby získali čas a mohli se seskupit. Dali se na ponižující útěk.

Trohl se rozchechtal a diváci s ním. Rytíři zamířili každý na jinou stranu. Bojovník si jednoho z nich vybral a několika dlouhými skoky ho dostihl. Zasadil mu několik zničujících úderů a pak ho i s pancířem přesekl vejpůl.

Obrátil se. Zbýlých sedm rytířů stálo na vzdálené straně arény a čekalo na něj. V tvářích byli bledí jako sama bohyně smrti Mexoriana, která již zasmušile obcházela kolem.

Trohl se shýbl pro meč mrtvého rytíře. Se zbraněmi v obou rukou vyrazil do útoku. Dav ztichl, nikdo se neodvažoval předvídat výsledek. Obr se přičítal k soupeřům a vlétl mezi ně. Jeho meče zpívaly smrtonosnou píseň, roztínaly pancíře, otevíraly břicha, odsekávaly končetiny i hlavy. Rytíři se snažili bránit a mnohokrát ho zasáhli, ale

on nepadal. Krev z něho crčela proudem a mísila se s krví umírajících pod jeho nohama. Nakonec padla poslední rána a Trohl zůstal jediným bojovníkem, který mohl stát.

Byl to však zázrak. Ve zpupnosti přecenil své síly. Jeden meč mu zůstal zabodnutý v levém rameni, další v pravém boku, tělo měl poseto hlubokými krvácejícími ranami a nespočtem menších šrámů. V břiše mu zela obrovská rozšklebená díra, z níž vyhřezávala střeva.

Dav mlčel. Ještě nikdy neviděl svého šampióna v tak hrůzném stavu. Mnozí pocítili strach. Šeptali si, že jestli padne on, pak ani démonky nejsou tak všemocné, jak se zdálo.

Poté však zranění začala mizet. Trohlovo tělo nebylo možné zabít jen tak, překypovalo nesmírným množstvím magie. Bojovník si vyrvál meče z ran, aniž by dal najevo bolest, a zvedl ruce vzhůru ve vítězném gestu: „Jsem neporazitelný!“

Přehlušily ho bouřlivé ovace.

Myslel si, že boj skončil. Dvě brány se však opět otevřely. Trohl si oťrel pot z čela a zaostřil na nové nepřátele. Zaklel. Co to má být?

Letmo se podíval na démonky. Přeci jen mě podezírají. Tohle už není hra!

Dvě trojice zachmuřených trpaslíků zaklekly a zacílily své hrůzné kuše. Hroty šipek se černě leskly. Trohl věděl, že jsou vyrobeny ze sionelu, podivuhodné slitiny požírající magii. Jestli ho zasáhnou, žádná kouzla nepomohou.

Zradily mě! Lomcoval s ním vztek, avšak pro tuto chvíli ho potlačil. Vrhł se k zemi. Nad hlavou mu čtyřikrát hvízdlo. Pochopil, že z každé trojice jeden nevystřelil a kryje své druhy, než nabijí.

Trochu zvedl hlavu, aby se na ně podíval. Jejich chladnokrevnost ho dráždila. Už neměli co ztratit, celý jejich rod podlehl zášti démonek. Navíc chápali, že jejich duše budou pozřeny a nikdy nenajdou klid. Uřezali si tedy vlasy a vousy a zařekli se, že se ještě alespoň potěší smrtí Tersanielina šampióna.

Nabíli, pečlivě zamiřili a čekali, až se terč zvedne. Oni měli času dost.

Obecenstvo zaraženě sledovalo bezmoc svého hrdiny. Trohl byl vzteky bez sebe. Naznačil pohyb. Čtyři trpaslíci vystřelili, ale dva opět čekali. Musel to riskovat. Vyskočil a rozběhl se.

Zbylí dva střelci zmáčkli spoušť. Šipkám z obyčejných kuší by Trohl bezpečně uhnul, ale tyhle ani neviděl. Zabořily se mu těla. Si-onel páčil jako oheň.

Trohl nenávistně řval. Z prsou střelu vytrhl, ale na záda si nedosáhl. Černý kov mu vysával sílu a zabráňoval léčení, ale to nebylo vše. Bojovník se zděsil. Síla nemizela jen na okamžik, ale úplně. Za chvíli už nebude Trohl, ale opět jen chaboučký nanicovatý Trohlík!

Obrátil svůj strach v zuřivost. Trpaslíci nevzrušeně nabíjeli i ve chvíli, kdy je sekal na kusy. Nesnažili se chopit svých ocelových seker, věděli, že by v boji zblízka stejně neměli naději. Na holých tvářích jim hrály pohrdavé úsměvy. Umírali spokojeni.

Trohl zabil posledního a chtěl opět padnout k zemi. Nestihl to, trpaslíci na opačné straně arény již opět vystřelili. Jeden z nich na tu vzdálenost minul, ale druhý se trefil do ramene.

Bojovník se zapotácel. Cítil, že se zvolna zmenšuje a jeho ohromný meč těžkne. Rozlíceně zaječel. Z ramene si šipku vyrval, ale k té první stále nemohl. Vrhł se tedy zády proti zdi a zarazil si ji do těla celou, aby mu vylezla z prsou. Byla však příliš krátká.

Měl proděravělé plíce a magie je nemohla živit. Začínal se dusit. Vytáhl dýku a bodl si ji mezi žebra. Odpáčil je od sebe a dvěma prsty nahmatl hrot šipky. Vytáhl ji ven.

Klesl na všechny čtyři. Z ran po střelách se mu nezadržitelně valila krev, z úst ji vychrchlával také. Bylo mu to jedno, neskutečná nenávist k soupeřům i zrádným démonkám ho zbavovala bolesti.

Zíral na své protivníky. Měli již opět nabito a bez hnutí ho pozorovali skrz mířidla. Docházely jim střely, tudíž si nemohli dovolit znovu minout – čekali, až přijde blíž.

Trohlovo tělo se trochu vzpamatovalo. Přišlo téměř o třetinu síly, ale umřít ještě nehodlalo. Bojovník pohlédl na usměvavé démonky a z úst se mu vyřinula krvavá pěna. Byl si jist, že ho poslaly na smrt. Slíbil si jediné – že své protivníky vezme s sebou.

Rozběhl se. Trpaslíci vyčkali tak dlouho, aby po výstřelu stačili ještě jednou nabít, a stiskli spoušť. Tentokrát už všichni tři. Síla přesných zásahů odhodila pološíleného obra na záda. Rozvztekleň ze sebe vyrval střely i s kusy masa a opět se rozběhl, opět trochu slabší.

Jeho nepřátelé znovu nabili a vystřelili. Tentokrát náraz čekal a pouze zakolísal. Šípek si nevšímal a rozpráhl se. Jeden z trpaslíků mu vyběhl vstříc, aby svým životem koupil další čas. Trohl mávl mečem a rozpoltil rohatou helmu i tvrdou lebku pod ní. Druhý trpaslík se zatím chopil sekery – ta jeho měla jako jediná ostří ze sionelu – a zaútočil. Trohl neměl čas vyprostit svou zbraň, náhle byla příliš těžká. Pustil ji a nastavil černé čepeli dlaň levé ruky. Ostří se zakouslo, prošlo až za zápěstí a hned začalo lačně sát. Trohl skopl trpaslíka na zem, přidržel ho tam nohou a pravačkou mu odtrhl hlavu.

Ozvalo se zadrnčení. Třetí trpaslík stihl naposledy vystřelit. Trohl po něm sáhl, uchopil ho za krk a zvedl do vzduchu, aby měli oči ve stejné výšce. Chraptivě zašeptal: „Zemřeme tu oba!“ Trpaslíkovy oči vyjádřily zachmuřený souhlas. Okamžik poté zeskelnatěly a obrátily se v sloup.

Trohl stiskl víc a zlomil mu vaz. Odhodil tělo stranou. Zlostně se zbavil všech čtyř šípek i sekery, která mu stále vězela ve zmrzačené levačce.

Chyběly dva prsty. Začal je hledat.

Aréna se topila v zaraženém tichu. Diváci už pochopili, že jsou svědky popravy. Nikdo netušil, čím se mocný Trohl démonkám znelíbil.

Bojovníkovo tělo se opět začalo hojit. Našel své prsty a přiložil je k ráně, aby přirostly. Trvalo to mnohem déle, než byl zvyklý. Vztek-le klel.

Vzhlédl k démonkám. Chtěl na ně nenávistně zařvat, slíbit pomstu, – cokoliv! – ale při pohledu na jejich děsivě neodolitelnou krásu přišel o řeč. Jako vždy.

Ucítily jeho zmatek. Vzrušeně se naklonily dopředu. Ucítil, jak ho jejich nesmírná moc zkoumá, a pochopil, že zvažují jeho omilostnění.

V hlavě se mu bilo tisíc protichůdných myšlenek. Miloval své paní víc než cokoliv jiného, tím si byl jist – ale pochyby o správnosti té lásky zůstávaly.

Démonky neskrývaly své zklamání. Znovu se opřely a pokynuly, že se bude pokračovat. Bubny zavířily.

Trohl se rozhlédl. Tentokrát přicházel jen jeden nepřítel, štíhlá vysoká postava obrostlá zlatavou srstí, napůl člověk, napůl lev. Trohl dostal strach. To je ten katta. Je konec.

Přesto ucítil zvláštní uspokojení. Připomněl si, jak hrůznou porážku démonky utrpěly, když vojsku před lety zavelely táhnout na sever. Těšily se, že zotročí katty a získají neporazitelné bojovníky s devíti životy, ale krutě narazily. Kattští bohové se o své děti starají úplně jinak než lidský Surahind, nehodlali se nechat připravit ani o jedině. Tersaniela málem ani nestihla uprchnout a ještě dlouho si lízala rány.

Jediná kořist z té výpravy stála před Trohlem. Kattský muž s posledním životem a tudíž tak slabým poutem ke svým bohům, že ho démonky dokázaly skrýt. Zlomit však ne, ani po čtyřech letech. Proto nyní stál v aréně, aby alespoň pobavil.

Trohl cítil, že už by se svým mečem bojovat nedokázal, a tak se ho ani nesnažil uvolnit. Místo toho si do každé ruky vzal jednu trpasličí sekeru – tu se sionelovým ostřím držel velmi opatrně.

Soupeři se navzájem hodnotili a nehýbali se. Diváci zůstávali tak tiše, že slyšeli Trohlův unavený dech. Katta byl ozbrojen dlouhými čepelemi připnutými k předloktím – jako by měl půlmetrové drápy.

Trohla štípal v očích pot. Zamrkal. Na okamžik se mu rozmazal zrak.

Katta vycenil zuby a vydal ze sebe zvláštní zavrčení. Trohl pochopil, že se směje. To nesnesl. Rozlíceně zaútočil. Uvědomoval si, jak neskutečně pomalu se bez většiny své magie hýbe. Neměl proti kattě šanci – ale těšilo ho, že zemře dobrou smrtí.

Čepel sekery roztržila soupeřovu klíční kost a prorazila až k srdci. Katta se vůbec nepokusil bránit. Po čtyřech letech nekončícího utrpení odmítl bojovat a přijal smrt jako své vítězství.

Trohl nechápavě vyprostil zbraň z umírajícího těla. Démonky vstaly a rozčileně vykřikly. Všichni diváci se přikrčili ve strachu z jejich hněvu.

Jen Trohl se k nim obrátil s posupným úsměvem: „Zvítězil jsem! Chcete porušit mé právo na život?“

Byla to prázdná slova, démonky neznaly význam slova čest. Přesto byl rád, že to vyřkl – nyní se jim skutečně vzepřel.

Čekal, že ho strašlivě ztrestají. Místo toho se však usmály.

„Ještě není konec, miláčku,“ zapředla Tersa a sedla si.

„Přecenily jsme tě, slabochu!“ zahřímala Niela. „Bojovals špatně – ta katta nebyla poslední, teprve další soupeř ti přináší smrt!“

Její svalnatá ruka ukázala na muže v potrhaném plášti, který lehkým krokem vcházel do sálu. Trohl ho ihned poznal. To on byl příčinou jeho pádu, to kvůli němu se znelíbil – Surahindův služebník, mnich řádu Safirové hole.

Poprvé ho uviděl před týdnem. Ten ctihodný stařec se zničehonic snesl ze stropu, na němž by se podle zdravého rozumu neměl kde skrýt ani kde zachytit, a pád z šesti metrů na kamennou podlahu mu vůbec nevadil. Okamžitě zaútočil a na okamžik přinutil démonky k ústupu. Poté se sestry vzpamatovaly a přemohly ho, ale vítězství zůstalo na jeho straně. Jak totiž později s úsměvem prozradil, pustil se do boje jen proto, aby nepřátele svého pána zaměstnal a umožnil útěk druhému mnichovi, který už dnes musel být hluboko v Impériu a zvěstovat zprávu o hrůzné hrozbě vši šlechtě i svým putujícím bratrům.

Tersanielina zlost byla nesmírná. Démonka se chtěla skrývat ještě dlouho, necítila se být na otevřenou válku připravena. Musela tedy utéci, čímž přijde o dokonalou pevnost, jíž zbudování ji stálo mnoho sil.

Trohl měl mnicha hlídat a zjistit, jak úkryt objevil. Stařec tvrdil, že to byla náhoda, a odváděl řeč jinam. Zdálo se, že o bojovníkově osudu vše ví. Kladl samé nepříjemné otázky. Trohl udělal tu chybu, že začal přemýšlet o odpovědích.

Nakonec pochopil, co vše službou démonkám zrazuje. Proto nyní musel zemřít. Uvědomil si, že toho nelituje.

Zírali si s mnichem do očí. Stařec se mírně usmíval. „Jsi připraven, synu?“

Trohl zatočil sekerami a přikývl. „Začněme.“

Zničehonic se ruce i nohy svatého muže rozvířily tak rychlými pohyby, že je lidské oko nebylo schopno sledovat. Trohl viděl jen šmouhy, z nichž každou chvíli vyšlehla noha nebo pěst a ztrestala

jeho pomalost. Bolestně hekal a pomalu ustupoval. Nestíhal se bránit a na protiútok ani nemyslel.

Mnich ho zatlačil až pod trůny démonek. „Raz, dva, tři – teď!“

Trohl se vrhl stranou. Z mnichových rukou vyšlehlo oslnivé modravé světlo a obklopilo démonky kulovým bleskem tepající moci. Sestry bolestně ječely a kroutily se na trůnech jako dva hadi.

Trohl se obrátil a skočil mezi diváky. Při plné síle by se odrazil a vylétl těch pět metrů až k trůnům, ale teď musel po schodech. Jsem jako prachspřstý obyčejný člověk!

Tersa se na okamžik vymanila z božské moci a vrhla se na zem, aby se skryla za hrazením. Mnichův paprsek se však rozšířil a náhle procházel i kamenem. Opět ji zajal.

Niela rozlíceně řvala a bojovala ze všech sil. Na okamžik se jí podařilo osvobodit. Vtiskla uctívačům do myšlenek rozkaz k útoku. Poslušný dav zapomněl na strach a zaplavil arénu.

Trohl si klestil cestu mocnými údery. Brzy byl pokryt krví od hlavy až k patě. Služebníci ho strhávali k zemi, ale vždy se znovu zvedl a odhodil je pryč. Už byl u trůnů. Mnichovo světlo zmizelo, ale nevšímal si toho. Viděl, s jakou hrůzou Tersa sleduje jeho sionelovou zbraň, a šíleně se rozchechtal.

Přepadl přes hrazení a byl u cíle. Zvedl se, setřásl ruce uctívačů a zaútočil.

Démonky ledabyle mávly křídly a odletěly vzhůru. Než si uvědomil, že by sekeru mohl hodit, byly z dosahu.

Ony... si se mnou jen hrály! Celou dobu! Klidně nás nechaly zaútočit, nebály se toho!

Jejich pobavený smích zastínil i ten nejhorší výsměch, jakého se mu v životě dostalo.

Zdrceně klesl na kolena. Ohlédl se a viděl, jak nelítostná horda trhá mnicha na kusy. Kolem sebe viděl desítky nenávisť znetvořených obličejů. Nechápal, proč ještě není mrtvý. Nikdo se k němu nepřibližoval, nikdo se ani nehýbal.

Chtějí mě úplně zničit. Pást se na mé porážce. Ale já se nevzdám!

Chvilková slabost pominula. Vyskočil na nohy a rozběhl se k hrazení. Prorazil si cestu mezi neodporujícími nepřáteli a přehoupl se do arény. Neuvedomil si však, jak moc už mu zeslábly kosti. Při do-

padu si zkroutil kotník. Odporně to chruplo. Trohl se zřítíl do písku. Zlomenina se ihned začala hojit, ale příliš pomalu.

Bojovník nevstával. Už to nemělo cenu.

Obrátil se na záda a díval se vzhůru. Viděl tam démonky. Zapomněl na nenávist. Umírat při pohledu na ně bylo překrásné.

Uctívači se však stále nehýbali. Sestry zvedly ruce a počaly zpívat. Jejich jímavé hlasy se nesly ztichlou arénou a ukolébávaly všechny do hlubokého spánku.

Vzápětí vzduch zhoustl, neboť z démonek vyšlehlo víc než tisíc neviditelných šlahounů moci. Každý z nich se zasekl v duši jednoho z uctívačů.

Co to dělají?

Démonky se znovu rozesmály. Potom lehce pohnuly rukama. Ozval se strašlivý praskot znásilněné magie. Žádná z duší nemohla vzdorovat. Byly pozřeny do jedné.

K Trohlovi žádný šlahoun nevedl. On jediný zůstal naživu, jediný uprostřed nejděsivějšího pohřebiště na světě.

S bolestným sténáním se zvedl, používaje sionelové sekery jako opory. „Mrchy! Proč jste mě ušetřily? Proč?“

Pomalů se k němu snesly. „Ty se ptáš?“ usmála se Tersa udiveně, „Opravdu nevíš?“

„Ovšemže ne, ty změkčilá sladkůstko!“ zavrčela na ni Niela. „Ještě neprocitl z té nádherné ráže. Musí se uklidnit.“

Trohl už však na boj zapomněl. Zíral na démonky, jako by je viděl poprvé. Vlastně to tak bylo. Jejich uctívači byli do jednoho výjimečně silní jedinci a skrývali v sobě strašlivé množství síly. Nyní, když si ji démonky vzaly, změnily se.

Nielina kůže nabrala lesklý, temně šedý odstín, který místy přecházel až do černi. Dvě ruce již démonce nestačily, přidala k nim další dva páry. Oči jí svítily krvelačným rudým svitem, ostré tesáky vylézaly zpoza rtů, černé vlasy se kroutily jako hadi a žily vlastním životem. Celé tělo jí jen hrálo svaly, mohutná dračí křídla způsobovala každým mávnutím hurikán. Drápy a rohy se prodloužily, z kloubů na pěstech vyrazily ostré kostěné výstupky. Jediným oděvem jí byla černá bederní rouška, v její středu se skvěl znak Krvavého půlměsíce.

Tersa vedle temné Niely zářila jasněji než polední slunce. Její hebká bílá plet' nebyla narušena jedinou poskvrnkou. Nehty štíhlých prstíků svítily zlatem stejně jako uhrančivé oči; zlaté byly i vlasy, které jí spadaly na překrásně plná ňadra v ukázněných pramenech. Na čele si nechala vyrůst blýskavé krátké růžky, které dodávaly jejímu vzhledu hravost. Mezi rudými rty jí občas vyšlehl neposedný hadí jazyček. Bělostná andělská křídla se jemně zachvívala, kdykoliv se spanilá démonka zasmála a odhalila zoubky podobné bílým perličkám. Ani ona nezakrývala nadpozemské obliny svého těla ničím jiným než bederní rouškou se znakem Krvavého pŕlměsíce, avšak ta její byla bílá.

„Jsi náš miláček, Trohlíčku,“ zazpívala hlasem, v němž cinkaly stříbrné zvonky. „Zaváhal jsi, ale my ti odpouštíme. Odcházíme a chceme, abys šel s námi.“

„Bojovals nádherně!“ zaburácela Niela unešeně. „Stálo tě to mnoho sil, ale zvítězils – zabil bys i nás, kdybychom neulétly! Zasloužíš si odměnu!“

Trohl nevěřícně zakroutil hlavou, ale to už ho všech šest svalnatých rukou zvedlo a přitisklo na mocně obdařenou hrud'. Nieliných prsou si však nevšímal, měl oči jen pro její hrůzné tesáky. Vzdálily se od sebe a odhalily černý jazyk, který vyšlehl jako bič, vlétl bojovníkovi do úst a zajel mu až do krku. Trohl se začal dusit, ale potom ucítil, jak mu do těla proudí nesmírná síla.

Niela ho pustila a přenechala Terse. Svůdkyně ho zlehka pohladila okraji svých křidel. Poté se sklonila a začala ho líbat na hrud'. Její jazyček jel výš a výš, mazlivě ho kousla do krku, potom mu i ona pronikla do úst. Slastně by křičel, ale nechtěl, aby přestala. Po překrásně dlouhé chvíli mu předala moc a poodstoupila, aby se pokochala.

Trohl vyrostl. Dosáhl velikosti, o jaké se mu nikdy ani nesnilo. Jeho svaly napínaly kůži k prasknutí. Kdyby chtěl, mohl by prsty zabořit do skály a tvarovat ji jako máslo. Niela mu sahala sotva po ramena, Tersin štíhlý pas by mohl obejmout prsty jedné ruky. Trpasličí sekera, kterou stále svíral, vypadala v jeho pěstí jako dětská hračka.

Ale to nevadilo. Stále to byl sionel.

Trohl se rozmáchl, aby obě démonky setnul jediným úderem.

Jedna z Nieliných pravaček mu zbraň vyrvala, druhá se sevřela v pěst a prorazila mu v hrudi strašlivou díru. Vytrhla ven srdce.

„Narostlo hezky. Chceš půlku?“

„Když budeš tak laskavá...“

Trohl udělal několik kroků vzad a zřítíl se k zemi. Životodárná magie ho rychle opouštěla a vracela se ke svým majitelkám.

„Ubohý červíček!“ Těrsa si olízla prsty. „On si opravdu myslel, že nás zabije.“

„Jeho drzost mě uráží. Zaslouží si věčnou bolest!“

„Ale no tak, sestřičko! Byl přece skvělá hračka. Vydržel tak dlouho! Zaslouží si odměnu – necháme ho zemřít jen tak.“

„Já ho chci! Bude v nás navždy trpět!“

„Milosrdenství. Nebude to zajímavá nová zkušenost? Necháme tuhle nicku být. Čeká nás přece někdo lepší...“

Niela chvíli mlčela. Potom rozladěně zavrčela: „Dobrá. Stejně by mi z jeho slabošství bylo špatně.“

Trohlík se nevěřícně díval, jak odlétají. Zbytky jeho síly mizely s nimi. Umíral, ale byl šťastný. Jeho duše nalezne klid...

Démonky se ještě chvíli bavily jeho bláhovou nadějí – pak se jejich smích rozlehl sálem. Nedomrlý muž pochopil, že teprve teď přestal být hračkou. Vzápětí ho strašlivá moc vyrvala z těla a roztrhala na sousta. Démonky si dlouhá léta pěstovanou duši vychutnaly s rozkoší, jakou smrtelníci nikdy nepoznají.

Trohlíkův bezhlasý jekot se přidal k tisícům dalších.

Pravá víra

Pod kopyty mohutného černého koně skřípaly drcené kameny. Na obloze se stáhla šedavá mračna. Hrudní plát tmavě oděného jezdce se zaleskl ohněm zapadajícího slunce. Z oblohy spadlo prvních pár kapek. Za koněm se ploužilo pět znavených poutníků; tiše šeptali ponurou modlitbu. Zničehonic se zablesklo. Zášleh jasného světla zasáhl rytíře i jeho oře, oba se zřítili na zem.

Hrom se neozval.

Po chvíli se jezdec zvedl. Byl popálený na mnoha místech, několikrát zasykl bolestí. Pohlédl do vypoulených očí umírajícího zvířete. Tasil dýku a ukončil jeho trápení. Zašeptal: „Závidím ti...“

Poutníci mlčky čekali. Jeden z nich potrásl hlavou. Okamžik se odhodlával promluvit: „Pane... Žít je již příliš nebezpečné. Opět tě našel, příště by mohl zasáhnout jednoho z nás. Prosím, nenut' nás riskovat zatracení! Nechceme do šedé nicoty, nepřipravuj nás o své požehnání!“

Rytíř vzhlédl. Zaváhal, ale potom přikývl. Trpce se usmál.

„Propouštím vás.“

Poutníci jeden po druhém vytáhli nože a přejeli si s nimi přes zápěstí. Zatímco umírali, ulehčeně se usmívali.

Rytíř se obrátil a potácel se dál. Pod kopcem zářila světla zapadlé vesničky.

Marika se usmívala. Z hrnce se linula omamná vůně a naplňovala chalupu příjemným očekáváním. Obě děti, čtyřletý Kočen a patnáctiletá Minka, seděly na peci a rozzářenýma očima sledovaly matku při práci. Jeris, Maričin manžel a vesnický švec, si vesele pohvizdoval. Seděl nad hromadou bot, které spravoval pro knížecí rytíře, a práce mu šla dobře od ruky. Konečně zase nastal jeden z těch překrásných dní, kdy pytláčení v královském lese přineslo své ovoce, a rodina si dopřála čerstvé vařené maso.

Kdosí zabušil na dveře.

Večerní pohoda zmizela. Jeris váhavě vstal a došel ke dveřím. V ruce pro jistotu stále držel kladivo. Ohlédl se na Mariku. Pokrčil rameny, oba očividně mysleli na to samé. Schovávat maso nemělo ce-

nu, jeho vůně pronikala i ven z domku. *Snad je to jen někdo z vesnice...*

Otevřel. Na prahu stál zuboženě vyhlízející rytíř. Dlouhé tmavě hnědé vlasy měl spleené potem a špínou, jeho neupravený několika-týdenní vous se podobal nezkrotnému křovisku. Na ztrhané tváři nesl stopy po ohni. Opíral se o rám dveří, aby neupadl. Unavenýma hnědýma očima si zvolna prohlížel celou rodinu.

Jeris se usmál, velmi křečovitě. *Co teď? Proč zrovna dnes!*

Říkal si, že by měl, ale neodvážil se kladivo použít. *Snad se nechá uplatit...* „Arnag buď pochválen,“ vypravil ze sebe ztěžka. „Můj dům je tvým domem, pane. Pojíš s námi?“

„Nejsem tvůj pán,“ zachrčel rytíř vysíleně a vpotácel se do místnosti. „Přišel jsem vás... zachránit...“

Spadl na zem a zůstal bezvládně ležet.

Jeris a Marika si vyměnili rychlý pohled. Opět měli stejnou myšlenku.

„Děti, ke stolu.“

Otevřel oči. Uviděl nad sebou roubené trámy nízkého stropu. Pootočil hlavu. Ležel na posteli ve skrovné světničce, průchodem viděl místnost, do které prve vstoupil. Na podlaze byla rozložená deka, na které se choulili Jeris s Marikou, přituleni k sobě.

Nespali. Když švec uviděl, že se host probral, vstal a odspěchal do vedlejší místnosti k peci. Z trouby přinesl dřevěnou misku, z níž to lákavě vonělo. Byla plná do půli.

Podal ji rytíři. Ten si ji vzal, ale k jídlu se neměl. Zíral na mastnou vodu, v níž plavalo několik kousků zeleniny. Potom zvedl zrak a podíval se ševcovi do očí.

Jeris byl připraven. Odhodlaně prohlásil: „Vydělávám dobře, pane, tohle je z koupeného!“

Rytíř zavrtěl hlavou. Původ mastnoty v polévce ho nezajímal. „Nejsem tvůj pán.“

Vrátil Jerisovi misku. „A nemám hlad.“ Vesničan vytřeštil oči. Tomu nevěřil, rytíř byl pohublý, jeho tváře propadlé. Chtěl něco namítnout, ale pak si uvědomil, že by byl hloupý. Pokud host nepřišel kvůli masu, bylo vše v pořádku. Oddychl si. Vrhł ulehčený pohled na Mariku, která se již také začínala usmívat.

Rytíř zvolna vstal. „Kde mám své věci?“ otázal se chraplavým hlasem.

Jeris rychle otevřel truhlu v záhlaví postele. Bylo tam vše: černý hrudní pancíř, dlouhá kroužková košile, plátové rukavice i prostý jedenapůlruční meč. Rytíř kývl na Mariku: „Pomoz mi. Je málo času. Jak dlouho jsem spal?“

„Bude skoro půlnoc,“ odpověděl Jeris rychle. Díval se, jak jeho žena utahuje přezky zbroje. Nemohl pochopit, jak zubožený rytíř ten krunýř vůbec unese. „Omlouvám se, že jsme vás svlékli, ale v tom bychom vás do postele nedotáhli...“

Cizinec mdle mávl rukou. „To není důležité. Sám jsem stejně nemohl spasit všechny. Má naděje byla bláhová...“

Vesničan pokrčil rameny. „Před čím nás chceš zachraňovat? Mírumilovnější kraj, než je ten náš, snad ani není!“

Rytíř tasil meč a prohlédl si jeho ostří. Mělo už mnoho zubů. Bojovník se trpce usmál. „Jste takřka ztracení...“ pronesl zvolna, „Jen tato noc – ráno všichni zemřou.“

Jerisovi přeběhl mráz po zádech. Neznámý promlouval s takovou jistotou...

„Kdo jsi?“

Rytíř se zachmuřil. Otevřel ústa, aby odpověděl, ale zaváhal. Jako by si hned nemohl vzpomenout. Poté konečně řekl: „Darion.“

Švec zavrtěl hlavou. „Neslyšel jsem o tobě...“ Letmo se přitom podíval na Mariku a zarazil se. Jeho žena si tiskla ruku na ústa a oči měla vytřeštěné náhlou hrůzou. Jeris se otočil zpět.

Uviděl plochou stranu meče přímo před svým obličejem. Náraz, tma.

Miska s polévkou vyklouzla z ochablých prstů. Narazila na zem. Její obsah se rozstříkl po podlaze.

Darion překročil omráčeného muže. Marika se krčila ke stěně. Třesoucími rty zašeptala: „Já nechci umřít...“

„Nemusíš se bát,“ pronesl rytíř konejšivě. „Brzy chtít budeš.“

Nadechla se k jekotu. Darion mávl rukou a okovanou rukavicí ji uhodil do tváře. Ženina krev smíšená se slinami ohodila stěnu. Marika padla na zem.

Darion zůstal nehybně stát. Díval se na bezvládné manžele s něhou v očích. „Již brzy, vy šťastní...“

„Tati?“ ozvalo se v tu chvíli z druhé světnice. „Co to tam děláte?“

Darion sám pro sebe přikývl a vykročil ke dveřím. Meč zastrčil do pochvy. Děti ležely na peci, sledovaly ho vykulenýma očima. Očekávaly jednoho z rodičů; když uviděly rytíře, vyděsily se.

Usmál se na ně: „Pojďte dolů.“

Kočen se rozplakal: „Kde je máma?“

Minka byla bledá jako stěna. Bála se, že na bratrovu otázku zná odpověď.

„Neublížím vám. Jste ještě příliš mladí. Máte čas.“

Stále se nehybali. Darion pokrčil rameny. Přistoupil k peci a hmátl po Kočenu. Minka bratra strhla ke stěně, mimo rytířův dosah. Darion tedy chytil ji: „Neodporuj mi. Nepřeji vám nic zlého.“ Dívka

chtěla křičet o pomoc. Rytíř zavrtěl hlavou. „To také nedělej. Nenut mě litovat tvé předčasné smrti.“

Minka na něho chvíli bezmocně zírala. Pak se jí zničehonic zablásklo v očích. Zakousla se rytíři do ruky. Darion překvapeně vydechl. Minka vši silou tiskla zuby k sobě. Její strach ustoupil zoufalé zuřivosti. Tiskla dál; už v ústech cítila sladkou pachut' krve.

Darion přivřel oči. Na tváři se mu objevil spokojený, takřka slastný výraz. „Výborně.“ Volnou rukou uchopil Minku za rameno a jemně ji stáhl dolů. Vůbec se nesnažil vytrhnout. Pohladil ji po vlasech. „Prosím... nepřestávej!“

Dívka zděšeně třestila oči. Byla zakousnutá tak, že ji z toho bolely čelisti. Nedokázala uvěřit, že je něčeho takového vůbec schopná. A že někdo může být schopný tomu odolat... a ještě chtít víc!

Nemohla dál. Pustila se, sesunula se na zem. Začala vzlykat, slzy ji stékaly po tváři a mísily se s kapičkami krve na rtech.

Darion potřásl hlavou, jako by se probíral z opojení. Stále se usmíval. „Mýlil jsem se v tobě. Nejsi obyčejná, ani příliš mladá. Chutnala ti má krev?“ Odmlčel se a dlouze se zadíval na hluboké stopy po zubech na svém předloktí. „Pověz, Minko, už jsi slyšela o Erinael, věčně žíznivé paní krve? Jste dozajista spřízněné...“

Plačící dívka neodpovídala. Darion se k ní sklonil a ještě jednou ji pohladil. „To nevádí, vzpamatuj se. Vím, že poznat sama sebe je těžké. Máme čas.“

Napřímil se, tasil meč a napřáhl ho ke Kočenovi. Přinutil ho slézt. Chlapec už nebrečel, jen popotahoval, vzhlížel k rytíři s prázdným výrazem ve tváři.

„Kočene, prosím, vezmi židli a odnes ji vedle,“ požádal ho Darion přátelsky. „A ty, Minko, za námi přijď, až budeš moci. Povím ti pak o tvé paní.“

Chlapec bez odporu poslechl. Pohyboval se jako ve snách, jako by mu strachy přestal sloužit rozum. Vykonal příkaz. Rytíř vzal také jednu židli a vykročil za ním. „Polož ji tady a lehní si na postel. Pozorně se dívej.“

Postavil židle ke stěnám přesně proti sobě a bezvládné rodiče na ně usadil. Poté ševce uhodil do tváře.

Jeris vyjekl a probral se. V hlavě mu hučelo jako ve včelím úlu, zrak se mu rozostřoval, chvílemi viděl dvakrát. Něco zablekotal. Nechápal, co se to stalo.

Darion nad ním stál se založenýma rukama. Tvářil se vážně, až slavnostně. „Jak bych si přál být na tvém místě, Jerisi...”

Švec vzhlédl, tváří mu proběhlo poznání a děs. „Odkud znáš mé jméno? Co jsem ti udělal? Proč...” Rozvzlykal se.

„Ano. Všem vám závidím.“ Darion muži položil ruku na rameno. „Zanedlouho se s ní již setkáte... a já... mně je to stále odpíráno...”

Jeris zakvílel: „S kým se setkám?”

Darion se zasní: „S kým? Dobře to víš. Je krásná jako měsíční svit. Její dotyk přináší sladké zapomnění. Sevře tě v chladivé náruči a přitiskne své rty na tvé v polibku, který neskončí. Za každý den utrpení na tomto hnusném světě ti přinese věčnost rozkoše. V její lásce se utopíš jako malý oblázek v blankytném jezeru, v její přítomnosti roztaješ jako sněhová vločka na hřejivém slunci.

Poznáš naplnění.

Poznáš bohyni smrti, Kruxiu!”

Jeris zíral do Darionových očí. Zašeptal: „Ty jsi šílený...”

Rytíř se zasmál: „Věřil bys, že nejsi první, kdo mi to řekl?”

„Arnag tě ztrestá!”

„Váš král?” Darion se rozesmál. „Váš samozvaný bůh, který se nezmůže na víc než pár blesků? I k němu jednou přijdu a ukážu mu správnou cestu!”

Švec po celou dobu odhadoval vzdálenost ke dveřím. Nyní vrhl provinilý pohled na zděšeného Kočena a vyrazil. V mžiku se však opět zastavil. Na krku ucítil ostří krátké čepele. Tlačilo ho zpět na židli. Neměl na vybranou, opět si sedl.

Darion dýku natočil tak, aby se hrotem opírala o krční tepnu. Nevypadal rozzlobeně, tvářil se spíše smutně. „Tohle bylo tak krátkozraké...”

„Nedělej to, prosím!”

„Ani tohle neslyším poprvé.“ Rytíř si povzdychl. „Rmoutíš mě. Odmítat milost mé paní, pohrdat její láskou... co tě tu drží? Proč lpíš na životě, když je beztak plný bolesti? Víš vůbec, jak si sám ubližuješ? Teď jsi na vrcholu sil, otvírá se ti možnost strávit věčnost mla-

dý! Nenechej svou duši zestárnout, nedovedeš si ani představit, o jaké slasti by ses připravil!“

Jeris cítil, jak mu po zádech stékají čůrky ledového potu. „Arnagu, chraň nás, Arnagu, veliký králi...“

Modlitba vzbudila na rytířově tváři jen pohrdavý úsměv. Švec přestal drmolit, nebylo to k ničemu. Zničehonic v sobě našel vzdor: „Proč mi musíš tohle všechno říkat? Jestli mě chceš zabít, tak to už udělej, ty šílenče!“

Darion zavrtěl hlavou: „Nic nechápeš... já tě přeci nechci zabít!“

„Ne?“ Jeris nechápal rychlost, s jakou se do jeho myšlenek stihla vrátit naděje. „Opravdu?“

„Samozřejmě, že ne,“ usmál se Darion otcovsky. „Vražda není správnou cestou. V říši mé paní jsou vítáni jen ti, kteří tam zamíří o vlastní vůli. Mohu ti pomoci s hledáním, ale zabít tě smím jen tehdy, pokud sám požádáš.“

Jeris tomu nemohl uvěřit. „Takže... Tak tedy odejdi! My nechceme umřít! Nechej nás být!“

„Neměl bys mluvit i za ostatní. Jich se ještě zeptám. Až ti ukážu, jak se mýlíš.“

Marika zasténala, začala se probírat. Darion levou rukou tasil, přetočil meč a máchl za sebe. Stále přitom tiskl dýku na ševcův krk. Její hrot se ani nehnul.

Zbraň neomylně dopadla na ženinu hlavu. Naplocho. Marika ztichla. Kočen se k ní zvolna obrátil, na okamžik na ni hleděl, a pak se jeho zrak vrátil k zoufalému otci.

„Ne! Ne! NE!“ ječel Jeris, „Proč to děláš! Proč?“

„Protože vás má paní miluje. Nechce o vás přijít.“ Darion zasunul meč zpět do pochvy. „Zítřka za úsvitu sem dorazí vojsko. Všichni vesničané zemřou. Přišel jsem, abych vás spasil. Musíte zemřít se jménem mé paní na rtech a láskou k ní v srdci – jinak budete navždy ztraceni!“

Odmlčel se. Potom se znovu usmál. „Děkuj osudu, že jsem nejprve navštívil vás. Na ostatní už nebudu mít tolik času, ale tebe a tvou ženu zachráním zcela určitě.“

„Nechci to! Odejdi! Slyšíš?“

„Slyším.“ Rytířův úsměv pohasl. „Slyším z tebe mluvit nedůvěru, strach z neznáma. Nemusíš se bát rozhodnutí! Pomůžu ti...“

„Já rozhodnutý jsem!“

„Ale ne správně.“

Darion oddálil dýku od Jerisova krku. Její ostří se lesklo téměř tak jako rytířovy oči. Švec z něj nemohl spustit zrak. Rozlétlo se kupředu a zabořilo se mu do břicha. Nakrátko, hned bylo zase vytáháno. Jeris vyrazil jen krátký, překvapený vzdech. Vztáhl ruce k opožděné obraně, ale pak si je přitiskl na ránu.

Zpočátku to ani moc nebolelo. Krev pomalu vytékala mezi prsty. Jerisova košile nasákla, rudé kapky z ní odkapávaly, tříštily se o podlahu a zvolna vytvářely louži. Kočen se díval na otcovu tvář, v níž překvapení a strach zvolna ustupovaly zmučenému šklebu. Darion olízl čepel a spokojeně pokýval hlavou: „Erinael se usmívá...“ Zvedl misku, z níž měl prve jíst, a postavil ji tak, aby zachycovala krev.

„Já... nechci...“ zachrčel švec. Z koutku úst mu vytékal rudý pramínek. „Proč...“

„Ta bolest bude čím dál tím horší, Jerisi. Říkal jsem ti, že zemřeš. Vím to, Kruxia mi ukázala tvou dohořívající svíci. Ty bys mi však neuvěřil.“

Nyní už chápeš, že tvůj osud je zpečetěn. Máš na výběr. Zaslib se mé paní a poznej ráj, nebo odejdi do věčné temnoty.“

Švec se rozchrchlal, kapičky krve skropily Darionův pancíř. V tu chvíli se do místnosti vpotácela Minka. Darion se k ní obrátil a zvoucím gestem ukázal na zcela plnou misku. „Je ještě teplá, tak bývá nejopojnější. Zasvěť se své matce, Minko! Přiznej, že jsi dcera lité Erinael!“

Dívka zůstala nehybně stát, upírala zoufalý pohled na trpícího otce. Zvolna potřásala hlavou.

„Proč váháš?“ ptal se Darion udiveně. „Pochybuješ? Po tom, co jsi cítila? To vzednutí zloby a chtíče tě zanechalo nenaplněnou? Nevěřím!“

Minka pomalu otočila hlavou a podívala se mu do očí. „Ona...“

„Erinael! Neboj se vyslovit její jméno!“

Dívka se chytila za hlavu a klesla na kolena. „Bolí...“

„Protože vzdoruješ. Zbytečně. Jsi její, vždy jsi byla. Prober se. Nazvi ji jménem!“

Minka vzhlédla. Oči se jí rozšířily hrůzou. „Vidím ji... stojí za tebou, tati!“

Kočen se tam podíval. Hystericky se rozesmál. Nepřestával.

Darion přikývl. „Ano, tvá paní čeká na svou oběť. Žízni a je netrpělivá, ale nechá tě pít prvou. Tolik si tě váží, tolik tě chce! Je na tobě, abys vykonala rituál. Pospěš si, než krev vychladne. Vykřikni jméno své bohyně a pij!“

Rudý proud se tenčil. Jerisovi klesala hlava na hrud'. Oči se mu zakalily. Potom se však náhle prudce zaklonil a vytřeštil zrak do rohu místnosti. Ústa se mu otevřela, ale nevyšlo z nich ani hlásku. Ve tváři měl vepsaný údiv.

Potom přibýlo okouzlení.

Darion poklekl. Kočen umklkl a skryl obličej do dlaní. Minka se roztřásla po celém těle.

Světnicí cosi prošlo, jakýsi chladný stín. Zastavil se u trpícího. Jeris pustil ruce z rány a napřáhl je před sebe, jako by kohosi objímal. Jeho zmučený obličej se uvolnil.

„Jeris si vybral správně,“ zašeptal Darion tiše. „Snažme se tomuto muži nezávidět a přát mu jeho štěstí. Kruxia ho odvádí do své říše, kde již nikdy nepozná bolest.“

„Tati...“ vzdychla Minka vysíleně, „nenechávej nás tu samotné...“

„Jak můžeš tvrdit, že jsi sama!“ Darion vstal a tvářil se rozmrzele. „Což neslyšíš volání krve? Erinael s tebou není spokojena, Minko! Krev mrtvého je k ničemu! Máš ještě jednu šanci – ale víc už ne!“

Vykočil k Marice. V ruce se mu opět objevila dýka. Chytil ševcovu manželku za vlasy a zvrátil jí hlavu dozadu. To ji probralo. Otevřela ústa, chtěla křičet. Darion jí vrazil ruku mezi zuby a chytil jazyk. Povytláhl ho ven. Probodl ho zespodu dýkou.

Marika tím byla tak překvapena, že se nezmohla na odpor. V hlubokém šoku zírala na Darionovu rozzlobenou tvář. Za rytířem viděla svého mrtvého muže. Blaženě se usmíval.

Ruka, v níž Darion svíral rukojeť, se zbrotila krví. Pustil zbraň a sáhl po Mince. Smýkl s ní k matce: „Usmíř si Erinael!“

Minka se schoulila jako nemluvně, které nechápe, co se kolem něj děje. Darion ji přistrčil ještě blíže: „No tak! Stačí jediný polibek! Udělej to! Jde o tvou duši!“

Pustil ji. Dívka se zhroutila na zem jako hadrová panenka a zůstala ležet. Rytíř zklamaně zakroutil hlavou. „Bylas tak blízko...“

Marika upírala zrak na hrot ostří, který jí před očima trčel z jazyku. Nemohla se ani pohnout, tělo ji neposlouchalo. Nevnímala žádnou bolest; nejasně si uvědomovala, že to není v pořádku. Zkusila jazyk zatáhnout zpět do úst. Ucítila, jak se čepel prořezává ven. Věděla, že to není dobré, avšak nepřestávala.

Dýka spadla na zem.

Darion ji pomalu zvedl, očistil o své kalhoty a zasunul do pochvy. Marika se dusila vlastní krví tekoucí z jazyku, jenž byl nyní rozeklaný. Jakoby patřil hadovi. Znenadání se vrhla vpřed, padla přes Minku a začala dávit. Trvalo to jen chvíli.

„Znáš mou pověst a víš, co jsem ti přišel nabídnout,“ pronesl rytíř tiše. „Nezbývá ti mnoho času. Zaslib se mé paní a budeš zbavena všech starostí života. Nepoznáš prázdno, vstoupíš do ráje.“

Marika klečela na všech čtyřech, z otevřených úst se jí řinula krev. Odplazila se ke stěně. Mdle se podívala na Kočena, pak na Minku.

„O tvé děti bude dobře postaráno. Postarám se o to!“ slíbil Darion slavnostně. „Jen kývni a buď šťastná! Nenechej se tu držet nízkými pozemskými city! Jednou za tebou tvé děti přijdou, tím si buď jistá. A tvůj manžel už čeká! Poznej pravou lásku, kterou ani smrt nerozdělí!“

V koutcích Maričiných očí se objevily slzy. Hlava se jí takřka neznatelně pohnula vpřed a vzad. Darion tasil a se sotva potlačovanou radostí sekl. Bylo to zcela bezbolestné, ženina hlava odpadla a odkutálela se rytíři k nohám. Bezhlavé tělo se zvolna sesunulo na zem.

Poté znovu poklekl. V místnosti se opět ochladilo.

„Ó Kruxio, přijmi i tuto ženu mezi své věrné! Ač se tě stále obávala a i nyní se její duše třese hrůzou, zaslouží si tvou přízeň! Nechť ode dneška nepozná žádné újmy!“

Chladný stín zmizel. Darion vstal a ještě jednou se rozzlobeně podíval na ležící Minku. Poté z domu bez ohlédnutí odešel.

Kočen seděl tiše a nepohnutě. Po tvářích mu stékaly proudy slz.

Chvíli po úsvitu se vesnicí rozlehl dusot mnoha okovaných kopyt. Třicet rytířů v plné zbroji projíždělo mezi roubenými chalupami, zvědavě vykukujících hlav si nevšímalo. Jejich vůdce Forner, zkušený kapitán Řádu, dojel na náves a zvedl ruku. Muži poslušně zastavili.

Forner vrtěl hlavou a pátravě se rozhlížel po okolních kopcích. „Mám divný pocit...“ mumlal si stále dokola.

Jeho pobočník Zamar pokrčil rameny. „Z čeho, sire? Tahle vesnice nikdy nedělala těžkosti. Vždyť je skoro v podhradí!“ Doprovodil svá slova rozmáchlým gestem. „Být vámi, pustil bych to z hlavy...“

„Ne... něco se tu semele. Jsem si jistý.“

Zamar potají obrátil oči v sloup. Ctil stárnoucího kapitána a jeho zásluhy, ale podobných předtuch už začínal mít dost. „To jste вчера říkal také, sire. A nic. Co by se tu mohlo stát? Pojeďme dál. Ať jsme tentokrát do oběda doma.“

Forner ho však neposlouchal. Ukázal na skupinku chalup na kraji vesnice. „Není to nezvyklé? Odtamtud nás nikdo nepozoruje.“

„Asi mají rozum a spí. Taky bych si ještě zdřímnul. Tyhle každotýdenní ranní patroly jsou...“

„Vždycky se chodí dívat.“ Forner dál vedl svou. „Jsme pro ně přece událost, cítí se pak důležitější! Podívej, odevšad se už sbíhají děti, ale tam je stále ticho. Tohle není v pořádku!“

Zamar se zamračil. „No... Možná máte pravdu, sire.“ Pak se mu však rozjasnil zrak. „Ne, podívejte! Tamhle někdo vychází!“ Zarazil se. „Ale... kdo to sakra...“

Forner polkl. Úplně zbledl.

„Darion.“

„Kdo?“ Zamar ještě nikdy neviděl kapitána tak vystrašeného. Forner očividně bojoval s nutkáním zavelet k odjezdu. Svíral uzdu tak pevně, že musel dostávat do prstů křeče.

„Sire! Kdo to sakra je?“

Forner upíral zrak na blížícího se muže. Trásl se mu rty, když odpovídal: „Anděl smrti.“

Zamar na něho okamžik nevěřicně zíral. „Cože, tahle troska? Vždyť se sotva drží na nohou!“

„Náš osud je zpečetěn...“

„Co to sakra blábolíš?“ Zamar zapomněl na úctu. „Seber se, chla-pe! Je sám, pěší, a nás je třicet! Čeho se bojíš?“

„Všichni zemřeme. Přišel náš čas. Pamatuji si ho, byl jsem ještě dítě... vždy ušetří jen děti...“

„Ty zbabělče!“ vykřikl Zamar a vztyčil se ve třmenech. Taseným mečem namířil na Dariona. „Stůj! Ve jménu Arnaga, Jeho božského Veličenstva, tě zatýkám!“

Darion se zastavil asi deset kroků od něj. Trpce se usmál. „Další věta, kterou často slyším...“

Forner zničehonic nasadil koni ostruhy a rozjel se vpřed. Z hrdla se mu vydral bojovný křik. S mečem napraženým k ráně se řítit k Darionovi. Dívali se jeden druhému přímo do očí.

Temný rytíř neznatelně kývl.

„Kruvia tě přijímá, Fornere.“

Zamar by přísahal, že se za Darionem v tu chvíli objevila vysoká, průsvitná postava zahalená v černém plášti. V napražených rukou třímala kosu. Prudce s ní máchla. Stříbrný lesk a sladké cinknutí. Forner pustil meč a spadl ze sedla. Noha mu uvízla ve třmeni; kůň ho vlácel dál, ven z vesnice.

Z Darionova meče odkapávala krev.

Zamar na okamžik zavřel oči. Byl si jistý, že se mu to jen zdá, že se nic takového nestalo. *Přece se po smrti nemohl tak šťastně usmívat...*

Vzápětí ho popadl vztek. „Na co sakra čekáte! Zabil kapitána! Na něj!“

„Zadrž!“ vykřikl Darion naléhavým hlasem. „Nenuť mě zabíjet nepřipravené!“

Rytíři zaváhali. Nikdo se k útoku neměl, nechťeli být první. Čekali, až Zamar potvrdí příkaz. Chystal se to udělat. Darion však znovu vykřikl: „Neplývejte silami! Čeká vás strašlivý boj. Míří sem horda Krvelačných!“

„Cože?“ zděsil se Zamar. Rychle se rozhlédl po okolních kopcích. *Tak proto včera nedorazil králův herold...* „Nelžeš? Jak to víš?“

„Včera večer jsem narazil na jejich tábor. Je jich alespoň dvacet. Spěchal jsem, abych je předebral a zachránil zde co nejvíc duší.“

„Tak proč tu ti lidé ještě jsou?“

Darion sklonil hlavu. „Bylo málo času. Osvobodil jsem jen pět rodin... Nyní nezbývá než doufat, že někteří další prožrou během své smrti. Je mi to líto. Přišel jsem o své následovníky a jsem příliš unaven.“

„O čem to sakra mluvíš? Proč jsi všechny neodvedl někam do bezpečí?“

Darion udiveně vzhlédl. „Kam? Kde bych takové místo našel? Jedině v Kruxiině říši nehrozí žádné útrapy života – a tam jsem ty šťastnější také posílal!“

Zamar se podíval na pět ztichlých domů. Pochopil. „Arnag buď milostiv... Tys je všechny pozabíjel!“

Darion zavrtěl hlavou. „Ne, někteří zemřeli vlastní rukou. To však není důležité. Nyní vás žádám, přátelé: Jste šlechetní, čestní bojovníci, přísahali jste, že budete chránit nevinné a obětujete pro dobrou věc i život – zůstaňte teď zde a bojujte s Krvelačnými, poskytněte mi dost času, abych i ostatním ukázal tu správnou cestu!“

Zamar zalapal po dechu: „Ty... ty zrůdo! Ty chceš... Máme tu pomřít, abys stihnul zavraždit víc lidí?“

Tváří temného rytíře přeběhla nevole: „Neztrácej čas urážkami! S každou minutou otálení snižuješ jejich šance na vykoupení!“

„Tak dost!“ Zamar začal rozdávat rozkazy. „Pět mužů na průzkum, zjistěte, kde jsou Krvelační. Čtyři budou hlídat toho šilence. Ostatní sesedat, vyžeňte ty vesničany pryč! Kromě bojeschopných mužů. Jestli to stihneme, schováme se v domech a uchystáme léčku. Tak rychle!“

A ty,“ obrátil se k Darionovi, „se o nic nepokoušej. Nevím, co jsi provedl s Fornerem, ale se mnou ti to nevyjde. Čeká tě spravedlivý soud. Nezpěčuj se!“

Darion se čtveřicí rytířů klidně nechal obstoupit. Rozhlédl se po návsi. Již zde byla shromážděna většina vesnice, všichni napjatě poslouchali, co se to děje. Někteří na něho ukazovali a šeptali si mezi sebou. Tvářili se zděšeně. Mnohým z nich zabil příbuzné či přátele, ale k nenávisti odvahu nenašli.

Rytíři se rozběhli mezi ně a začali řvát rozkazy. Když vesničané pochopili, že se blíží Krvelační, zachvátila je panika. Zamar seděl na

koni uprostřed vši té vřavy a s obavami se díval za pěti jezdci, kteří rychle ujížděli k hřebenu jednoho z kopců na severu. Potom si všiml, že Darion kráčí směrem k němu. „Jak to?“ vykřikl rozezleně. Teprve potom skrze zběsilý mumraj zahlédl čtyři škubající se těla tam, kde temný rytíř prve stál.

„Sakra...“

Položil ruku na jílec meče. „Chlapi, na něj! Za Arnaga!“

V tu chvíli se průzkumníci rozječili, jako by je na nože bral. Vraceli se zpátky zoufalým tryskem, štvali koně, co mohli. Zamar si promnul oči, jestli nemá šálení. Z lesa vylétl ohromný černý netopýr. Rozpětí jeho křídel muselo být dobré tři metry. Následovalo ho hejno menších, ale stále dosti velikých. Zvolna jezdce dotahovali.

Zamar se snažil křik svých vyděšených mužů neslyšet. Kmitl očima k Darionovi. Temný rytíř byl obklopen několika soupeři; jeho meč létal v širokých obloucích a prozatím je udržoval v uctivé vzdálenosti. „Neposlouchejte falešného boha! Nezhazujte životy v prohraném boji!“ křičel zoufale, „Usmířte se s Kruxiou, než vás zabijí! Vaše nevědomost mi vhání slzy do očí...“

„Zabte toho bastarda!“ zaječel Zamar. Nemohl odtrhnout zrak z pěti nešťastníků, které on sám poslal na smrt. Netopýři je již dohnali a obklopili. Ozvalo se několik posledních zdušených výkřiků. To bylo vše. Stačil jen okamžik a Krvelační pokračovali k vesnici. Z koní a rytířů zanechali jen vysušené mršiny.

Většina vesničanů dosud nepochopila hrozící nebezpečí. Pobíhali sem a tam a schraňovali své cennosti. Na návsi vládl dokonalý zmatek.

Darion odrazil útok jednoho z rytířů, vrhl se vpřed a rubovým sekem mu s dokonalou přesností roztal krční tepnu. V otočce ťal za sebe. Jeden ze soupeřů drtivou ránu s potížením vykryl. Další sekl Darionovi na hlavu. Kruxiin vyslanec nastavil levačku. Blýskavé ostří proseklo plátovou rukavici a zůstalo vězet v zápěstí. Darion ani nehlesl. Mávl mečem a setnul útočníka jedinou strašlivou ranou. Čepele zbývajících protivníků na něho dopadly. První mu zlomila pravačku, druhá mu zezadu rozsekla zadní části stehen.

Zamar se zastavil a díval se, jak šílenec padá k zemi. Nevěřicně kroutil hlavou, neboť Darion se stále usmíval.

„Má krev... kane pro tebe, Erinael!“

„Doražte ho, sakra!“

Jeden z rytířů se rozpřáhl a vši silou bodl. Meč projel pancířem i hrudí.

Darionova tvář se rozjasnila: „Kruccio... tak tedy konečně... Prosím!“

„Darione!“ zazněl náhle vesnicí vysoký dívčí hlas. „Kde jsi?“

Minka přibíhala k hloučku rytířů. Così svírala v náručí. „Darione!“ Prodrala se skrz ozbrojence k ležícímu. „Dokázala jsem to!“ Z úst jí odkapávala krev. „Erinael! Erinael! Erinael!“

Pustila Kočenovu hlavu na zem.

Chlapcova tvář byla stále netečná. Nehybné oči strnule zíraly k obloze. Z pahýlu krku visely cáry masa. Minka hlavu odsekala sekerou, kterou ještě stále svírala v levé ruce.

Darion ztěžka zvedl ruku, aby se Minčiny trofeje dotkl. V koutcích očí se mu zaleskly slzy. „Ano... jsi dcera Erinael,“ pronesl přerývavě, „Zaslíbila ses... krví svého rodu...“ Obličejem mu blýskl vztek: „Na to jsi však neměla právo!“ Jako by mu zloba dodávala sílu. „Zabila jsi dítě, ještě nepřípravené! Vražedkyně! Proklínám tě!“

Zamar nebyl s to pochopit, co se to děje. Bylo toho moc. Věděl, že má jen několik posledních okamžiků, než Krvelační udeří, ale nemohl se přinutit jednat.

Minka zoufale vrtěla hlavou. Její rty šeptaly tichou, zbytečnou omluvu bratrovi i Darionovi. Ustoupila o krok. Potom zaječela: „Erinael!“ a vytrhla zpoza šňůry sloužící jí místo opasku otcovo ševcovské kladívko. Než se kterýkoliv z rytířů vzpamatoval, zarazila ho jednomu z nich do čela těsně pod helmu. Vrhla se divokým skokem stranou a zasekla sekeru do zad dalšího. Hmátla po meči, který mu vypadl z rukou.

„Erinael!“

Další rytíř padl. Čepel meče mu rozpoltila lebku i skrze helmu. Hnala ji síla, jež nemohla pocházet ze svalů malého děvčete. Zamar se rozjel vpřed. Rozmáchl se. Minka k němu byla otočená zády. Meč jí zamířil přesně na krk. Zamar přivřel oči, nechtěl vidět, jak jeho zbraň zabíjí dítě.

Proťal jen prázdný vzduch. Náhle měl zvláštní pocit. Sklonil pohled a zíral na čepel zaraženou ve svém břiše. Vytékala kolem ní krev. Chtěl vykřiknout, ale z hrdla se mu vydralo jen slabé zakrákání. Zvedl zrak a uviděl, jak první a největší z Krvelačných vlétá do vesnice.

Ohromný netopýr se podivně zavlnil, jeho tvar se rozlil a opět slil. Létavec se proměnil v mohutného bojovníka jedoucího na černém koni. Ve svalnaté ruce třímал obrovitý palcát, mával jím kolem sebe a rozbíjel hlavy rytířů i vesničanů jako skořápky vajec. Černé vlasy a vousy mu vlály ve větru, ostré špičáky se leskly dokonalou bělostí. Za ním se proměňovali další Krvelační, vedl je do děsivého

reje a oči mu zářily zběsilým rudým svitem. Hlubokým hrdelním hlasem řval: „Krev! Erinael! Krev!“

Darion ležel na zádech a doufal, že alespoň jeden z rytířů dokončí započaté dílo. „Kruccio...“ Cítil svou paní blízko, již obcházela vesnici, ale kvůli jeho selhání nenacházela připravené duše. „Odpusť...“

Minka roztínala helmy i pancíře, tančila mezi neohrabanými rytíři lehce jako víla. Jejich pomalým útokům bez obtíží uskakovala, každou ranou zmrzačila či zabila. Její křik již nebyl zoufalý, zcela propadla krvavému opojení. Na vše ostatní zapomněla. Cítila, jak do ní vstupuje moc její pravé matky.

Zamar se kymácel v sedle, všechno se s ním točilo. Vnímál šílený mumraj těl, zbraní a krvavých zubů, pronásledující a pronásledovaní kolem něho proudili tam i zpět. Krvelační řvali svou jednoslovnou modlitbu k Erinael a pobíjeli rytíře i vesničany jako tupý dobytek. S jejich rychlostí a silou se smrtelníci nemohli měřit; pokud se někomu přeci jen zdařilo zasadit bledé stvůře ránu, zbraň odskočila zpět a nezanechala ani škrábanec.

Uprostřed toho všeho řádila Minka. Zamar se díval na svou vražedkyni a zapomínal na bolest. Na pokraji smrti viděl svět jinak, rozeznával Minčinu pravou podstatu. Pro něj nebyla mladým děvčetem. Slyšel krutý smích, který se dral zpoza jejích černých rtů, pátil ho plamen rudě rozžhavených očí. Svůdné štíhlé tělo ozdobené pouze náhrdelníky a amulety z kostí se vlnilo v ďábelsky rafinovaném tanci, nehty podobné drápům drásaly hrdla příliš pomalu se pohybujících obětí. Na okamžik se zastavila k vysátí zteplého rytíře a její rozevláté blondaté vlasy klesly a zakryly smyslné oblíny plných ňader i klenutých boků.

V tu chvíli k ní přijel vůdce Krvelačných. Shlížel na ni se zálibním, na tváři se mu usídlil úsměv hladového vlka. Oplácela mu pohled vzdorně a vyzývavě, rozpráhla ruce a bezostyšně se mu nabízel. Přikývl a pokynul. Bez váhání se zachytila nabízené pravice a vyhoupla se do sedla za něj.

Zamar svíral krk svého koně, stále odmítal spadnout na zem. Kdesi za vesnicí se rozlehl poslední zoufalý výkřik. Náves byla pokryta skučícími umírajícími, Krvelační své oběti schválně nedobýjeli.

Na kraji vesnice se zjevila vysoká postava v černé kápi. V jedné ruce pozvedala kosu s modravě zářící čepelí, v druhé obyčejný meč. Procházela mezi ležícími přímo k Zamarovi. Po cestě se mečem dotýkala nešťastníků, kteří zraněním již podlehli. Duše každého z nich odlétla se zoufalým jekem kamsi do neznáma.

Zamar se vztyčil v sedle a očekával smrt s hrdostí pravého rytíře. Když k němu však přistoupila, rozplakal se. Její plášť se mírně rozhalil a ukázal mu, o čem Darion mluvil...

Náhle Fornerovo rozhodnutí chápal.

Kruxia si shrnula kápi dozadu. Bělostné kaskády vlasů prozářily celou náves. Spanilost bohyniny pobledlé tváře připravila Zamara o poslední pochyby. Posmutnělá, vážná moudrost a láska v očích mlčenlivé dívky mu ukradla srdce. Když se vznesla, aby ho políbila, celý se rozechvěl. Dotyk chladných rtů ho odnesl do říše věčných snů.

Kruxia mávla kosou. Zamar se šťastně usmíval a ona na okamžik též.

Darion vztahoval ruce ke své paní a pokoušel se zakřičet. Chtěl také prosit o konečnou milost, o slitování a vysvobození. Když k němu Kruxia zvolna vykročila, radoval se jako malé dítě.

Bohyně se nad ním sklonila. Přívětivě se usmála a pohládila ho po tváři. Potom přejela dlaní nad jeho ranami.

„Ne!“

Kruxia vstala a pokračovala v cestě vesnicí. Mrtvé, ztracené posílala dotykem meče do temnoty, živé ponechávala ronit krev pro svou sestru. Doufala, že nebožáci ve svých posledních chvílích ještě pochopí, že smrt nemusí být koncem.

Darion dál ležel na zádech, ač ho moc jeho paní zcela uzdravila. Pokolikáté již, to si nepamatoval. Dříve v této chvíli spěchal za ní a přemlouval a prosíval, aby si ho vzala, ale po tolika mučivých zklamáních utupěl. *Opět musím dál...*

Vstal a přistoupil k nejbližšímu umírajícímu. Podíval se do jeho ztrápených očí a povzbudivě se usmál. „Smrti se nemusíš bát...“

Kruxia stála za ním s napřaženou kosou.

Vůdce Krvelačných již shromáždil svou hordu. Nyní dojel k Darionovi: „Dnešní hostina se vydařila, bratře! Erinael je navýsost spokojena a děkuje ti za novou dceru!“

Darion rozesmutněle vzhlédl: „Je poskvrněná, Fragore. Zabíjí bez důvodu!“

Fragor mávl rukou a ohlédl se na Minku. Dívka upírala pohled přímo skrz ně, vůbec je nevnímala. Zběsilost se na čas uložila ke spánku.

„To ano. Avšak krev své krve nezhadím. Což to necítíš? Je se mnou spřízněna téměř tak silně jako ty!“

„Jak si přeješ, bratře. Snad mezi naše paní nevneseš rozpor.“

Fragor pobaveně zavrtěl hlavou. „Ale no tak! Vesel se, Darione! Již se blížíme k cíli!“

Kruxiin kněz se sklonil zpět k umírajícímu a už neodpovídal. Fragor pokrčil rameny a odjel.

O okamžik později Krvelační opouštěli ztichlou vesnici. Jednoho koně ponechali Darionovi.

„Zítra chceme tu na severozápadě!“ křikl Fragor přes rameno.

Darion lehce kývl, avšak vyrušit se nedal:

„Až Kruxiu přijmeš, bolest skončí.“

Pootočil dýkou.

„Slibuji.“

Dar

Nad náměstím kroužily vrány. Šedé kamenné domy se mlčky tyčily nad shromážděným davem. Katova sekera se leskla v paprscích vycházejícího slunce. Lidé natlačení až k vyvýšenému popravišti zachovávali zachmuřené ticho.

Jeden tyran se chystal vystřídat druhého. Hůř však být nemohlo.

„Už přichází...“ Šeptem sdělovaná zpráva rychle oblétla celé náměstí. Dav se rozestoupil. Zraky všech byly upřeny na zem, nikdo se neodvážil pohlédnout bývalému králi do očí.

Cergon zpuštěně kráčel k popravišti. Ač z jeho honosných šatů po dlouhých týdnech věznění zbyly jen hadry a vybledlá kůže pod nánošy špíny nesnesitelně svrběla, zůstával neomezeným vládcem nad osudy svých poddaných. Strážé, které ho obklopovaly, vypadaly spíše jako čestný doprovod. Na propadlé tváři mu pohrával výsměšný škleb, příslib strašlivé pomsty za toto ponížení. Pohled upíral za popraviště, k trůnu z leštěného dřeva. Seděl tam muž, jenž se Cergonovi velmi podobal, ale musel být mnohem starší než on.

Vězeň vystoupal po schodech na pódium a bez okolků přistoupil ke katovi. Všech pochyb se zbavil – již věřil. City, které ho dřív tak ničily, zadupal do chladné podlahy své cely. Byl pevně rozhodnut; věděl, že pokud jeho pán dovolí, smrtí vše teprve započne.

Nečekal, až ho k tomu vybidnou strážé, poklekl a položil hlavu na špalek. Natočil ji tak, aby si s mužem na trůnu viděli do očí.

Měli pro sebe jen pohrdání.

Předstoupil herold. Váhal, nechtěl si Cergona pobouřit vyhlášením rozsudku. Když otevřel ústa, vydralo se mu z nich jen ubohé zakrákorání. Králův nástupce ho rozladěným mávnutím poslal pryč a kývl na kata.

Svalnatý muž pozvedl sekeru nad hlavu. Třásl se mu ruce.

Cergon se klidně usmíval.

„Cergone, můj Cergone...“ šeptala mu láskyplně do ucha o svaatební noci, „Slib mi, že nás nikdy nic nerozdělí...“

Hladil ji, laskal po celém těle, líbal její překrásně měkké rty. „Slibuji...“ vydechl odpověď bez váhání, „Miluji tě, Serafind!“

V očích se jí zapálila šťastná světélka. Když do ní vstoupil, slastně vykřikla.

Kat čekal na pokyn. Budoucí král se díval odsouzenému do očí.

„No tak, Marbure, na co čekáš?“ zasyčel Cergon opovržlivě, „Víš, že dokud žiju, nebudeš opravdovým vládcem. Tak dělej! Snad se nebojíš?“

Odpovědí mu byl zlověstný úsměv.

Objímala ho a nechtěla pustit. „Nejezdi...“ zašeptala zlomeným hlasem. Už ztratila naději, že jeho rozhodnutí změní.

Pohládl ji po tváři. „Kéž bych měl na vybranou!“

Hleděla na něho skrze řeky slz. Šťastná světélka byla minulostí.

„Nedělej nám to těžší. Nemohu si z něj udělat nepřítele.“

Zavrtěla hlavou. „Ale vždyť on neumí být nic jiného...“

Naposledy ji políbil a vyprostil se z jejích rukou.

„Vrátím se brzy. Slibuji.“

„Miluji tě, Cergone...“

Cergon věděl, že může použít dar, ale neudělal to. Těšil se na smrt.

Mávnutí a sekera dopadla. Ne však na krk. Marbur se rozesmál.

Po sedmi letech se vracel. V čele početné družiny mířil zpět ke své Serafind a nenesl nic než dobré zprávy. Její obavy byly hloupé. Trvalo to dlouho, ale poznal, že se Tmy nemusí bát. Jako důkaz obdržel dar, jehož moc neznala hranic.

Hlas jednoho z vesničanů ho vyrušil z příjemných myšlenek: „Pane, prosím! Neberte nám tolik, nepřezijeme zimu!“

Cergonovi se vztekle zúžily oči. „A to mají pomřít rytíři? Ti, kteří vás chrání? Táhni, kmáne, a přines všechno!“

Muž však sebral zbytek odvahy a stál si na svém: „Slitování! Víc už ne!“

Cergon tasil dýku a probodl ho.

„O jeden hladový krk méně.“ Usmál se. Strach a bolest v očích umírajícího ho příjemně zamrazily. „Spokojen?“

Cergon se napřímil. S vytřeštěnýma očima zíral na pahýl své pravé ruky. Tvář se mu zrůznila strašlivým vztekem. Pohlédl na západ, ke stínu. „Pane... tys mě podvedl!“

„Přijíždí král!“

Cergon vjel na nádvoří svého hradu. Šťastně se usmíval, konečně byl doma. Konečně opět obejmě Serafind...

Očekávala ho, oblečena v černém. Znepokojilo ho to. „Proč smutek? Co se stalo?“

„Mlčela. Dívala se mu do tváře a mlčela.“

„Sesedl a objal ji. Neopětovala to.“

„Co se děje?“ „Do hlasu se mu prodralo podráždění. „Sedm let se nevidíme a ty se ani neusměješ?“

„Za královnou stála služka s pohárem. Serafind jí pokynula. Dívka předstoupila, viditelně se třásla. Královna si od ní vzala pohár a napráhla ho k Cergonovi. Byla v něm krev.“

„Co to má...“

Vylila mu ho k nohám. Nechápatě na ni zíral. Pohlédla mu do očí: „Jsem tvá žena. Budu tě následovat. Prolévat krev jako ty.“

Sevřel ruce v pěst, ale ještě se opanoval. „Neříkej mi, jak vládnout! To se tě netýká! Tady se přece nic takového dít nebude!“

Serafind se trpce usmála: „Krvácí celá země, proč zde činit výjimku?“

„Jak si přeješ!“ Vztek ho zcela ovládl. Tasil meč. Rozpřáhl se. Služka mu však skočila do cesty: „Ne, pane, to ne!“

„Zavrčel jako divoké zvíře a rozsekl jí břicho. Zalapala po dechu a klesla na kolena. Podívala se na svou paní s překvapením v očích, poté se zřítíla dopředu a už se nehýbala.“

„Cergon do ní rozlíceně kopl a odkráčel do hradu.“

„Serafind povolila kamennou masku svého obličeje a rozplakala se.“

Zuřivost ustoupila bolesti. Zkroutil se na pódiu jako had, zachvěvy agónie mrskaly vychrtlým tělem ze strany na stranu. Svíral pahýl ruky, krev z přetáté tepny potřísnila jeho, kata i strážce. Proklí-

nal svého pána za zradu: „Proč jsi mu to prozradil? Vždyť jsem již nepochyboval!“

Seděl na svém trůně a přehlížel kořist z poslední výpravy. Postupně před něho předvedli všechny otroky. S lesknoucíma očima si z nich vybíral.

Serafind mu ležela u nohou, připoutána k trůnu řetězem připnutým k ostnatému obojku. Nahé tělo měla potetované temnými ornamenty, kdysi překrásné bohaté vlasy obarvené na bílo. Zírala před sebe pohledem, v němž nebyla ani špetka zájmu. Černé rty měla sešité černou nití, aby již nikdy nemluvila do věcí, po nichž jí nic není.

Cergon si mezi otrokyněmi vybral překrásnou dívku z Númenorejského rodu. Ukázal na ni a krátce pohlédl na Serafind, hledal u ní náznak nějakého citu, jakéhokoliv. Nedočkal se. Povzdychl si a nechal Númenorejku odvést do svých komnat.

Poté uvolnil řetěz. Serafind vstala a netečně prošla kolem řady otroků. Deseti z nich se dotkla. Strážé je okamžitě odvěkli na obětiště. Ostatní putovali do dolů, kde je čekala mnohem delší a mučivější smrt.

Cergon vstal a pozvedl ruce: „Modleme se!“

Poddaní poklekli, aby uctili Tmu.

Tělesná bolest ustoupila mnohem horšímu utrpení. Oddělení od daru vrátilo Cergona moci času a života. Cíty se zničehonic vrátily, zaútočily s obnovenou silou. V náhlém prozření pochopil, že to, z čeho vinil svět, zavinila jen a jen jeho vlastní slabost.

„Ne!“

Od ničeho se neoprostil... jen to zatlačil tak hluboko, aby o tom nevěděl...

Pán však věděl vše.

Cergon propustil Númenorejku zpod sebe, odvalil se zcela lhostejně. Ležel na zádech a díval se na strop. Už ho to s ní nebavilo, od doby, kdy přestala zápasit a stala se povolnou, už neměla tu správnou jiskru.

„Zmiz,“ rozkázal jí tiše. Okamžitě poslechla, posbírala cáry šatů a vyběhla z místnosti.

Král zavrtěl hlavou. Zrak mu padl na Serafind, která ležela na podlaze místnosti, řetězem přivázaná k posteli. Ruku měla položenou na vypouklém břichu, hladila svého budoucího syna. Ve tváři však neměla žádný výraz.

Stále se dívala na otevřené okno.

„Rychle! Zab ho!“ vykřikl Marbur. „Nečekej!“

Cergon se vzpamatoval. Uvědomil si, že může zemřít a oprostít se od stínu. Možná se tam někde v zapomnění setká se svou Serafind a bude ji moci poprosit o odpuštění...

Potom však hmátl po své utáaté ruce.

Třeskot zbraní byl ohlušující, ve vzduchu voněla krev. Cergon nadšeně řval a sekal kolem sebe. Jeho koně už dávno zabili, kráčel pěšky a rozdával ránu za ranou. Kdokoliv se mu postavil do cesty, zemřel. Dar ho dobře chránil a propůjčoval mu nadlidskou moc. Takhle dobře se král necítil již od chvíle, kdy Serafind spáchala sebevraždu.

Myslel si, že mu její smrt nebude vadit, že už ji nemiluje. Mýlil se. Tesknil, litoval, že ji neposlouchal a dar nevrátil. Jednou už dokonce uvažoval o tom, že to udělá alespoň nyní. K tomu se však neodhodlal.

Doufal, že vše napraví skrze svého syna, že se Serafind v Marburovi vrátí. Čím více se však snažil, tím méně si rozuměli. Následník trůnu sice otevřeně nikdy nic nevyslovil, ale bylo na něm vidět, jak se k poslušnosti přemáhá.

Cergon vykryl úder holí, sjel po ní a odsekl protivníkovi prsty. Krok vpřed a vesničan se svalil na zem s probodnutým krkem. Zbývající dva soupeři se obrátili na útěk. Král je nechal být a otočil se tam, kde zuřil nejhorší boj. Bylo to kolem Marbura a jeho družiny.

Vzbouřenci už byli zoufalí, pochopili, že stejně všichni zemřou. Obklopili rytíře a stahovali je z koní, s šíleným zápalem si nevšímali vlastních ztrát ani zranění. Pro Marbura se trestná výprava změnila v zoufalý boj o přežití.

Cergon pozvedl ruku s darem. Stačilo si přát a jeho následník by byl zachráněn.

Zaváhal. Pohlédl k západu. Potom zpět na syna.

Marburův kuň se vzepjal a zřítíl se na bok, vidle zabodnuté v plecích. Králův syn málem zůstal pod ním, ale podařilo se mu spadnout dobře. V mžiku byl na nohou. Strašlivě zařval, vzbouřenci na okamžik ztuhli a neodvážili se zaútočit.

Marbur pohlédl k otci. Cergon posmutněle zavrtěl hlavou a spustil ruku k tělu.

Jeho dědic tím nebyl překvapen. Pohrdavě se ušklíbl a vrhl se do boje. Takřka okamžitě klesl k zemi, probodán a posekán mnohými zbraněmi.

V tu chvíli se k němu přiřítilo pět rytířů. Najeli do lidí a rozehnali je, potom svého ležícího pána bránili, dokud nedorazily další posily.

Cergon schoval hlavu do dlaní. Uvědomil si, že odmítl zachránit vlastního syna... že v něm viděl jen soka.

Rychle k němu poslal léčitele. Věděl však, že ta nejhorší rána, ta, kterou způsobil on sám, už nemohla být vyléčena.

Cergon chytil svou uťatou ruku. Leskl se na ní stříbrný prsten. Sekera se zvedla a znovu padala.

V chrámu Tmy bylo ticho, král chtěl být sám. Klečel před oltářem a rozjímal. Byl tu už dlouho, snad několik týdnů. Po celou dobu nejedl ani nepil, ale neumíral. Dar se o něho staral.

Brána se rozlétlá. Kročeje mnoha škorní rozezněly nespočet ozvěn. Zastavily se kousek od Cergona, dál pokračovaly jen jediné. Zněly podivně nepravidelně. Marbur se nikdy zcela neuzdravil, napadal na pravou nohu.

„Víš, proč jsem tu,“ pronesl zachmuřeně. „Už dlouho na to oba čekáme.“ Potom se k němu naklonil a zašeptal tak tiše, aby ho žádný z vojáků neslyšel: „Nejdřív mi ale prozrad' své tajemství. V našem rodu již nezbyvá mnoho vznešené krve... jak tedy vzdoruješ stárnutí? Odkud tvá moc pramení?“

Cergon se trpce usmál. Pohlédl Marburovi do tváře, v níž se již objevovaly první vrásky.

Neodpověděl.

„Tak si své čarodějnictví nechej pro sebe!“ prskl Marbur nenávistně a přivolal strážce. „Klidně si buď nesmrtelný, o to déle budeš hnít!“

Dar ho pobízela, aby syna ztrestal za jeho opovážlivost. Cergon však neposlechl.

Nechal se odvést bez odporu.

Cergon věděl, že to nestihne. Zemře bez daru, přijde o věčný život ve službách svého pána...

Sekera však nedopadla. Vzduch protřel trojí svist. Kat i obě strážce na pódiu byli odhozeni zpět, z prsou jim trčely černé šípy. Sesunuli se na zem.

Oči všech se obrátily na kraj náměstí.

Tři jezdci v černých pláštích odhodili kuše a tasili zubaté meče. Namísto očí jim pod kápěmi zářily jen rudé body.

Cergon na ně hleděl a nevěděl, zda se má radovat nebo bát. Dál se pokoušel stáhnout z uťaté ruky dar. Chytil prsten zuby.

Nazgûlové vykřikli a jejich hlasy lidem zmrazily krev v žilách. Rozjeli se vpřed, přímo k popravišti.

Mnozí lidé byli tak ochromeni hrůzou, že jim prostě zůstali stát v cestě a byli srazeni. Ostatní horečně přehali do okolních ulic. Marbur jediný v sobě našel odvahu. Zařval a skočil vpřed, na popraviště. Vytáhl dýku a rozehnal se po otci. Cergon si konečně nasadil prsten a zmizel. Marbur už nestihl ránu zastavit. Ozvalo se zachroptění. Následníkovu ruku potřísnila neviditelná krev.

Nazgûlové se zastavili těsně před pódiem. Na náměstí již nezbyl nikdo, kdo byl schopen odejít po svých. Utekli i Marburovi vojáci.

Následník zíral na jezdce. „Nechte mě! Mám s vaším pánem dohodu!“

Nazgûlové se nehýbali.

Chroptění ustalo, královo tělo se objevilo. Z rány v břicho vytékala krev. Marbur dál ostražitě sledoval nazgûly. Sáhl po prstenu a chtěl ho stáhnout.

Nešlo to. Stříbrný kroužek jako by do Cergonova prstu vrostl.

Marbur se napřáhl, aby prst usekl dýkou. Vtom však jeden z nazgûlů pobídl koně a vyskočil s ním na popraviště. Napřáhl meč k následníkovi a přinutil ho ustoupit.

Marburův obličej se stáhl zlobou: „Proč? Vše jsem splnil! Cergon je mrtev!“

Přízrak zakroutil hlavou.

„Je hoden Tmy.“

Královo tělo se zvolna stávalo průsvitným. Oděv tentokrát nemizel. Zůstal stále vytvarovaný podle Cergonovy postavy. Náhle se pohnul.

Marbur se dal na útěk. Běžel k hradu. Brána byla zavřená. Začal ječet: „Otevřete! Otevřete! No tak rychle! Pomozte!“

Na krku se mu sevřely ledové prsty. Ohnal se za sebe dýkou. Ruka se dotkla čehosi studeného a znehybněla. Klopýtl a spadl. Strašlivý mráz se mu rozlézal po celém těle. Už se nemohl hýbat. Modral v obličejí. Poslední záškub, poslední zalapání po dechu...

Cergon vstal z mrtvého a vykročil zpět. Místo černých jezdců viděl krále, jakým byl i on.

Nazgûlové vzkřikli, aby uvítali nového bratra.

Devět bylo povoláno.

Zachránce

Nezvyklé ticho vládlo v džungli, ticho neklidné a zlověstné. Ohromné stromy zasmušile stínily slunce, aby nemohlo proniknout do tmavých hlubin zeleně, mocné řvaní šelem ani posměšné ječení opic dnes nerušilo pochmurné mlčení vlhkostí nasáklé země. V dusném vzduchu visela hrozba. Všichni obyvatelé lesa cítili přicházející smrt.

Zbývající válečníci kmene Urruhbu stáli shromážděni před hliněnou chatrčí svého mrtvého náčelníka. Ženy natíraly jejich bronzové tváře barevnými hlinkami, modrými-ochrannými a rudými-válečnými. Žádná z nich neplakala, zarytě mlčely. Srdce jim zoufalstvím již ztwardla na kámen. Věděly, že se jim muži nevrátí, že i ony zemřou, a že běh osudu není možné zvrátit.

Prastarý šaman seděl v posvátném kruhu uprostřed vesnice a zády se opíral o totem ztělesňující všechny tři Vládce džungle v jejich lidských i zvířecích podobách. Moudrý kouzelník za rozbřesku pozorl deset podivných hub, které mnoho let vyrůstaly z bílé hlíny v nejtemnějším koutě jeho obydlí, a omamný jed ho odnesl pryč z tohoto světa. Díky němu stanul tváří v tvář Vládcům džungle a mohl je žádat o pomoc. Jeho tělo za to však zaplatilo strašlivou cenu. Starci nezbývala již ani hodina života. Klátil se ze strany na stranu a z koutku úst mu vytékal pramínek slin. Jeho mladičkový učedník stál vně kruhu s uctivě skloněnou hlavou a čekal, zda se šaman před smrtí ještě probere.

Kdesi nad zeleným stropem džungle stoupalo slunce k vrcholu své dráhy. Ženy dokončily rituální přípravy a přinesly mužům zbraně, dlouhé dřevěné oštěpy a velké rákosové štíty. Potom se rozloučily; stačily k tomu smutné, mlčenlivé pohledy, nikdo nemusel vyjadřovat city pomocí zbytečných slov. Devatenáct bojovníků se obrátilo k odchodu a bezhlučně zmizelo v džungli. Mířili k vesnici Arrpanu, kde se střetnou s trojnásobnou přesilou a zemřou.

Šamanova víčka se zachvěla, jeho tělo se přestalo nekontrolovatelně komíhat. Učedník pozvedl hlavu, zjistil, že se kouzelník probouzí, a obličej se mu rozjasnil matnou nadějí. Chtěl se rozběhnout za bojovníky, aby toho nejsilnějšího přivedl zpět k obřadu Zasvěcení.

Stařec však zavrtěl hlavou. S chlapcovou pomocí vstal a vykročil ke své chatrči. Po cestě si zkoumavě prohlížel všechny mladé ženy kmene a cosi zvažoval. Než zmizel v útrobách temného obydlí, na jednu z nich ukázal. Zděšeně couvla, ale rozkazu Toho, který rozmlouvá s Vládci, se neodvažovala, nesměla, a ani nechtěla vzepřít.

Chlapec přikročil k vyvolené a nevěřicně potřásl hlavou. Netušil, proč šaman vybral ji místo náčelníkova bojovného syna, proč právě ona bude Zachráncem. Neviděl na ní nic dobrého, byla drobná a bojácná, vždy jen plnila příkazy mužů a dávala si pozor, aby nemusela mluvit a vyslovit vlastní názor. Učedník si povzdychl. Věděl, že šaman je moudřejší než on a že má pro svou volbu jistě dobrý důvod. Nesměl o něm pochybovat. Smutně si pomyslel, že on by kmeni správnou cestu jistě ukázat nesvedl, ať by se připravoval sebeděle.

Odvedl dívku do chatrče. Šaman již čekal, obličej skrytý za maskou Vládce Tygra. To znamenalo, že Zachránce půjde cestou rychlého, krutého a krvavého lovu. Chlapec se otrásl, ale nepochyboval, že tak to bude nejlepší.

Rozhlédl se po vnitřku chatrče a jako vždy se zachvěl odporem, strachem i úctou. Poklonil se maskám zbývajících dvou Vládců, mocnému Slonu i lstivému Hadu, a snažil se nevnímat zápach hnijících vnitřností a kostí nejružnějších zvířat, která v posledních dnech šaman užíval k poradám se štěstím a osudem. Strčil do dívky, jež se v zajetí nepřekonatelného děsu nemohla ani pohnout, a ukázal na oltář vyrobený z kmene stromu, který by nedokázali obejmout ani dva muži. Byl vydlabaný a jeho kdysi bílé dřevo zčernalo od krve, jež ho často plnila.

Dívce se podlomily nohy. Dopotácela se však k oltáři a ulehla do něj jako do ohromné kolébky. Vytřeštěnýma očima sledovala, jak kolem ní šaman křepčí a vykřikuje slova v podivném vrčivém jazyku Vládce Tygra. Měla strašlivý strach a nevěděla, co se s ní stane, ale se svým osudem se již usmířila. Pokud zemře dřív než ostatní, bude to jen dobře.

Chlapec došel k polici a podal starci dvě malé zahnědlé kůstky. Ten přitančil k dívce a zmačkl jí tváře; chtě nechtě musela rozevřít rty. Vsunul kůstky dovnitř tak, aby se zapřely o patra a držely ústa a hlavně zuby rozevřené. Poté ze špinavé nádobky do krku nalil něko-

lik kapek podivně zářící tekutiny. Zděšená dívka okamžitě znehybněla, přestala svým tělem vládnout. Mohla jen ztěžka dýchat a tékat očima z chlapce na šamana a zpět.

Kouzelník dvanáctkrát obtančil oltář. Chlapec stál u dívčiny hlavy a vše smutně pozoroval. Předvídal, co stařec udělá. Na ten pohled se netěšil.

Když šaman tančil potřinácté, objevil se mu v ruce dlouhý klikatý nůž z lesklého černého kamene. Učedník zavřel oči, aby obětování alespoň neviděl. Bylo mu děvčete líto.

Nic nepochopil. V příštím okamžiku se z rozšklebené rány na jeho hrdle valily potoky krve. Šaman ji lapal do široké misky. Chlapec klesl na kolena, zrak plný zmatku. Starcovy oči se nepřítomně leskly.

Učedníkovo mrtvé tělo se zřítilo na zem. Zůstalo ležet bez hnutí. Šaman se naklonil nad ochrnutou dívkou a s kamennou tváří jí lil krev do rozevřených úst. Začala se dusit. Na okamžik přestal, aby jí umožnil polknout, poté lil dál. Cítila horkost strašlivého nápoje; obracel se jí žaludek a chtěla zvracet, ale nemohla. V její mysli se začal ozývat cizí šeptavý hlas, mladý a vyděšený.

Šaman dolil poslední kapku a na okamžik ztuhl. Pozoroval dívku, čekal na znamení. Nevnímal nic než její oči.

Tělo vyvolené se náhle vzepjalo a opět dopadlo na oltář. Z úst uniklo vzdálené zasténání. Černé zorničky se zavlnily a na okamžik změnilly tvar. Kouzelník krátce přikývl, sňal masku a opatrně ji pověsil na její místo. Poté pozvedl obřadní nůž nad hlavu a přivřel oči.

Vnímal, jak se duše předků, do dnešního dne poklidně spící v jeho chatrči, zvolna probouzejí. Smísení mladých krví je zburcovalo a navnadilo. Zaklonil hlavu, pronesl poslední zaříkání a vrazil si černou čepel do břicha. Musel zemřít, ale nesmělo to být rychle. Potřeboval, aby jeho duch opustil tělo velmi pomalu, aby si na chvíli udržel vnímání světa živých a zamířil správným směrem.

Skrze závoje bolesti našel cestu. Zvolal Pozvání a vedl předky do dívčina těla. Jejich bytostnost se připojila k mladíkovu šepotu.

Tělo Zachránkyně se znovu vzepjalo, ale tentokrát nedopadlo zpět. Zůstalo prohnuté v lадném oblouku, lesklo se v přítmí chatrče, zářilo jemným svitem. Z rozevřených úst se vydral bolestný jek, ale byl utátnut hned v počátku. V hlavě se rozezněly hlasy duší všech mrt-

vých kmene Urruhbu a na dlouhou chvíli přehlušily dívčiny vlastní myšlenky i vědomí. Nevnímal, že jí Vládce Tygr udělil požehnání, že přestává být člověkem.

Vznesla se do vzduchu a pomalu se otáčela. Její tělo rostlo, roztažené ruce a nohy začaly z políc srážet nádoby plné podivných lektvarů a jedů. Z lesklé bronzové kůže vyrazily tmavé tečky, rychle rostly v žlutou a bílou srst žíhanou černými pruhy. Uši se změnilly v slechy, nos se prodloužil v čenich, malá ústa se rozšířila v tlamu šelmy. Jemné zoubky zešpičatěly a staly se tesáky, okousané nehty nabyly do nebezpečných drápů. Dříve drobné tělo se rozvlnilo pružnými svaly rozeného zabijáka.

Záře pomalu hasla a křik uvězněných duší utichal. Zachránkyně klesla zpět na oltář a na okamžik zůstala ležet. Potom zavřela tlamu. Ozvalo se dvojí tlumené chrupnutí.

Svítícíma očima si sama sebe spokojeně prohlížela. Vládce Tygr ji dovedl na rozhraní dvou světů, zůstala podobná člověku, ale získala nesmírnou sílu šelmy. Duše předků za to zaplatily posmrtným klidem, ale to byla za zachování kmene malá cena.

Vstala a zvolna vyšla před chatrč. Vchod jí byl nízký i úzký, ale proklouzla jím jako mrštný stín. Venku se rozvážně rozhlédla.

Ženy kmene do jedné padly na kolena a upíraly na Zachránkyni oči naplněné nadějí. Shlížela k nim shovívavě a s láskou, byly jejími dětmi. Milovala je. Zařvala slib vítězství, klesla na všechny čtyři a jako vítr se rozběhla do boje.

Letěla džunglí jako uragán. Neohlížela se na nic, co jí stálo v cestě. Neviděla širokou cestu zkázy, která za ní zůstávala. Hrůzné praštění kácejících se prastarých stromů naplnilo srdce lesních tvorů ještě větším strachem, prchali jako před všespalujícím požárem.

Před sebou rozpoznávala duše svých devatenácti bojovníků. Donohla je dříve, než stačili zaútočit, a s děsivým rykem se vrhla mezi válečníky Arrpanu, čekající před svou velkou a bohatou vesnicí. Hrůzou ochromení nepřátelé se nedokázali bránit. Svými ostrými drápy je trhala na kusy, údery mocných tlap drtila lebky, zahryzávala se do měkoučkových těl a sála sladkou krev. Ohlušující hlas Vládce Tygra se jí dral z tlamy a sděloval světu její nadšení z lovu a zabíjení.

Bojovníci Urruhbu se vzpamatovali z překvapení a rozběhli se za ní. Jako ničující vlna se přelili přes vystrašeně kvílející nepřátele. Nedovolili jim utíkat, bez milosti dobýjeli raněné. Nemohli tomu uvěřit, aleisky vah se obrátily. Myšlenky se jim naplnily sladkou chutí vítězství.

Krví zbrocená Zachránkyně stanula na tělech posledních Arrpanských vrahů. Vztáhla ruce k nebi a očima, které nezářily jen svitem její pulzující moci, se potěšeně rozhlédla po bojišti. Bylo po všem a z jejích bojovníků nezemřel ani jediný. Obrátila se, aby se vrátila do své vesnice. S pobíjením žen a dětí už pomáhat nemusela.

Válečníci poklekli a projevíli úctu a podřízenost. Prošla mezi nimi a každému dlouze pohlédla do tváře. Odhalovala tesáky v širokém úsměvu, byla na své budoucí manžely hrdá.

Poté se však otočila. Něco nebylo v pořádku. Cítila kolem sebe pohyb podivné síly, síly znepokojivě podobné té její. Jata neblahým tušením se chtěla rozběhnout k chatrči šamana Arrpanu, vzápětí však pochopila, že už je pozdě.

Sklonila hlavu. Poté pozvedla ruku a smutně jí mávla. Drápy hladce oddělily hlavu syna náčelníka Urruhbu od trupu. Vnímala zděšení a zmatek jeho nevědomé duše. Vsála ji do sebe a napila se její mladistvé síly.

Než se zbylí bojovníci vzpamatovali, pobila je též. Poté se rozběhla zpět do své vesnice. Do souboje, jenž měl přijít, byla každá troška moci drahá, i když to měla být jen kapička získaná z nedávno narozeného dítěte. Věděla, že její protivník udělá to samé.

Čekala na něj uprostřed posvátného kruhu. Neslyšela ho přijít, náhle se objevil na kraji vesnice, tichý jako duch. Býval náčelníkem Arrpanu, ale stejně jako ona se stal vtělením Tygra. I jemu byl uložen úkol zachovat kmen za každou cenu. Viděla, jak se jeho chřípí chvěje, pach krve pobitých žen Urruhbu ho příjemně dráždil, stejně jako ji. Byli si nesmírně blízcí. Litovala, že museli být nepřáteli.

Dlouhou chvíli se navzájem měřili. Zachránkyně si nedovolovala pociťovat obavy, ale při pohledu na mohutné tělo svého soupeře nevěřila, že dokáže zvítězit. Ani s veškerou silou kmene se nemohla postavit početnější a zdravější moci Arrpanu. Výsledek boje byl přodem znám.

Pomalou vykročila a blížila se k němu. Když zlověstně zavrčel, zastavila se. Poté zvolna klesla na kolena. Zasunula drápy. Jemným zapředěním dala najevo svou podřízenost.

Podezřívavě k ní přistoupil. Nebál se, byl si zcela vědom své hrůzné převahy, přesto však nevěřil, že se ho nepokusí zradit. Uchopil ji pod bradou, s nevybíravou krutostí zvedl na nohy a zahleděl se jí do očí. Nedbala jeho opatrné nepřátelskosti, přimkla se k němu a prsty mu zajela do srsti na zádech. Na okamžik překvapeně strnul. Poté ji však k sobě mocně přitiskl. To drtivé, a přesto něžné objetí ji naplnilo spalující touhou. Oběma rukama ho uchopila za hlavu, stáhla k sobě a přisála rty na jeho v divokém polibku. Cítila jeho dlaně, chtivě pátraly po jejím rozpáleném těle, hladily její řadra, stále se blížily ke klínu... Vzápětí v nich obou vybuchla nezdolná vášně šelem a vše ostatní bylo zapomenuto...

Milovali se čtyři dny a tři noci, čas a svět pro ně přestaly existovat. Nebylo ničeho než jejich žádostivosti, záchvěvy rozkoše jimi otřásaly jako zemětřesení, neprostupnou džungli kolem sebe změnili v zasluněnou paseku. Když se jejich zmožená těla nakonec poddala únavě, bylo Zachránkynino lůno obtěžkáno dědicem, v němž se spočila míza obou kmenů.

Naslouchali mazlivému promlouvání jeho duše. Láskou omámený Zachránce hleděl do očí své družky a nacházel v nich nesmírné štěstí. Neuvědomoval si, že to není stejné štěstí, jaké cítí on. Zrada, před kterou se již zapomněl střežit, měla konečně vyplout na povrch.

Usnul s hlavou v jejím klíně. Vískala ho ve vlasech a tiše si broukala. Potom mu roztrhla hrdlo a zabořila drápy do očí. Dívala se, jak sebou jeho tělo trhá, jak ochabuje a umírá. V hloubi své mysli cítila uspokojení šamana, jenž ji zrodil, a učedníkovo pochopení. Muž by na jejím místě zemřel v boji, nikdy by nemohl uspět.

Pohlédla vzhůru k mlčenlivým hvězdám. Pociťovala bezmezné štěstí, splnila svůj úkol. Kmen Urruhbu v ní byl zachován.

Dál naslouchala duši svého budoucího dítěte. Byl to syn. Těšila se, jak spolu počnou nový kmen, kmen mocných lovců, smrtelných pánů džungle, ku slávě Vládce Tygra.

Poté v břicho pocítila první jemné píchnutí.

Ráno ji zastihlo na kolenou a skučící, nesmírná bolest jí spalovala útroby. Se vši svou mocí se nemohla ubránit, již neměla ani sílu řvát, jen sípala. Pociťovala strašlivou nenávist svého dítěte, ale nechápala její důvod. Nemohla poznat, že odkaz duší Arrpanu je v jejím synovi mnohem silnější než odkaz slabých Urruhbu. Nenarozený muž ji nelítostně mučil, nezáleželo mu na tom, že zabíjí i sám sebe. Smyslem jeho života byla pomsta.

Krátce před polednem pološílená Zachránkyně vytrhla ze země totem a prohnala si ho břichem.

Urruhbu a Arrpanu se staly jen vzpomínkou.

Návrat do Lórienu

Tenký pramínek tiše zurčel potemnělou kotlinou.

Jindy mu Paní Galadriel ráda naslouchala. Nechávala se uklidňovat bezstarostností, s níž vyrážel na svou dlouhou pouť, a často upadala do příjemného spánku. Dnes však v jeho hlase slyšela cosi podivného. Jako by se jeho píseň proměnila z veselé v tesknou, ze zdravé v chorou.

Povzdechla si a nabrala vodu do stříbrného džbánu. Okamžik zaváhala, potom ji nalila do mělké stříbrné nádržky usazené na nízkém podstavci v podobě rozvětveného stromu a dýchlá na ni.

Odvrátila se. Così jí říkalo, že se nemá podívat. Ještě ne. Zatím nebyla připravena na hrůzy, které jí Zrcadlo mohlo ukázat – teď, když se Jeden vrátil zpět do Lothlórienu.

Vzhlédla k dlouhému schodišti, které do její zahrady vedlo. Sestupovala po něm dvojice elfů, jež napůl vedla a napůl nesla zbytek Družinky.

Galadriel mlčky vyčkala, než k ní dorazí. Pokusila se úsměvem zahnat chmury z jejich tváří, ale nepodařilo se jí to. Všichni již věděli, že je konec.

Položili Froda na měkkou zem, dávající pozor na ošklivou ránu, kterou utržil na temeni hlavy. Sam se posadil vedle svého bezvládného pána. V bezmocně zaťatých rukou svíral berlu, bez jejíž pomoci by se zpět nikdy nedostal, v očích měl prázdno.

Galadriel pokynula a unavení elfové odešli. Zrak Paní Lórienu se upřel na Sama. Hobit měl pocit, že ho konejší a utěšuje, ale na jeho zoufalství nebylo žádného léku.

„Zklamali jsme, Paní,“ vyhrkl po chvíli. „Glum přivedl skřety a naše čluny zasypaly šípy. Hned ten první zasáhl Aragorna! A pak přilétlo cosi strašlivého... Legolas po tom vystřelil, ale minul. Roztrhalo to Boromira a Gimliho... Pipina a Smíška zavezl proud do peřejí, ale mne a Froda zachránil Legolas. Vrhł se za námi a přitáhl nás ke břehu. Zůstal tam, aby kryl náš útek.

Nevěděli jsme, kam jít. Frodo chtěl pokračovat, ale Glum si nás zase našel. Zápasil s Frodem o Prsten. Než jsem se stačil vzpamatoval, rozbil mu hlavu o kámen. V tu chvíli mě popadla taková zlost...

Zabil jsem ho. Skoro mi prokousl nohu, ale už to znova nezkusí. Nikdy!“

Galadriel viděla v jeho mysli ránu, kterou ani čas nezacelí. Sklonila hlavu a snažila se zahnat myšlenky na budoucnost. V očích se jí leskly slzy.

Sam se na ni dlouho díval. Srdce mu přetévalo smutkem, avšak pochopil, že hoře Paní Galadriel je stonásobně větší. Toužil něco říci, nějak ji utěšit, ale nedokázal nalézt ta správná slova. Vše bylo ztraceno. Naděje se zpět přivolat nedala.

Složil hlavu do dlaní. Vzápětí vyčerpáním usnul.

Měsíc putoval po nebi a co chvíli se schovával za mraky, jako by své stříbro nechtěl pošpinit temnotou pohlcující Středozem. Noc nebyla příliš chladná, ale Galadrielina duše mrzla.

Tak ji našel Saruman.

Majestátně sestoupil po schodech v doprovodu pěti elfů. Dívali se na něj uctivě a oddaně, toužili po každém střípku moudrosti, který jim ještě sdělí.

„Děkuji vám,“ propustil je čaroděj s blahovolným gestem. „Vaše společnost byla povznášející, drazí elfové. Nyní mne však se svou Paní ponechejte o samotě. Musím s ní hovořit o nanejvýš závažných záležitostech.“

Jeho zpěvavý hlas hladil a elfové zcela propadli kouzlu, které nad nimi rozprostřel. Poslušně se otočili a odešli. Byli rádi, že mohli tak nesporně mocného a moudrého muže přivést od hranic Lórienu až sem. Nepochybovali, že pro Paní právě vykonali důležitou a neoecenitelnou službu.

Galadriel měla pocit, že se potácí v hrůzném snu a nemůže se probudit. Věděla o Sarumanovi již od chvíle, kdy do jejího lesa vkročil. Přesto ho nechala přijít až sem. Doutnala v ní slabá naděje, či možná jen zbožné přání – snad přichází pomoci...

Ztěžka zvedla hlavu. Nemohla přehlédnout lačný pohled, který čaroděj upřel na hobity a nestihl ho skrýt. Naděje se rozplynula jako dým ve větru. Vystřídala ji hrůza a zoufalství.

Galadriel se přesto opanovala. „Proč jsi přišel, Istari? Tvá moudrost je jistě potřebná jinde než v Lórienu.“

„Má moudrost mne neomylně vedla sem, ó Galadriel,“ zaševelil čaroděj medově. „A pohled na tato dvě ubohá stvoření potvrzuje mé nejčernější obavy. Plány Rady selhaly, není-liž pravda? Je tedy načase, abychom se vydali jinou cestou.“

Z jeho slov pryštila jistota, která Galadriel chyběla. Paní Lórienu se k ní upnula jako k poslední záchraně, brala si ztracenou sílu z její neochvějnosti. Náhle nechápala, proč svému návštěvníkovi nevěřila. Proč ho k sobě nepozvala již dříve? Proč dopustila tolik omylů, proč nechala Družinku odejít vstříc jasné zkáze? Vše mohlo být jinak...

Saruman se spokojeně usmíval. „Ještě není pozdě, má drahá. Vše se dá napravit. Spojíme své síly. Ty a já dokážeme učinit všemu zlému přítrž. Přineseme světu řád.“

Galadriel byla tou vidinou okouzlena. Na okamžik měla před očima Lórien v největším rozkvětu, překypující bujností a štěstím. Zachtělo se jí vyskočit a radostně Sarumana obejmout – takovou náhle pocítila radost.

Bylo to však jen na okamžik. Vidina se rozplynula a smutek se vrátil. Galadriel potřásla hlavou: „Mýlíš se, Curuníre. Tento svět spěje ke svému konci. Gandalf by ti...“

„Gandalf!“ vyprskl Saruman s odporem a přetvářka z něho spadla. „Gandalf je hlupák! Zničit naši jedinou zbraň, takový nápad mohla stvořit jen chorá mysl!“

Elfi paní procitla z kouzla jeho čarovného hlasu. S hrůzou si uvědomila, jak blízko k porážce ji Saruman dotlačil. Do spanilé tváře jí pronikl hněv.

„Poutníkova mysl byla zcela zdravá, Curuníre, ale o tu tvou se bojím! Věnoval ses studiu Prstenu příliš zaslepeně. Uškodilo ti to...“

„Otevřelo mi to oči, má překrásná paní!“

Sarumanův vzteklý výkřik probudil Sama. Hobit vyděšeně vzhlédl. Uviděl bělostnou Galadriel a shrbeného starce, v jehož tváři se usídlil výraz nesmírného chtíce. Dědek vykřikl odporně skřehotavým hlasem cosi nesrozumitelného. Ohnal se holí a srazil Galadriel k zemi. Překročil ji a ze záhybů pláště vytáhl dýku.

Sam pochopil. Chtěl vyskočit na nohy a vrhnout se svému pánovi na pomoc, ale zraněná noha ho neunesla. Svalil se zpět na zem.

Čarodějova dýka se zabořila do Frodovy hrudi až po jílec. Stařec hmátl po řetízku, na němž Jeden visel, a zmocnil se jej rázným trhnutím.

Sam nepříčetně vykřikl a vrhl se čarodějovi po kotnících. Porazil ho na zem. Prsten sklouzl z řetízku a spadl do trávy. Sam po něm hmátl a odvalil se stranou.

Saruman zaječel zběsilou kletbu a vydrápal se na nohy. Hobita zachvátila panika. Skočil k bezvládné Galadriel a navlékl Jeden Prsten na její štíhlý ukazováček.

Galadriel zmizela.

Stařec ztuhl na místě. Jeho zlost se změnila v hrůzu. „Všechny jsi nás zabil... Ona mu nedokáže vzdorovat! Jedině já jsem mohl...“

Jeho strach Samovi vrátil zlost. „Ať jsi, kdo jsi, teď jsi skončil! Paní Galadriel použije Prsten dobře! Všechny zachrání!“ Jeho křik se změnil v temné vrčení: „Jenom tebe ne, vrahu, protože ty budeš mít co dělat se mnou!“ Tasil meč.

Čaroděj se trpce usmál: „Chceš mne zabít, mrňousku? Tak si pospěš. Ale kdybys měl alespoň trochu rozumu, zkusíš nejdřív zavraždit Galadriel – pokud se ještě neprobrala a zůstala ležet na stejném místě.“

„Ty...“ Sam skočil vpřed v bezhlavém útoku a mávl mečem. V cestě mu však zničehonic stanula bělostná, téměř přízračná postava.

„Žádné další zabíjení v srdci Lothlórienu!“ vzkřikla Galadriel. Její hlas zastavil hobitovu zášť jako by voda udusila jiskru. „Froda ti to nevrátí! Nešpiň si ruce krví zrádce.“

Saruman se ušklíbl. „Jen se nepřetvařuj, ty bílá couru! Zastavilas ho jen proto, aby sis to potěšení mohla vychutnat sama!“

Galadrielin obličej zbledl ještě víc. „Táhni z mého lesa, vrahu! Přísahám, že jestli za úsvitu nebudeš za jeho hranicemi, smrt tě nemine!“

Stařec se ještě jednou zasmál a pak se obrátil k odchodu. V tu chvíli na palouk seběhl Celeborn a několik ozbrojených elfů. „Co se to...“ Zrak mu padl na Froda. Oči mu zablýskaly strašlivým hněvem. Ukázal na Sarumana: „Chopte se...“

„Ne,“ zarazila ho Galadriel. „Není nám již nebezpečný. V Lothlórienu již nikdy nepoteče krev!“

Čaroděj se zastavil. Obrátil se zpět a jeho smích se rozlehl zahradou. „Proč to pořád opakuješ, Galadriel? Koho se snažíš klamat, svého manžela nebo sebe? Celeborne, jsi připraven stát se pohůnkem Temné Královny?“

Pán elfů se zapotácel. „Co to říká?“

Galadriel se pod tíhou jeho upřeného pohledu shrbila. „Byl mi předán Jeden, manželi. Nemohla jsem tomu zabránit.“

Celeborn sklonil hlavu. Pohybem ruky odeslal elfi bojovníky pryč. „Sejmi ho, Galadriel. Dej ho tomuto hobitovi. Pošleme ho s našimi nejlepšími stopaři zkusit štěstí znovu.“

Paní Lórienu usedla na kámen nad Zrcadlem a skryla obličej do dlaní. „Ty víš, že nemohu! Nepřítel o mně již ví a zaútočí vší silou! Už ho nemůžeme oklamat. Pokud Prsten pošlu pryč, naše země zemře. To nemohu dopustit!“

Saruman vědoucně pokýval hlavou a odkráčel pryč.

Celeborn dlouho mlčky stál. Poté Galadriel políbil, rozvážně vytáhl dýku a probodl si srdce. Krev potřísnila hladinu nádržky.

Sam objímal tělo svého mrtvého přítele.

Galadriel přejela rukou nad rudou hladinou. Dívala se na ni skrze nekončící závoj slz.

Ukázal se jí Saruman, trhaný na kusy rozzuřenými Lothlórien-skými stromy.

Hladina se zavlnila.

Strašlivý temný stín na okřídleném děsu se řítí k jejímu lesu, následovaný devíti černými přízraky.

Nebála se ho.

Gandalf, Elrond a ostatní moudří mrtví či zlomení. – Lidská království ničící se navzájem ve strašlivých válkách. – Pastýři stromů marně bojující s rozběsněnými huory. – Mrtví bloudící světem, připraveni o věčný spánek. – Poslední hobití rodina skrývající se před skřetími nájezdníky. -

Elfové pijící krev poražených nepřátel.

A ona sama, v oděvu z vybělených lebek a kůstek malých dětí, létá nad tím vším na černožlatém drakovi, jehož křídla se rozprostírají po rozbouřeném nebi a vrhají temný stín na celou Středozem.

Vzhlédla ke hvězdám a mlčky vyčetla osudu jeho krutost. Poté proměnila první ze Zrcadlových vidin ve skutečnost. Sarumanův bolestný řev se rozlehl celým lesem.

Bylo jí do pláče, ale musela se smát.

Prchající helma

„Pocem, kočičko, pod' se pobavit!“

Opilý rváč si k sobě přitáhl hospodskou děvečku a přitiskl slintající ústa na uhýbající rty. Z jeho smrdutého dechu se marně odporující dívce zvedl žaludek.

Byla zvyklá, že se k ní hosté chovají jako zvířata a že čím dál večer pokročí, tím je to horší, ale tohle bylo příliš i na tři hodiny ráno. Ten zarostlý muž sem přišel pít na žal, ale netrvalo mu dlouho propracovat se od smutku přes bujaré veselí až k násilnickým choutkám.

Hospoda už zavírala, téměř všichni zaplatili a odešli. Zbývali jen tři hosté – rváč, jakási žena, která nevydržela přemíru vína a spokojeně pochruchovala s čelem na stole, a ten podivín, který celý večer zamračeně seděl v nejtemnější koutě, obrátil do sebe více než třicet pív, a přesto nevypadal ani trochu opilý.

Ten také nyní vstal a se znechuceným výrazem vykročil k šenku. Ohromnou dvoubřitou sekeru nechal ležet na stole vedle rohaté helmy. Obojí, stejně jako jeho zbroj, bylo umně zhotoveno z podivuhodného černého kovu – sionelu.

„Řek sem pocem!“ ztratil rváč trpělivost a přitiskl k sobě nebohou dívku tak silně, až v ní zapraštěly kosti. Chytil ji za hlavu, aby už jeho 'něžností' nemohla uhýbat.

Náhle si všiml, že dívčin zrak není upřen na něho.

„Mám to smetí vynést?“ zaburácel hluboký, hrozivý hlas. Rváč se zamračil. Něco nebylo v pořádku. Ten strašlivý hlas přicházel odněkud... zdola.

Obrátil se. Za ním stál trpaslík. Na příslušníka Železného lidu byl sice nezvykle vysoký a v ramenou dosahoval vskutku úctyhodné šíře, ale přesto vrškem hlavy jen sotva přesahoval pět stop. V porovnání s obrem, který se nad ním kymácel, byl trpaslíkem rodem i ve skutečnosti.

Možná, že se rváč chtěl začít smát. Nestihl to. Obrovitá pěst hnáná nelidskou silou se mu zabořila do břicha a zlomila ho v půli, druhá ruka ho drapla za vlasy a mrskla s ním ke dveřím. „Táhni!“ zařval trpaslík rozezleně a přidal mu na cestu několik kopanců. Rváč se

sebral ze země a měl v sobě dost rozumu, aby se překotně odpotácel ze dveří a co nejdál od hostince.

„Díky!“ vydechla děvečka s úlevou. Už se opravdu začínala bát. Hostinský se o takového výtržníky většinou postaral, ale dnes cosi oslavoval a nyní jen ležel v posteli, sténal a ze všech sil se snažil uvěřit, že se místnost točí jen v jeho představách. „Díky moc, cizince!“

„Jsem Rhan,“ zabručel trpaslík málem až přívětivě. „Už končíš, nebo mi ještě natočíš dvě ty zředěné brečky, kterým tu říkáte pivo?“ Způsob, jakým vyslovoval Imperiální jazyk, byl tvrdý a hrdelní, ale jinak bezchybný. Až příliš bezchybný, ve své mateřštině by jistě neužíval tak vybraně znějící mluvu.

„Klidně deset!“ zalykala se dívka vděčností. Náhle však zbledla. „Hej! Kam jdeš?“

Rhan se otočil. Právě včas, aby ve dveřích uviděl mizet ženu, která až do této chvíle spala. Jeho helma mizela s ní. Jistě by tam nezůstala ani sekera, ale ta byla pro zlodějku příliš těžká.

Trpaslík nezaváhal. Nejprve rozvážně zamířil pro svou zbraň, hned poté ven ze dveří. Na prahu se však zastavil: „Ksakru! Zaplatit!“

Na děvečku bylo všechno příliš rychlé. Mávla rukou: „Nelam si s tím hlavu!“

Rhanův výraz, pomalu se zatahující bouřkovými mračny, se na okamžik rozjasnil údivem. Hned to však pominulo. Trpaslík pokrčil rameny a vydusal na čerstvý vzduch.

Dívka si uvědomila svou chybu. Rhan vypil více než půl sudu piva a spořádal dva pečené králíky. Takoví zákazníci se bez placení odcházet nenechávají.

Potom jen znovu mávla rukou. Měla od toho rváče několik modřin. To jako vysvětlení postačí – a ještě bude moci hostinskému vyčinit, že ji nechal v krčmě samotnou.

Pustila vše z hlavy a dala se do úklidu.

Rhan se bezmocně díval, jak zlodějka mizí na připraveném koni po cestě k Ledovým horám. Strašlivě zaklel. Nechat si ukrást helmu vyrobenou ze sionelu – to bylo vážné. Takové vzácnosti se obvykle

nesměli dotknout ani trpaslíci z Mladších rodů, natožpak člověk! A ještě ke všemu bezectný zloděj!

„Lidé!“ odplivl si znechuceně. „Nikdy se nepoučí!“

Se zavilým výrazem se dal do rozvážného běhu.

Nehodlal se helmy jen tak vzdát. O sionel se i ocelové čepele lámaly jako zpuchřelé klacky a to nebylo nic proti tomu, co prováděl s magií. Mít zbraň či zbroj ze sionelu bylo snem každého bojovníka.

Trpaslík nespěchal, neboť věděl, že by lidskou ženu nedohonil, ani kdyby neměla koně. Byl však skálopevně přesvědčen, že ji i přesto dříve či později dostihne. Lidé a jejich zvířata odpočívat musí, ale trpaslíci ne.

Člověk by na jeho místě měl potíže zlodějkou sledovat, sotva by se klapot kopyt jejího oře vzdálil z doslechu, ale trpasličí oči byly zvyklé na spoře osvětlené podzemní síně a chodby. Běžet po stopách při svitu hvězd bylo pro Rhana dětskou hrou.

Ta žena si ho dozajista vyhlédla už předem. Ani se tomu nedivil. Výroba sionelu je tím nejpečlivěji střeženým tajemstvím na celém Athonilu; jeho hodnota se penězi vůbec nedá vyjádřit. Trpaslík měl s chamtivci už dříve co do činění, ale ještě nikdy nenechal věci zajít tak daleko.

Rhana hnala vpřed nejen nesmírná cena ukradené helmy, ale i její význam. Svou zbroj, zhotovenou nejlepšími Mistry jeho rodu, rodu Tergů, získal jako odměnu za to, že se obětoval a dvanáct let sloužil daleko od domova, u dvora lidského krále Severu, aby splatil Tergský dluh. Vydobyl tam pro sebe i pro rod mnoho slávy. Tergové nyní v Impériu patřili mezi nejznámější trpasličí rody a děkovali za to jen jemu. Protože je Železný lid honbou za ctí a slávou přímo posedlý, připravil svému hrdinovi pohádkovou odměnu.

Odměnu, jejíž část se nyní velkou rychlostí vzdalovala pryč.

Rhan nikdy nebyl proslulý svou přátelskostí – však také strávil většinu dospělosti v Impériu a lidské chování mu často připadalo nepochopitelné a odpudivé – ale nyní byl opravdu rozlícený. Ta žena z něho udělala pitomce a navíc ohrozila jeho čest. Jediným omluvitelným důvodem, proč by se předmět ze sionelu mohl ocitnout v nepovolaných rukou, byla smrt. Protože stále žil, bylo jeho povinností dostat helmu zpět. Jinak se bude muset rozloučit se svými dlouhými

černými vlasy i pěstěným plnovousem a vzdát se osobní cti, aby zachránil čest rodu. Kvůli prachspřesté zlodějce!

Zatímco se bojovníkovi táhly hlavou chmurné vyhlídky, měsíc pomalu přešel po obloze a skryl se za obzorem. Rhan vytrvale klusal po zlodějčiných chladnoucích stopách. Její náskok se neustále zvyšoval.

„Však ty nakonec zastavíš,“ zavrčel si co chvíli temně ve své drsné mateřštině, „Vy lidé jste slabí!“

Nepřipouštěl si pomyšlení, že by mohla ujet příliš daleko, nebo že by její stopy ztratil. To se prostě nesmělo stát.

Rozednívalo se. Otisky koňských kopyt v prašné cestě se změnilly. Rhan si povolil malý úsměv – zlodějka zvolnila, zřejmě usoudila, že jí už žádné nebezpečí nehrozí.

O hodinu později začala cesta stoupat do hor. Nejmenovaly se Ledové pro nic za nic. I nyní, uprostřed léta, měly bílé vrcholky a studený vítr nepříjemně bodal do tváří už zde na jejich úpatí.

Rhan pomalu ztrácel trpělivost. Nebyl ani dost málo unavený, ale už příliš dlouho sám sobě spílal. Osud, který pro zlodějkou chystal, nabíral stále hrozivějších podob. „Až tě dostanu do rukou, tak...“

Vtom stezka zahnula a trpaslík uprchlici málem minul. Před třemi hodinami zde zastavila a ulehla k dlouho oddalovanému spánku. Rhan zaklel a vrhl se na ni.

Byla mrštná jako ještěrka a spala s očima otevřenýma. Trpaslíkovy těžké kroky ji vyburcovaly. V očích se jí objevilo nevěřičné překvapení, hned poté panický strach. Vyskočila na nohy a obrátila se na útěk.

Helmu držela v rukou.

Ke koni se kolem Rhanovy sekery dostat nemohla; musela nahoru, dál do hor. Běžela rychle a skákala vzhůru po kamenech jako kamzík. Těžkopádný trpaslík jí nemohl stačit.

Rhan neustále klel. Jeho krátké mohutné tělo nebylo na lezení po horách stavěno. Vzdálenost mezi nimi se opět začala prodlužovat. „Vrať mi tu helmu!“ zařval na zlodějkou z plných plic. „Vrať mi ji a nezabiju tě!“

Bud' nebyl dost přesvědčivý, nebo až příliš. Ani se neohlédla.

Náhle narazila na jakousi úzkou stezku vedoucí kolem srázu, po němž stoupala. Vyškrábala se na ni a dala se na zběsilý úprk.

„Stůj, ksakru!“ zaburácel Rhan. Ta ženská ho už opravdu začínala štvát.

„Ne-ne-nech mě na pokoji!“ zaječela odpověď strachy přeskakujícím hlasem. „Je to jenom helma, zbylo ti toho dost!“

„Zato z tebe za chvíli nezbude nic, co by stálo za řeč!“

Odpovědi se nedočkal. Zlodějka mu zmizela za ohybem stezky. Vzápětí se odtamtud ozval zoufalý křik: „Pomoc!“

„Pomůžu ti tak nanejvýš do hrobu.“ Nikdy nenabízel milost dvakrát.

Uslyšel alespoň deset překvapených brebentivých hlasů a poznal jazyk, kterým se spolu hádaly. „Goblini.“

Běžel dál.

Zlodějčin zoufalý křik se ozval ještě jednou. Byl přetát v půli smrtelným zachroptěním.

Rhan konečně dorazil na místo, odkud mohl vše uvidět. Zlodějka ležela na zemi a rukama svírala oštěp trčící jí z hrudi. Její vypoulené oči nehybně zíraly vzhůru.

Kolem ní se hemžilo, skákalo, křičelo a rvalo klubko malých, sotva čtyři stopy vysokých mužíků se zelenou kůží. Postavou vypadali jako maličcí hubení lidé, ale žádný z nich neměl vlasy, v rozšklebených ústech skrývali dlouhé špičaté zuby a úzké štěrby očí jim svítily matnou narudlou září. Měli na sobě jen bederní roušky a v rukou svírali neuměle zhotovené oštěpy.

Jejich náčelník si s pomocí loktů a drápům podobných nehtů právě vybojoval Rhanovu helmu. Očividně ho velmi upoutala. Ihned si ji nasadil a začal se ostatním předvádět. Zakryla mu málem celý obličej, musel si ji oběma rukama nadzvedávat, ale přesto se v ní cítil jako veliký bojovník. Jediného goblina, který se opovážil zasmát, několikrát litě nakopl. Provinilec se ihned přidal k uctivému údivu ostatních.

Rhan strašlivě zařval a vrhl se na ně. Jestli ho něco mohlo rozpálit víc než sionel v lidských rukou, pak to byl sionel v gobliních prackách.

Náčelník nadzvedl helmu, aby na útočníka viděl. Rychle začal ječet. Jeho bojovníci se mu přestali pitvořit za zády a bystře v duchu počítali, zda jsou v dostatečné přesile. Teprve potom se trpaslíkovi odvázně rozběhli vstříc.

Pro boj s rozzuřeným Rhanem však nebyli stvořeni. Trpaslík máchl sekerou obouruč a utál hlavu nejbližšího, roztočil se jako smršť a přetál v půli dalšího. Třetího letným kopnutím shodil ze srázu a dopřál mu velmi dlouhý pád, čtvrtého uhodil naplocho a rozmačkal ho o stěnu.

Goblini přestali nadšeně řvát a trochu poopravili své předchozí výpočty. Rhan zabil další tři. Ačkoliv byl několikrát zasažen, neutrpěl ani škrábnutí. Jeho zbrojí dřevěné oštěpy proniknout nemohly.

Náčelník stál vzadu, co nejdál od boje. Nemohlo se od něho přeci čekat, že se zúčastní, když má tak nádhernou helmu.

Rhan kráčel nezadržitelně vpřed. Goblini už pochopili, že přímý útok byl velikou chybou, a pokoušeli se ho obklíčit. To však na úzké stezce nebylo lehké, neboť Rhanova sekera měla ohromný dosah, a tak před trpaslíkem jen couvali a brebentili cosi čím dál tím zděšenějšího. Dva se pokusili oštěpy hodit a zasáhnout Rhana do hlavy, ale jejich zbraně byly bez obtíží sraženy stranou.

V tu chvíli náčelník pochopil svou prohru a obrátil se k boji zády. Helmu držel v obou rukou nad hlavou a pelášil po stezce pryč.

Rhan zařval a rozběhl se za ním. Goblini mu uhýbali z cesty, jako by byl hřmící lavinou, a žádný z nich se ho neodvážil pronásledovat. Byli rádi, že setkání s ním přežili.

Sotva se dostatečně vzpamatovali, začali se hádat, kdo bude nový náčelník.

Goblin s helmou neběžel nikam daleko. Za dalším ohybem stezka končila před velkým otvorem ve skále. Bývalý náčelník zmizel dovnitř.

Trpaslík bez váhání vběhl za ním. Jeho oči, zvyklé na přitmní podzemních síní, se rychle přizpůsobily. Do nosu ho udeřil zápach, který až příliš dobře znal. „Orkové. Čím dál tím líp.“

Goblin se zastavil u vzdáleného konce jeskyně, odkud vedla chodba kamsi dál do nitra hory. Obrátil se. Když proti světlu uviděl

hroživou postavu blížícího se Rhana, nadskočil leknutím. Nejspíš nečekal, že se za ním trpaslík odváží.

Začal zase utíkat a navíc řval, jako by ho na nože brali. Rhan za ním běžel, jak nejrychleji mohl, ale goblin byl mnohem rychlejší. Ani na okamžik však nepřestával vystrašeně ječet, a tak ho trpaslík mohl větvící se nahrubo vykutanou spleť chodeb pohodlně pronásledovat, i když se vzdálenost mezi nimi prodlužovala.

Světlo zcela vymizelo. Člověk by se na Rhanově místě musel zastavit a slepě se kupředu potácet s napřaženými rukama a zoufalou modlitbou, aby i dalším krokem došlápl na pevnou skálu a ne do zející propasti, ale trpaslíci v podzemních chodbách nebyli odkázáni jen na své oči. Rhan ani trochu nezvolnil. Proudění vzduchu, ozvěny i jiné náznaky mu vykreslovaly cestu s takřka dokonalou přesností.

Po chvíli chodba vyústila v místnost, pach orků se znásobil a goblinův křik zmlkl. Ne však na dlouho. Malý zloděj se rozeřval znovu. Tentokrát to však již neznělo vystrašeně, nýbrž ublíženě.

Rhan vlétl dovnitř jako bouře. Bylo mu jedno, jestli tam proti němu bude stát jeden ork, nebo celá horda.

Orkové jsou velkými bratry goblinů, až sedm stop vysokými ramenatými obry, pro něž je válčení a krveprolévání jediným pořádným smyslem života. V tuto chvíli se od nich Rhan příliš nelišil.

V místnosti hořelo několik pochodní a osvětlovalo směšné divadlo: Goblin rozčileně poskakoval kolem největšího orka, bez ustání mu spílal a snažil se dosáhnout na helmu, kterou mu zelený obr sebral a nyní si ji s hloupým výrazem prohlížel. Kdyby tam nebylo ještě dalších pět orků, možná by se Rhan zasmál.

Místo toho využil okamžiku překvapení. Orkové byli zvyklí, že ti malí strašpytlové pobíhají kolem s vyděšeným křikem takřka neustále, a goblin byl tak vyveden z míry ztrátou svého pokladu, že na trpaslíka úplně zapomněl. Svým řvaním překryl jeho dusání a orčí pobavené výkřiky mu v tom zdatně pomáhaly. Když Rhanova sekera zezadu dopadla na hladkou hlavu prvního z nich, bezstarostně sledovali goblinovo poskakování a těšili se, že se jejich vůdce brzy rozzuří a přikáže jim, aby si s tím vztekounem zahráli nějakou hru.

Orkové jsou známí neskutečnou výdrží, odolností vůči bolesti a pevností kostry. Jen zřídkakdy je z boje vyřadí jediná rána, i když je

vedena na nechráněnou hlavu. Pro rozlícené trpaslíky a sionelová ostří to však neplatí.

Vůdce orků se na trpaslíka udiveně podíval. Potom se mu na tupé tváři objevil široký úsměv. Vyštěkl na své bojovníky krátký rozkaz a poodstoupil zpět, aby jim potěšení z boje blahovolně přenechal. Bylo by nespravedlivé, kdyby se nespokojil s helmou.

Orkové se na Rhana rozběhli s rozjařenými výkřiky a kyji napřaženými nad hlavou. Měl nejspíš couvnout zpět do chodby, aby ho nemohli obklopit, ale moudrost v jeho myšlenkách teď nezaujímal právě přední místo.

Vůdce orků se zachechtal. Neočekával, že bude boj trvat déle než několik okamžiků, ale přesto to bylo skvělé vytržení z nudy.

Goblin ho přestal bavit. Rozmáchl se kyjem a uhodil ho do hlavy. Malý náčelník ze sebe vyrazil tiché: „Urk!“, naposledy vyskočil za helmou a zemřel.

Rhan zatočil sekerou nad hlavou a tál po nejbližším orkovi. Ten zkusil uskočit, ale nebyl dost rychlý. Zbraň se mu zakousla do stehna a hnaná ocelovými svaly prolétla skrz. Ork se svalil na zem a začal zlostně řvát.

Trpaslík byl obklíčen. Zbylí tři orci na něho dotírali všichni najednou. Držel sekeru v obou rukou a stále s ní zuřivě točil, aby si je udržel od těla. Náhle opět vyrazil a jednomu z nich odsekl ruku v zápěstí.

Orka to rozzuřilo. Kratičkou chvíli beze slova zíral na krvavý pahýl, potom po Rhanovi zcela bez rozmyslu skočil. Trpaslík s neskutečnou rychlostí odrazil útok jeho přítele a mocným máchnutím ho zbavil hlavy, ale těžké tělo na něj dopadlo a srazilo na zem. S mohutným zasupěním je odhodil stranou, ale už bylo pozdě. Kyje obou orků do něho začaly bušit jako do kovadliny.

Rhan si jednou obrněnou paží chránil obličej. Orčí útoky byly tak silné, že i na sionelové zbroji zanechávaly stopy. Trpaslík si uvědomil, kolik zlata ho bude stát oprava, a před očima se mu objevila rudá mlha.

Jednou rukou máchl sekerou a podsekl soupeři kotník levé nohy. Převalil se na břicho a zarazil topůrko druhému do rozkroku. Vstal a rychle je dorazil.

Ork, jemuž zpočátku prosekl stehno, se k němu až do této chvíle plazil s nenávistí v očích. Když si však uvědomil, jak boj dopadl a co ho čeká, jestli nebude vypadat opravdu velmi neškodně a nenápadně, začal dělat mrtvého. Hluboko v srdci je každý ork jen velmi přerostlý goblin.

Rhan se rozběhl k nevěřicně zírajícímu vůdci, který se z porážky svých bojovníků sotva stačil vzpamatovat. Váhavě pozvedl obrovskou, trochu rezatou šavli a připravil se k boji.

Helmu měl nasazenou na hlavě. Byla mu malá, ale když do ní sešora mlátil, až mu po spáncích začala téct krev, držela docela dobře.

Rhan se napřáhl a zasadil orkovi drtivou ránu. Obr chtěl úder odrazit svou zbraní, ale sekera mu ji přesekla, jako by to byl neškodný klacík. Rychle odskočil dozadu, jeho oči nechápavě kmitaly mezi ubohým pahýlem šavle a trpaslíkovou strašlivou zbraní.

Rhan se temně pousmál a udělal krok vpřed. „Dej mi tu helmu, bastarde.“ Řekl to jen tak, stejně už se rozmáchl k dalšímu úderu.

Jeho protivník mu možná i porozuměl, neboť rychle zavrtěl hlavou a dal se na útěk. Trpaslík po něm tál, ale ork vyvinul překvapivou rychlost a vyvázl jen s hlubokým šrámem přes celá záda.

Helma byla opět na útěku.

Rhan zavyl vzteky: „Ne! Už ne!“

Nezbývalo mu však nic jiného, než se již zase rozběhnout.

Ork nebyl o mnoho rychlejší než on. Rhan se mu držel v patách a přemýšlel o tom, do které části zad mu svou sekeru zaboří. Nebál se, že by prchajícího ztratil; těžkopádné dopady orkových nohou ho vedly takřka stejně spolehlivě jako prve goblinův jelek.

Mířili stále hlouběji do nitra hory. Rhan začal přemítat, co dělali orkové v tak chabém počtu tak daleko od Pohraničí, kde žije většina jejich západních kmenů.

Všiml si, že se otepluje. Bylo to stále znatelnější. Po několika minutách se teplo změnilo v horko, které nakonec přešlo v palčivý žár. Chodba se přestala točit a větvit a mířila rovně k rudému světlu v dálce.

Rhanovi bylo jedno, jestli ho ork vede třeba do samotného pekla. Jestli si na jeho helmu bude činit nároky d'ábel, bude ho pronásledo-

vat stejně jako ty před ním, a běda pekelníkovi i všem jeho sluhům, jestli se odváží zastavit a bojovat.

Žár se stal jen těžko snesitelným, vzduchem zde vál těžký dusivý průvan. Rhan byl rád, že na sobě nemá obyčejnou ocel, neboť by v této chvíli již byla neúnosně rozpálená. Sionel zůstával příjemně chladný.

Stěny chodby náhle prudce uhnuly do stran a rozběhly se kolem ohromné jeskyně naplněné ohnivým světlem, která neměla podlahu ani strop. Nahoře prosvítalo ranní nebe, hluboko dole bublala žhavá láva. Kolem stěn na úzkém ochozu stálo snad padesát orčích bojovníků, na vysokém sloupu uprostřed křepčil v podivném tanci jejich šaman. Přes zející propast vedla na vrcholek sloupu jen tenká kamenná lávka.

Šaman byl vskutku prastarý. Rhan ještě neviděl orka, jehož zelená kůže by byla tak vybledlá. Zpod vlčího kožichu, který měl služebník dávno ztracených orčích bohů přehozený přes ramena, čouhaly paže a nohy připomínající zohýbané ztrouchnivělé větve. Sloužily mu snad už jen zázrakem.

Přesto z něho vyzařovala veliká moc. Nebylo pochyb, že se na jeho pokyn rozpoutá bouře a pohasne slunce. Kdokoliv dost hloupý na to, aby ho rozzlobil, mohl zbytek svého života měřit jen na pouhé sekundy.

Rhan se ho však neobával ani v nejmenším. Trpaslíci jsou proti působení magie velmi odolní. On obzvláště. Ještě nikdy na něho nikdo nedokázal seslat kouzlo, které by mělo nějaký účinek. Navíc byl obrněný sionelem. Šaman pro něho byl opravdu pouze tím, nač vypadal – vyzáblým starým bláznem.

Ale orků tu bylo na jeho vkus příliš mnoho. Tentokrát u něho převážil zdravý rozum a zavelel mu zůstat v chodbě, kde by se mohl dlouho pohodlně bránit.

Orkové se však k boji neměli – i když nebylo pochyb, že si ho všichni všimli. Snad čekali na šamanův rozkaz.

Ten, kterého Rhan pronásledoval, skočil na lávku a přeběhl k šamanovi. Starý ork okamžitě přerušil vykonávaný rituál a začal mu strašlivě spílat.

Rhanovi bylo jasné, že sem orkové museli přijít až z Pohraničí jen proto, aby vykonali nějaký nechutný obřad. Na okraji sloupu se válelo mnoho mrtvých zvířecích, lidských i jiných obětí. Co mohlo být jejich cílem? Nyní už na tom nezáleželo. Hlavně, že je vyrušil.

Ork s helmou se tvářil tak zkroušeně a provinile, jak jen dokázal. Když se po chvilce šaman vykřičel a začal se zajímat, proč vlastně byla všechna jeho práce zmařena a odsouzena k novému počátku, kajícně mu podal svou kořist.

„Tak tohle bude zajímavé,“ zasmál se Rhan a opřel se o sekeru, aby si následující události hezky užil.

Šaman helmu, vyrobenou z kovu požírajícího magii, uchopil a zamyšleně se na ni zadíval. Nakrabatil obočí. Potom se mu čelo pokrývalo tolika vráskami, že se mu snad kůže všude jinde po těle napnul až k prasknutí. Potrásl hlavou, jakoby něco zaslechl a nemohl přijít na to, co to bylo. Potom se začal třást celý. Vzápětí se svalil na zem a zběsile se koulel sem a tam. Ječel strachy.

Nakonec helmu pustil na kraji sloupu mezi oběťmi a schoulil se do klubíčka co nejdál od ní. Nenápadně ji stále po očku pozoroval, jako by od ní čekal nějaký útok.

Rhan vkročil do místnosti a posměšně si změřil orky, kteří se nad ním po obou stranách tyčili. „Dej – mi – mojí – helmu!“ zařval poté na šamana velitelským hlasem.

Oči všech orků se okamžitě obrátily ke starému vůdci s očekáváním čehosi strašlivého. Rhan se opět opřel o sekeru a zeširoka se na šamana zazubil.

Schoulený ork váhavě vzhlédl. Nervózně polkl. Potom po všech čtyřech přešel k helmě a pomalu k ní vztáhl ruku.

Shodil ji do lávy.

Rhan smutně zavrtěl hlavou. „Tos neměl,“ oznámil mu ponuře. „Za to tě zabiju.“

Orkové, kteří od svého vůdce čekali trochu jiné chování, začali rozrušeně křičet. Snad šamana obviňovali ze zbabělosti.

Rhan k němu napřáhl sekeru. Volnou rukou mu chladně naznačil, aby přišel blíž.

Šaman se narovnal. Stále se celý třásl. Váhavě na trpaslíka namířil prst a cosi velmi úpěnlivě zakřičel. Všichni orkové bázně zmlkli.

Ze starcova prstu vylétl tenoučký zelený záblesk, neškodně se rozprskl o trpaslíkův hrudní pancíř a ihned byl černým kovem pohlcen.

Orkové zašuměli úžasem. Místo mocného proudu magie jen takový čůrek! Jejich velký vůdce je proti tomu trpaslíkovi bezmocný!

„Neměl sis hrát s cizími věcmi. Sionel je vždycky hladový.“ Rhan šamanovi znovu ukázal, že má přijít blíž. Prastarý ork místo toho začal řvát a mávat rukama. Všichni jeho bojovníci zakroutili hlavami. Šaman se je dál snažil přimět, aby Rhana zabili za něho, ale byli neoblomní. Nakonec ho ten, který mu přinesl helmu, prostě vzal a přehodil přes lávku až k čekajícímu trpaslíkovi. Vysloužil si tím pochvalné mručení ostatních. Žádný vůdce kmene nesměl odmítnout žádost o souboj. Výjimky se netrpěly ani šamanům – zvláště tehdy, když si je nedokázali vynutit.

Rhan naklonil hlavu na stranu, vychutnal si strach v šamanových očích a setnul ho.

Vzápětí se orkové pohnuli a začali se jeden přes druhého drát vpřed. Souboj, který nesměli narušit, právě skončil. Přišel čas zjistit, jak ten malý drzoun chutná.

Trpaslík couvl do chodby a uvítal prvního orka zlým úsměvem. Políbil sekeru. „Dnes se napiješ do sytosti, to ti slibuju!“

Krvavá řež mohla začít.

Orkové útočili jen po jednom, v chodbě nebylo dost místa. Navíc do sebe netrpělivě strkali, aby si už také zabojovali, což některé z nich popudilo natolik, že se zastavili a dali se do rvačky mezi sebou. Dva z nich sklouzli a spadli do propasti, snažíce se ještě do poslední chvíle navzájem uškrtit.

Rhan bojoval jako smyslů zbavený. Orkové museli brzy přelézat hromadu svých zraněných a mrtvých druhů, aby se k němu vůbec dostali. Vrhali se na trpaslíka s bujarým nadšením, ale v souboji jednoho na jednoho neměli s dřevěnými kyji proti sionelové sekeře šanci. Stále další klesali k zemi. Těm nejlepším z nich se zdařilo Rhana jednou či dvakrát udeřit, ale s pevně rozkročeným, sionelem obrněným trpaslíkem ani nehnuli.

Nakonec pochopili, že s pomstou budou muset počkat na jiný den a jinou příležitost. A snad raději i na jiného trpaslíka.

Alespoň dvanáct jich leželo před Rhanem. Ostatní se zastavili na druhé straně zelené, napůl živé a napůl mrtvé hráze. Začali trpaslíkovi ukazovat, aby odešel. Že mu už nechtějí ublížit.

Rhan si otřel z obličeje pot a krev. Obrátil se k orkům zády a udělal několik kroků. Zasmál se, když zaslechl jejich sborové úlevné povzdychnutí.

Potom se mu však před očima objevil obraz jeho helmy padající do žhavé lávy. Vztek se vrátil s dvojnásobnou silou. Znovu se otočil a rozběhl se zpět.

Jedno moudré trpasličí přísloví říká, že práci, kterou nedokončíš, nemáš ani začínat.

Rhan si tradic svého lidu vážil.

Cítit se šťastný...

Luční koník se odrazil a vyskočil vysoko, velmi vysoko, tak přenádherně vysoko!

Byl šťastný. Kousl si šťavnatého listu. Znovu se odrazil a vylétl ještě výš. A najednou byla všude tma. A těсно. A měkko a růžovo a teplo. Nemohl pochopit, co se to stalo. Chtěl vyskočit, ale nemohl, bylo málo místa. Čekal.

Najednou problesklo světlo. Okamžitě skočil. Nikdy ještě nebyl tak vysoko, padal věčně! Opět byl v trávě, všude kolem svítila jasná zeleň. Na to podivné těсно zapomněl.

Skočil. A zase náhle tma! Teď už však věděl, že musí čekat. Světlo se hned vrátí. Pak do něho unikne.

Tma ustoupila. Mocně se odrazil. Narazil však do další měkké růžové stěny. Spadl zpět. Così ho chytilo za zadní nohu, strašlivou silou zatáhlo a urvalo ji. Bolest, ochromovala ho neskutečná bolest! To obrovské cosi uchopilo druhou nohu a zase zatáhlo.

Bolest se nezvětšovala, už byla největší. Opouštěla ho síla. Byl na světle, ležel na teplé růžové zemi a nad ním bylo cosi neskutečného, členitá růžová krajina s divně zabarvenou trávou.

Už nebyl šťastný.

Pak náhle letěl vzduchem. Dopadl na záda. Nad sebou viděl jasné barvy domova, spousty jídla. Zase byl šťastný.

Život ho opustil.

Chlapec uslyšel dusot kopyt. Zahodil koníka, zadupl ho a rozběhl se na náves. Tolik jezdců – bude se dít něco moc zajímavého!

Uviděl otce a matku, také se spěchali podívat. Tvářili se starostlivě, ale to oni přece pořád. Snad nebylo věci, která by jim nenaháněla strach. Pořád něco zakazovali.

I teď: „Tome! Co tu děláš? Okamžitě domů!“

Tom sklonil hlavu a naoko schlíple se otočil. Koutkem oka sledoval, jak rodiče zahýbají za roh. Pak se rozběhl a o chvíli později se už krčil na místě se skvělým výhledem na náves. Stálo to za to.

„Rytíři!“ vydechl obdivně. „Sou skvělí!“

Byla jich celá družina, deset mocných válečníků v blyštivé zbroji. Jejich velitel, obrovský muž s dlouhými černými vlasy a pěstěným

knírem, upíral nevrlý pohled na Norima, vesnického léčitele. „Mě neoklameš, starče! Vím, kdo jsi!“

„Nerozumím ti, pane.“ Léčitel se tvářil pokojně a vstřícně, jako vždy. Ani zlost takového bojovníka ho nevyvedla z míry. „Za koho mě považuješ?“

Tom musel starce obdivovat. On by se na jeho místě třásl jako osika a nevypravil by ze sebe jediné slovo.

Rytíře však Norimův klid rozzuřil: „Nedělej ze mě hlupáka! Jsi vůdcem té zpropadené sekty!“

Léčitel udiveně potřásl hlavou. „Já? Zřejmě se mýlíš, pane. Nemám s těmi nešťastníky pranic společného. Naopak – to já jsem přeci poslal baronovi zprávu o výsledku jednoho z nich...“

„A dopustil ses v ní kacírství!“

„Kacírství? Co nazýváš kacírstvím, pane? Že ten nebožák přísahal, že je vede někdo z vašeho řádu...“

„Neopovažuj se ten blud znovu vyslovovat!“

„Já nezboudil,“ pronesl Norim stále zcela klidně. Tom nechápal, kde se v něm bere tolik odvahy. „Surahind je mi svědkem.“

Rytířova tvář zbělela zlostí: „Stvůro! Zneužíváš boží jméno! Ne-nechám tě mást počestné lidi – odsuzuji tě k smrti!“

Stařec sklonil hlavu a neodpověděl. Tomovi se zdálo, že je velmi smutný. *Přece nám ho nezabijou?* pomyslel si chlapec vyděšeně, *co si počnem?*

Starosta vesnice předstoupil před rytíře. „Velectěný pane, poníženě prosím, zvaž své rozhodnutí ještě jednou. Musí to být omyl. Za Norima se zaručuji – nikdy by víru nezradil!“

Rytíř se vztyčil v třmenech a přehlédł shromážděné vesničany. „Tak tedy dobrá! Sud’te ho vy! Jste přesvědčeni, že je Norimova duše čistá?“

Chvíli bylo ticho. Starosta se rozmrzele díval po svých lidech. Tom viděl, že cosi znechuceně mumlá, ale nerozuměl mu.

Potom však někdo hlasitě vykřikl: „Norim je nevinný!“

Tom si uvědomil, že to byl jeho otec. Nevěřicně se usmál. Hrud’ se mu nadmula pýchou. Teď mu budou tátu všichni kluci závidět!

Ticho bylo prolomeno a náves se rozhlučela jako jeden muž: „Nevinný!“

Rytíř zbledl ještě víc. Tasil meč, symbol víry, a zvedl ho nad hlavu. Hned byl klid, nikdo se neodvážil křičet dál.

„Pláču pro vaše ztracené duše! Proste Surahinda o odpuštění! Jste kacíři!“

Tom nevěděl, co to znamená. Všiml si, že rytíři posmutněle vytahují meče a někteří vesničané vystrašeně ustupují.

„Bratři! Zachraňme toto ďáblovu hnízdo ohněm a ocelí!“

Velitelův meč se snesl na Norimovu hlavu. Léčitel se bezhlesně sesul na zem.

Rytíři se rozjeli do všech stran. Jejich zbraně dopadaly s neúprosností božího hněvu. Jen jeden z nich, mladík sotva dvacetiletý, se zdráhal strašlivý rozkaz poslechnout.

To však Tom takřka nevnímal – třesl oči na své rodiče, kteří ze všech sil přechali z návsí. Sám velitel rytířů jel za nimi a mával mečem nad hlavou. Určitě si dobře pamatoval, kdo začal první křičet.

Dohonil je. Tom otevřel pusu, ale nevydal ani hlásku. Sledoval, jak se otec snaží chránit matku vlastním tělem a klesá k zemi s hrůznou rudou ránou vedoucí od klíčních kostí až po břicho. Další seknutí meče a máma padla vedle něho s hlavou napolo oddělenou od krku.

Tom se rozběhl skrz hrůzný masakr přímo k nim. Nevěděl, co dělá, necítil strach ani vztek. Jen běžel k rodičům.

Rytíř se obrátil a uviděl ho. Současně si všiml i váhajícího mladíka. „Arane!“ přeřval děsivou vřavu. „Dokaž svou oddanost! Ten je tvůj!“

Mladík sklonil hlavu a nehýbal se. Velitel se zlostně zamračil, pobídl koně a rozjel se Tomovi vstříc.

To Arana probralo. „Kerone, ne! Nedělej to!“

„Mlč!“ Keronův mocný hlas se chvěl vztekem. „I v tom dítěti je Zlo! Je to tu prolezlé špatností!“

„Tohle je šílenství!“

„Zrazuješ nás!“

Chlapec rytíře neposlouchal, měl oči jen pro těla svých rodičů. Doběhl až k nim a klesl na kolena, šťastný, že je u nich. Objímal je, nebyl si vědom nebezpečí. Pak ucítil tupý náraz do zátylku a odlétl vpřed. Dopadl na zem a několikrát se převálil.

Slyšel jek zabíjených a sténání raněných, ale stále nic nechápal. Netečně se usmíval.

Vzápětí zemřel.

Aran dlouho zíral na chlapcovo tělo. Potom raději zavřel oči, jinak by nedokázal potlačit slzy.

Co jsme to udělali? Jak jsme mohli...

Drtila ho strašlivá bezmoc. Dolehla na něho celou svou vahou. Shrbil se. Nakonec slzy přeci jen nezadržel.

Bože, tohle přece nemůže být Tvá vůle... Obrátil oči k nebi. Více než kdykoliv předtím potřeboval znamení, že kráčí po správné cestě. *Prosím!*

Bůh však mlčel. Jako vždy.

Vzdáleně si uvědomoval, že Keron a ostatní již ukončili hrůznou očistu. Těla byla naházena do hořících domů, zítra ráno zbude z vesnice jen rozfoukaný popel. Těch několik přeživších, kteří utekli či zde právě nebyli, se stane vyhnanci bez domova a přátel, nikdo jim nenabídne ani skývu chleba. Kdo zradí víru, přestává být člověkem.

Aran měl před očima obraz Keronu tyčícího se nad mrtvým chlapcem. *Měl jsem tomu zabránit... Proč jsem jen nezasáhl? Alespoň ten kluk mohl žít!*

Jeden z rytířů se u něho zastavil. „Služba Dobru není vždy pěkná na pohled, chlapče. Jinak to ale nejde. Nakonec si zvykneš.“

Aran mu neodpověděl. *Jak bych si mohl na něco takového zvyknout? Nechci!*

Rytíř si povzdychl: „Nejspíš mě vůbec nevnímáš, vid’?“

„Nech ho být!“ ozval se Keron zlostně. „Je to slaboch! K ničemu! Nemá na boží skutky žaludek!“

Aran stále mlčel. Věděl, že kdyby odpověděl, později by svých slov litoval.

„Jedeme!“ zavelel Keron a nasadil koni ostruhy. Ostatní ho následovali. Aran osaměl.

Zůstal by tam ještě dlouho, ale jeho kůň sílící horko nesnesl. Poodešel stranou, potom ještě o kousek. Když pán nic nenamítal, vydal se s ním pomalým krokem k domovu.

Slzy už Aranovi vyschly. *Nesmím nenávidět sám sebe! Nešlo tomu zabránit! Kdybych se Keronovi postavil, odsoudil by mě stejně rychle jako ty nebožáky...*

Začínal si uvědomovat, co se to vlastně stalo. *To nebyl žádný soud! Znovu si připomněl tu chvíli, kdy Keron zabíjel bezbranného chlapce. Ten výraz v jeho očích... to nebyl hněv, ale radost! On se v tom vyžíval!*

Mohl se mýlit, ale nevěřil tomu. Dávalo to smysl.

Co mám teď dělat? Lomcovala s ním touha po spravedlivé odplatě, ale současně pocítil strach. *Nemohu se jim postavit, to by byla má smrt!*

Chvilé slabosti však pominula stejně rychle, jako přišla. *Tak ať! Rád zemřu, když tím ze sebe smyji tu strašlivou vinu!*

Zrak se mu rozjasnil, únava a chmury z něho spadly. Pobídl koně do cvalu a o hodinu později, již pečlivě umyt a převlečen, pevným krokem vcházel do hodovní síně zámku Kromasu.

Večeře téměř končila. Baron Beris, teprve sedmnáctiletý chlapec, seděl v čele stolu a zadumaně naslouchal Keronovi, který seděl po jeho pravici. Ostatní rytíři mlčky jedli. Kromě nich a služebnictva v sále nikdo nebyl; Berisova osmiletá sestra již byla uložena ke spánku a mimo jich dvou ze zdejšího šlechtického rodu nikdo naživu nezbýval.

Aran se dal do jídla. Po večeři hodlal barona navštívit v jeho soukromých komnatách a důrazně si s ním promluvit. Tak důrazně, aby to i Berisův pověstně 'urozený' rozum pochopil. Zatím pečlivě poslouchal, co Keron baronovi o dnešních událostech namluví.

Velitel skončil s hlášením. Beris vrtěl hlavou: „Tak ta vesnice opravdu podlehla ďáblu? Opravdu?“

„Ovšemže ano, pane!“ Keronův hlas překypoval náboženským zápalem. „Vždyť to na nás přímo křičeli! Chlubili se svým kacířstvím! Nestoudně se vysmívali našemu Pánu přímo do tváře!“

Beris si povzdychl: „Ubožáci... To je již čtvrtá, že? O kolik poddaných ještě přijdu...“

Aran tváří v tvář jeho zabeđenosti nevydržel mlčet. Prudce vstal a vykřikl: „Pane! Už nemusíte přijít ani o jednoho!“

Snažil se dívat na Berise, ale současně vnímat Keronovu tvář. „Povoláme mnichy řádu Sařirové hole!“

Bylo to tam – Keronovým obličejem se mihl záblesk strachu a nenávisti. Aran by jej nepostřehl, kdyby to neočekával. Zaplavila ho vlna svatého rozhořčení: *Zrádce!*

Beris udiveně zavrtěl hlavou: „Povolat mnichy? Ale o tom jsme přece nedávno mluvili... a Keron říkal...“

„Při vši úctě, pane,“ přerušil ho Aran rázně, „považuji jeho názor za mylný.“ *A tebe přinejlepším za hlupáka!*

Keron zrudl zlosti a vyskočil od stolu. Málem tasil meč: „Ty se opovažuješ zpochybňovat má rozhodnutí? Ty – ty slabochu?“

Aran sevřel jílec své zbraně. Potom se však ovládl: „Urážky snad nejsou nutné, Kerone. Nesmíme bojovat mezi sebou. Rady svatých mužů potřebujeme.“

Keron k němu došel a plivl mu do tváře: „Zostuzuješ řád!“

Aran se nenechal zastrašit: „Žádat o pomoc není takovou hanbou, jako být zaslepen pýchou!“

Keron sevřel pěsti. Aran si už už myslel, že ho velitel uhodí.

Beris si odkašlal: „Snad není důvod k hádce, pánové... Arane, opravdu si myslíš, že družina skvělých rytířů nepostačuje? Myslel jsem, že vydáte za celé vojsko!“

Aran se k němu obrátil čelem a Kerona si schválně přestal všímat. „Družina rytířů je vám k ničemu, pane, pokud jeden z nich zradil a je s odpadlíky ve spojení!“

Keron ho mocným úderem srazil na zem. „Bezbožníku! Zasluhuješ smrt!“ Tasil meč. „Souhlasí všichni přítomní s rozsudkem?“ Chvilí bylo ticho. Přihlížející rytíři mlčky sklonili hlavy a chystali se začít s modlitbami za Aranovu duši. Keron se ušklíbl.

„Zadrž!“ vzpamatoval se však Beris nakonec. „Co to řekl? Kdo z vás měl zradit? A proč o tom nic nevím? Proč nikdy o ničem nevím?“

„Neposlouchej toho šarlatána, pane! Blouzní, je ovládaný nečistou mocí!“

„Má mysl je čistá!“ Aran se zvolna zvedl a opět se věnoval jen baronovi. „Já neřekl, že někdo z rytířů zradil – chovám jen podezře-

ní. Jestli je však oprávněné, pak mnichy potřebujeme – jedině oni dokáží prohlédnout zlou přetvářku!“

„Pane!“ zahřměl Keron, „vy mu ve svém vlastním domě dovolíte mluvit takhle?“

Beris chvíli velmi usilovně přemýšlel. Na čele mu z toho vystoupla modravá žíla. Pak se mdle usmál: „Asi... ano. Dovolím, Kerone, nezlob se. Pošlu pro mnichy, neboť Aran mluví moudře. Jsi skvělým rádcem, Kerone, ale snad až příliš horlivým.“

Znovu se usmál. Aran mu v duchu vyslovil uznání, byl příjemně překvapen: *On snad přestal být loutkou!*

Velitel rytířů zápasil se záchvatem vzteku. Nakonec se však ovládl a zasunul meč zpět do pochvy. Dotčeně se obrátil k odchodu. Předtím však ještě zasyčel: „Za vlády tvého otce by se nic takového nestalo!“

Beris povýšeně dělal, že ho neslyšel. Byl se sebou očividně velmi spokojen. Aran se mu pozorně zadíval do tváře a poopravil svůj předchozí dojem. *Vzdoroval jen proto, aby vzdoroval. Rozum se za tím neskrýval...*

To však nebylo důležité. Aran dosáhl svého – Keron teď určitě udělá něco nepředloženého.

Zbytek večere proběhl v tichu. Žádnému z rytířů nebylo do řeči. Aran se na ně popořadě nenápadně díval, neboť chtěl zjistit, zda některý z nich není s Keronem ve spojení, ale potom si s lítostí uvědomil hořkou pravdu, která mu měla dojít už dávno. Ti muži nebyli tím, zač je po dobu své krátké služby měl. Když si odmyslil lesklou zbroj a posvátné meče, za nimiž se skrývali, uviděl ubožáky zdrcené celoživotním marným bojem s neporazitelným Zlem. *Jejich těla překypují silou, ale duše skomírají. Už dávno nerozeznají dobré od špatného, dokáží jen poslouchat rozkazy. Odnaučili se přemýšlet, neboť to příliš bolelo.*

Podíval se na barona. Jejich pohledy se střetly. Na mladém šlechtici bylo vidět, že má mnoho otázek a očekává od Arana odpovědi, ale rytíř mu nechtěl nic vysvětlovat, dokud nebude mít v rukou hmatatelné důkazy. Raději tedy vstal, uklonil se a odešel.

Zamířil do Keronových komnat. Chtěl je prohledat a odhalit velitelovy skutečné záměry. Zastavil se před dveřmi a rozhlédl se, zda je

chodba prázdná. Potom přiložil ucho na dveře, aby zjistil, zda má štěstí a Keron je pryč.

Uslyšel rázné přibližující se kroky. Zaklel a vyrazil pryč. Skryl se ve výklenku za ozdobnou zbrojí a doufal, že to stihl a nenadělal moc hluku.

Keron ze svých komnat vylétl jako bouře. Minul Aranův úkryt, aniž by mladého rytíře zpozoroval. Byl nejspíš tak zabrán do své zlosti, že vůbec nevnímal okolí.

Aran si otřel pot z čela a oddychl si. Potom vylezl a vykročil ke dveřím. Vzápětí si uvědomil, že se velitel ani neobtěžoval zamknout. *Možná je to vrah, ale hlupák ne. Nic bych tam nenašel!* Znovu zaklel. *Musím za ním.*

Opatrně Keronu sledoval. Věděl, že balancuje na ostří nože. Jestli bude odhalen, určitě zemře. Nedělal si iluze o výsledku souboje s Keronem – velitel patřil k nejlepším šermířům v zemi.

Keron vyšel ze zámku a zamířil do zahrad. Někdo tam už na něho čekal. Aran se opatrně přiblížil na doslech a skrčil se za růžovým keřem.

„...toho dost!“ soptil velitel. „Tohle si ten zmetek zvykat nebude! Zítřka se nasnídá naposled!“ Trochu se uklidnil. „Vyber spolehlivého muže, nejlepšího střelce. Ať je ráno na ochozu nad hodovní síní.“

Druhá postava kývla. „Ano, pane.“ Aran poznal její hlas – kapitán zámecké posádky. *Keron to tu ovládá úplně všechno!* To poznání mu vzalo odvahu. *Nemám šanci!*

Přesto se opět ovládl. *Nemohu couvnout. Ostatně mám celou noc, chtějí se mě zbavit až ráno...*

„A Aran mi také pije krev!“ vyrazil Keron zlostně. „Nejradši bych ho viděl umírat hned teď!“

Aran zakroutil hlavou. *Když nechce zabít mně, tak koho?* Došlo mu to okamžitě. *Beris!*

„Raději ne, pane,“ pronesl kapitán co nejuctivěji. „Dva najednou by vzbudili podezření. Vzpomínáte na baronova rádce a starší sest...“

Keronovo zavrčení ho přerušilo v půli slova: „Ovšemže! Pochybuješ o mém zdravém rozumu?“

Kapitán zmlkl.

Aran se zhrozil. Připomněl si všechna nešťastná úmrtí, která Berisovu rodinu v poslední době potkala. *Tak to nebyly náhody! Vy netvoří!*

„Budeme si tedy hrát hada na prsou,“ uchechtl se Keron pobaveně. „Počkáme do další výpravy, to už se věci uklidní.“

„Moudré rozhodnutí, pane.“

Keron se obrátil a odešel ze zahrady. Kapitán ho po chvíli následoval. Aran zůstal sedět za keřem a horečnatě přemýšlel, co má dělat.

Musel vraždě barona zabránit, o tom neměl pochyb. Nemohl však za Berisem jít a vše mu říct; neměl důkaz, umíněný chlapec by mu neuvěřil.

Ne, Keron mohl být usvědčen jen při činu. Aran musel zneškodnit střelce a přinutit ho mluvit. *Jestli však ráno nebudu u stolu, Keron pojme podezření a vše odvolá... Potřebuji pomoc!*

Nikdo z rytířů nepřicházel v úvahu. Mezi vojáky zřejmě byli sami zrádci. Přesto na zámku musel být někdo, koho Keron neovládal – jinak by se velitel s kapitánem nescházel tak tajně.

Arana napadli dva lidé – Rybok, zámecký kuchař, a Hron, bratr dívky, kterou si namlouval. Kuchař se hodil lépe. Byl to tvrdý muž, který ještě před pěti lety sloužil jako velitel osobní stráže baronova otce. Potom však nedokázal zabránit šlechticově smrti – *snad také Keronova práce?* – a sžíravý pocit zodpovědnosti ho přinutil vyměnit meč za měchačku.

Aran už za ním téměř šel, ale potom si uvědomil, že to není moudré. *Hned po mně je to první člověk, na kterého si Keron dá pozor!*

Musel se tedy spokojit s Hronem, kovářským tovaryšem s poctivým úsměvem a býčí postavou. Jeho tvář by nedokázala skrýt ani ten nejmenší náznak Zla, dalo se mu věřit.

Rytíř vyšel ze zámku a zamířil k Hronovu domku. Strážce mu jen kývly a potouchle se usmály, dobře věděly, kam jde. *Skvělé. Celé to zamaskuji jako návštěvu u své milé.* Spokojeně se usmíval.

Hronovu sestru svou žádostí vyděsil, ale mohutný tovaryš ji poslal pryč a mlčky ho vyslechl. V očích se mu zapálily rozhořčené ohně, které Arana utvrdily, že Hron nezklame.

Vrátil se na zámek a do svých komnat. Zaklekl k malému oltáři a ponořil se do modliteb. Po několika hodinách si zkusil lehnout a usnout, ale ze samého vzrušení nemohl. Modlil se tedy dál.

Ráno byl u stolu první. Nemohl se dočkat, až to vypukne.

Místa kolem stolu se zvolna zaplnila. Keron přišel jako poslední, prkenně se uklonil baronovi a dělal, že si Arana nevšímá. Mlčky se dal do jídla.

Chvíli poté se na jednom z ochozů strhl hlasitý řev: „Vzdej se, vrahu!“ Zraky všech se tam okamžitě obrátily.

Hron se vrhl na skrčenou postavu. Keronova pochopa však nevyděsil. Cosi se mihlo vzduchem a tovaryš klesl s dýkou v srdci. Jedna služebná zděšeně zaječela. Vrah nevzrušeně zamířil nabitou kuš. Baron ani rytíři se nestihli vzpamatovat z překvapení.

Aran musel jednat. Odrazil se a skočil střele do dráhy. Měl na sobě svůj pancíř, ale bylo to k ničemu. V kovu i jeho hrudi se otevřela ohromná díra.

Síla střely ho odhodila až před Berise. Věděl, že umírá, ale ještě sebral sílu k dokončení svého úkolu: „Zrádce... Keron!“

Zemřel šťastný.

Baron stál bez hnutí a upíral prázdný zrak na Aranovo mrtvé tělo. Vůbec si neuvědomoval, že by se měl alespoň ukrýt pod stůl. V hlavě mu stále zněla rytířova poslední slova. *Jestli je to pravda...* Keron po něm skočil a strhl ho k zemi. „Pozor, pane! Vystřelí znovu!“ Další šipka se zaryla do desky stolu.

Keron rozkázal dvěma rytířům: „Na něj! A chci ho živého!“ Jeho rázný hlas je probral, vzápětí již oba běželi ke schodům na ochoz.

Vrah však nečekal a dal se na útěk. Zmizel v jednom z mnoha východů. Rytíři ho pronásledovali, ale byli očividně příliš pomalí.

Keron vstal z barona a pomohl mu na nohy. „Jste v pořádku, pane?“

Beris měl pocit, že v jeho hlase zaslechl náznak zklamání. *Nebo ne?* Zhluboka se nadechl a přivolal na pomoc všechnu svou odvahu: „Kerone – slyšel jsi, co Aran řekl?“

V rytířových očích se zablýsklo. „Ano, pane. Potvrdil tím má podezření – jeho duše již úplně shnila. Nikdy to nebyl opravdový rytíř. Měl jste mi včera dovolit ho ztrestat.“

Beris se pokusil vzepřít nezvratné jistotě, která z Kerona přímo sálala: „Já mu ale věřím... věřím mu!“

Keron smutně zavrtěl hlavou. „Byl to šílenec, pane. Zlo ho zlákal na svou stranu. Jakkoliv to zní nepravděpodobně, ten vražedný útok měl na svědomí určitě on. Jeho pomatená mysl ho přinutila zemřít, aby očernil vašeho nejvěrnějšího ochránce.“

V baronovi konečně vzkypěla dlouho potlačovaná zlost: „Nenazývej ho šílcem! Zachránil mi život a zaplatil za něj svým! Obvinil tě ze zrady a já... věřím, věřím mu! Ty JSI zrádce, Kerone!“

Spokojeně sledoval, jak svým výbuchem velitele překvapil. Trochu ho to uklidnilo. „Nechci však být nespravedlivý. Každý rytíř má právo na spravedlivý soud. Jak jsem včera rozhodl, povolám mnichy a nechám vše vyšetřit. Prozatím na tebe uvaluji jen domácí vězení – neopustíš své komnaty.

Pánové, chopte se ho!“

Rytíři se chvíli nehýbali, váhali. Potom však tasili a vykročili.

„Stát!“ zařval Keron z plných plic. Jeho poslechli okamžitě. „Hlupáci! Jste hluší a slepí?“

Berisovi chvilíčku trvalo, než pochopil, že ve skutečnosti nikomu a ničemu na zámku nevelí. Ztěžka zalapal po dechu.

Keron byl mezitím dokonale přesvědčivý: „Nechápete? Baron se zbláznil, už i on propadl kacířským přesvědčením!“

Chlapec se konečně sebral a zaječel: „Ne! Nevěřte mu! Vodí vás za nos, idioti! Zavřete ho do nejhlubšího žaláře!“

Neměl však šanci.

„Je mi vás líto, pane... ale nezoufejme! Ve vašich žilách koluje vznešená krev, vidím pro vás naději! Pošleme pro mnichy – ti vám pomohou!“

Jestli někdo z rytířů o Keronovi přeci jen trochu pochyboval, nyní na to zapomněl. Kdyby velitel byl přísluhovačem Zla, neodvážil by se barona nechat naživu.

„Chci, aby s ním bylo zacházeno s tou největší péčí – ale nikdo mu nesmí naslouchat! Nesmíme mu dovolit, aby svedl další duše na scestí! Zatížil by své svědomí hříchem a byl by ztracen!“

Beris zdrceně sledoval, jak ho rytíři obklopují. Nechal se odvést. Ještě slyšel Kerona, jak mu nesmírně smutným hlasem říká:

„Omlouvám se vám, pane, ale brzy pochopíte, že mám na zřeteli jen a jen vaše dobro. Zase budete v pořádku.“

Chvíli poté ležel baron na svém měkoučkém lůžku a zíral do stropu. Svářily se v něm nejrůznější pocity. Dva převládaly – bezmoc a zmatek.

Jeho vlastní rytíři se obrátili proti němu! Poslechli rozkaz muže, který mu přísahal věrnost, a jeho samého nevnímali! *Jak se to mohlo stát? Což na světě není spravedlnost?*

Takových myšlenek však měl čím dál tím méně. Postupně začínal vidět vinu na své straně. *Musel jsem opravdu zešilet!* Vhrkly mu slzy do očí. Proč by se proti němu jinak obrátili muži, kteří zasvětili své životy konání Dobra? Jak se vůbec opovažuje Keron, nejskvělejšího z rytířů, osočovat z podlé zrady? *Jsem kacír, prokletý hanebník! Popraví mě, budu se smažit v pekle! Proč já? Proč jenom já?*

Vzpomněl si na Keronova poslední slova. *Budu v pořádku! Určitě! Mniši přijdou a vyléčí mě, pomohou...* Nejistota se vrátila: *Ale co když ne? Co když se Keron mýlí?* Začal se příchodu mnichů bát.

Navečer z něho zůstala ubohá vzlykající troska. Když se ozvalo zaklepání, ani se nezmohl na odpověď. Dveře se přesto otevřely. Vešel zámecký kuchař s večeří na velkém podnose.

Beris se vzpamatoval. *Před kmánem nesmím vypadat jako slaboch!* Utřel si slzy, vstal z postele a usedl ke stolu. Kuchař před něj položil podnos a ustoupil ke stěně.

Baron se na něho zkoumavě zadíval a přezíravým hlasem se zeptal: „Proč jsi mi to přinesl ty? Vždycky to dělá má služebná!“

Mohutný muž pokrčil rameny: „Nevím, pane. Sir Keron si to tak přál. Že prý mám osobně zkontrolovat, zda vám chutná.“

Chlapec při vyslovení velitelova jména zkontl. „Tak to je asi v pořádku...“ Dal se do jídla. Ukrojil si kus vepřového a vložil si jej do úst. Vzápětí ho vyplivl: „Fuj! Ty břídile! Je to kyselé!“

Kuchaře to zaskočilo: „Kyselé? Ale to určitě... Dovolíte?“ Vzal Berisovi příbor z rukou a trochu ochutnal. Také to vyplivl. Tváří se mu mihl strach. Jeho pohled na zlomek sekundy zlobně ulpěl na dveřích. „Kerone, ty...“ Zmlkl, odložil příbor a se skloněnou hlavou ustoupil o krok zpět.

Baron měl pocit, že se za dveřmi někdo tlumeně rozesmál – ale to byl přece nesmysl. To by si strážé nedovolily.

Kuchař se sebral. Potřásl hlavou a zatvářil se zkroušeně: „Nezlobte se, pane! Všechny ty hrozné věci dnes... Zvrhl jsem ocet a už nestihl udělat nové jídlo. Kdybych se zdržel, Keron by...“

Beris chvíliček čekal, jestli kuchař větu dokončí, ale nedočkal se. „Potrestal by tě, co? Rozumím... Ne, neboj, neřeknu mu to, trochu octa navíc snesu. Promíjím ti. Bude to naše malé tajemství.“

Tou ukázkou převahy si docela spravil náladu. Nabodl na vidličku další sousto a snědl ho. „Cos myslel těmi hroznými věcmi? Jen mé zešílení, nebo ještě něco jiného?“ Tentokrát už zvenku skutečně zazněl smích. „Ticho tam!“ křikl Beris rozzuřeně. Smích zmlkl. Chlapec se spokojeně usmál. „Výborně. Ted' mluv, kuchaři.“

Kuchař se na něho díval nevěřícíma očima. „Vy to opravdu jíte! Nechápete...“ Pak rychle potřásl hlavou, snad aby si ji pročistil. Opět nasadil zkroušený výraz. „Já... já nevím, zda vám to mám říct... No dobře: Sestra toho muže, co ho zabil ten vrah, mi řekla, že vás sir Keron opravdu chtěl zavraždit.“

„Tak přece!“ zařval Beris rozlíceně. Tíha prohry z něho v okamžení spadla. Vstal a začal po pokoji přecházet jako šelma v kleci. „A já si už myslel, že jsem se opravdu zbláznil! Za to mi zaplatí!“ Zastavil se a vzal kuchaře za široká ramena. „Co ještě víš?“

„Pane... já...“ Kuchař zavřel oči a neustále kroutil hlavou. Kdyby si chlapec nebyl tak jist, že se ten muž bojí, musel by si myslet, že na jeho tváři zahlédl jakýsi náznak pohrdání. Ale to byl nesmysl.

Potřebuje povzbudit! Jednou viděl otce, jak někomu dodává odvalu: „Vzpamatuj se, chlapec! Dobře se ti odměním, jenom mluv! Třeba z tebe udělám svého osobního strážce!“

Kuchařovu nejistotu to opravdu zahnilo: „Pane! Já přece BÝ-VAL kapitánem stráží vašeho otce!“

„Cože? Ty?“ Beris ho rychle pustil a nejistě přešlápl. „No... připadals mi nějaký povědomý... Jak že se jmenuješ?“

„Vy... vídáte mě přece každý den... nepamatujete se...“

Baron ustoupil o dva kroky zpět, protože měl pocit, že ho kuchař snad uhodí. „Nemůžu si pamatovat každého!“

Kuchař zavřel oči a několikrát se zhluboka nadechl. Uklidnil se. Promluvil tiše a pomalu. „Až budete mrtvý, Keron narařičí důkazy o vašem kacířství. Potom požádá krále o svolení k sňatku s vaší sestrou a stane se baronem. Možná mu to bude stačit, možná ne. Ale vás už to nemusí zajímat...“

„Tak on chce Lanku? To chlípné prase!“ Berisem lomcoval největší vztek jeho života; poslední poznámku nepochopil, a tak si jí nevšímal. „Zabiju ho! Zabiju! A ty mi pomůžeš, příteli! Tak jak se tedy jmenuješ?“

„Rybok.“ Kuchař již zcela nezakrytě obrátil oči v sloup. „Vám to opravdu nedochází, že ne?“

„Rybok... už si vzpomínám! Bývalý kapitán otcovy osobní stráže! Tak vidíš, že si tě pamatuji! Nejsem tak špatný, no řekni!“

„Ano. O mrtvých jen dobře.“

„Lepšího spolubojovníka jsem si nemohl přát! Dokážeme to! Porazíme je, nabodneme Keronovu hlavu na kůl a vystavíme ji před branou!“

„Devět rytířů. Chcete porazit devět rytířů. O plném zámku vojáků nemluvím.“

„Nevěříš? Jen počkej, mám plán!“ Vtom ucítil nějaký divný pocit v žaludku. „Je mi nějak... těžko...“

Kuchař se na něho podíval skutečně unaveně. „Nebude to třeba z hladu?“

„Myslíš? No, ty jsi tu ten přes jídlo!“ Beris si s úsměvem opět sedl a naházel do sebe zbytek večeře s nadšeným elánem. Potom šťastně prohlásil: „A jdeme bojovat!“

Zemřel ve strašných bolestech.

Rybok se odvrátil. Snažil se nevnímat děsivé dávivé zvuky, které otrávený chlapec vyrážel. „Odpusť, Bože... ale byl to takovej pitomec, že si snad ani nezasloužil... odpusť.“

Dveře se otevřely. Rozesmátý Keron vešel a přistoupil ke zkroucenému tělu. Převrátil ho špičkou boty a pokochal se. Potom se na kuchaře poťouchle ušklíbl: „Jak se ti líbil náš malý kyselý žert?“

„K popukání.“

Keron pokrčil rameny a zvažněl. „Abych řekl pravdu, nemělo to být takhle. Důstojnost smrti ctím.“ Povzdychl si. „Chtěl jsem ho ne-

chat zemřít v boji. Proto jsi tu měl čekat, aby viděl traviče a zkusil se pomstít. Proč jenom nikdy nic nepochopil... Ale musím říci, žeš mě příjemně překvapil. Nepokusil ses ho zachránit – že bys konečně pochopil, jak to na světě chodí? Přidej se ke mně!“

Do místnosti se vhrnuli čtyři vojáci nesoucí hnusný zkrvavený oltář a několik mrtvých zvířecích i lidských těl. Keron očividně neztrácel čas, vše měl připravené.

Rybok znechuceně pozoroval, jak se baronův pokoj mění na kapli všeho Zla. „Do toho mě nezatáhneš. Odcházím.“ Obrátil se ke dveřím. Stáli v nich další dva vojáci.

Keron si opět povzdychl. „Takže odmítáš... Mohli jsme být přátelé, ale ty to takhle zahodíš!“

Jeho muži tasili.

Rybok zařval jako tur. Samozřejmě tušil, že to přijde. V ruce se mu bleskurychle objevil sekáček na maso, který do té chvíle skrýval pod dlouhou zástěrou.

První soupeř byl jeho odporem překvapen natolik, že se ani nestačil bránit. Sekáček se mu zasekl do krku. Vystříkla fontána krve. Pustil meč, přitiskl si dlaně na ránu a couval zpět, vnášeje mezi útočníky zmatek. Druhý soupeř se mezitím přikrčil a zkusil Ryboka bodnout do břicha. Kuchař mrštně uhnul a uťal mu ruku v zápěstí. Chytil ho za krk a smýkl s ním za sebe, aby odrazil útočící čepele. Nebožák ječel bolestí. Rybok ho pustil, naslepo kolem sebe máchnul sekáčkem a proskočil dveřmi ven. Dal se na zběsilý útěk.

„Za ním!“ slyšel Keronův mocný hlas. „Jestli nám uteče, je po všem!“

Rybok probíhal zámeckými chodbami rychleji, než by kdy věřil, že je schopen. Ani se nenadál a byl ve stájích. Podkoní ho chtěl zastavit. Nechal v něm sekáček. Vyšvihl se na koně a vyjel na nádvoří. Stráže od brány mu vběhly do cesty. Přejel přes ně.

Vzápětí už uháněl skrz usínající vesnici v podzámčí. Nemohl uvěřit, že ještě žije; do této chvíle si byl jistý, že nemá šanci. Ta jistota však zmizela a uvolnila místo naději. S tou však ruku v ruce přišel i strach.

Krátce se ohlédl. Keron a dalších alespoň osm mužů mu bylo v patách. Ve dvou z nich poznal rytíře – i když neměli zbroj.

Na návsi se dal na západ. Mířil do nedaleké vesnice, v níž byl jeho mladší bratr hostinským a starostou. Věděl, že jedině tam nalezne útočiště – prý si najali slavného trpasličího bojovníka, aby je chránil, a pod jeho vedením mění vesnici v pevnost.

Býval skvělým jezdcem a moc toho nezapomněl. I bez sedla dokázal jet takřka s jistotou. Doufal, že ho to zachrání, že jeho pronásledovatelé podobné zkušenosti nemají.

Nebylo to dál než tři míle. Štval koně tou nejvyšší rychlostí, jaké bylo nebohé zvíře schopno, a raději se neohlížel. Jednak se bál, že uvidí Keronu přímo za sebou, jednak se musel hodně soustředit, aby nespádl.

Náhle už viděl cíl před sebou. Spásná světélka svící v potměšlých oknech, ztrácející se obrysy chudých domků. Začal řvát: „Pomoc! Gorene, to jsem já, Rybok, pomoc!“

Dolétl na náves a zastavil koně. Viděl, jak k němu z hospody přibíhají lidé s jeho bratrem v čele. Za nimi rozeznával mohutnou podsaditou postavu jejich ochránce. Ulehčeně si oddychl. „Jsem tak rád, že vás vidím!“

S úsměvem se obrátil, aby se podíval, kde jsou jeho pronásledovatelé. Uškříbl se. Nedošli ještě ani do vesnice, stáli venku a zřejmě se neodvažovali dál.

Že by se na mě konečně usmálo štěstí?

Šipka z těžké kuše mu prolétla krkem.

Keron se posupně zasmál. Byla to dobrá rána – za šera a na takovou dálku... Opět ho to utvrdilo v přesvědčení, že je nejlepší.

Hodil prázdnou kuši jednomu z vojáků a pobídl koně. „Jedeme pro tělo!“ zavelel zvučně a vjel do vesnice. „Kacíř byl umlčen, ale i jeho ostatky by mohly Dobru škodit!“

Na návsi se kolem mrtvého již srotil dav. Keron si mezi nimi nevybíravě prorazil cestu a zastavil se nad tělem.

„Slyšte, dobří lidé!“ začal s již mnohokrát vyzkoušeným divadlem. Bylo to nutné, protože se k pronásledování přidali i ti dva hlupáci. Jinak by už mohl klidně zabíjet. „Nebojte se! Jsem rytíř Keron! Ten mrtvý byl kacířem, zachránili jsme vás před jeho bludy!“

Vzhlédl k němu mohutný černovlasý chlap, jenž byl zabitému kuchaři velmi podobný. „Můj bratr že byl kacír? Tomu nikdy neuvěřím!“

Keron se v duchu spokojeně zachechtal. Zachoval však vážnou, posmutnělou tvář: „Ty jsi zdejší starosta Goren, že? Slyšel jsem, že jsi chytrý... takže jistě chápeš, že ses právě dopustil zločinu. Prosím, jdi svým lidem příkladem a odvolej své mylné tvrzení. Modlím se za tvou nesmrtelnou duši.“

Sklonil hlavu, jakoby se opravdu modlil. Snažil se však jen udržet na uzdě svou touhu už začít se zabíjením. *Vzepři se! Dělej! Vzepři...*

„Rybok byl zbožný muž!“ Goren se třásl nenávistí. „Jsi vrah!“

Výborně! Dnes to bude věrohodnější než kdy jindy!

Keron se rozhlédl po shromážděných lidech. „Smýšlí tu všichni takto? Jste přesvědčeni, že byla Rybokova duše čistá?“ Tahle výzva ho zatím nikdy nezklamala.

Ani dnes ne. Vesnice se zakrátko rozezněla odporem. Keron se ohlédl na vojáky a oba rytíře a zdrceně prohlásil: „I tito nebožáci již propadli d'áblu...“

Dav se zničehonic rozdělil a uvolnil místo nízké, ale neskutečně rozložené postavě. Keron se zarazil a zmateně zíral, jak trpasličí bojovník rázuje přímo k němu. Nemohl spustit zrak z jeho ohromné dvoubřité sekery. *To musí být Rhan, ten králův oblíbenec!* Slyšel o něm již mnoho. Vždy se těšil, až s ním změří síly. *Ted' se ukáže, kdo je nejlepší!*

Trpaslík se zastavil před ním. Zachmuřeně rytíře přejel pohledem. Potom temně zavrčel: „Znám tvou práci. Tuhle vesnici nevypálíš, bastarde.“

Nebyla to výhrůžka, nýbrž jen prosté oznámení. Keron znejistěl, ale dokázal se ovládnout: „Ustup, ctihodný bojovníku, a nepleť se do lidských záležitostí! Tahle ves zhrěšila a musí zaplatit!“

Rhan se usklíbl a políbil ostří své zbraně. Keron přemítal, co to asi znamená.

Starosta Goren vykřikl pevným hlasem: „Neodvažuj se na nás zaútočit, Kerone! My nejsme žádné ovce, můžeme se ubránit lupičům, sektám... i rytířům!“

Keron se pobaveně rozesmál. Potom však starosta zavelel a dav se zaježil zbraněmi. V oknech a na střechách se objevili lučištníci. Rytířovi zamrzl smích v hrdle. *Oni mají i háky na strhávání jezdců z koní!*

Okamžitě pochopil, že jeho pár vojáků proti tomuto davu nemá šanci. *Kdybych měl aspoň brnění!* Hlavou mu prolétlo několik zběsilých úvah, ale než stačil cokoliv udělat, Goren znovu promluvil.

„Okamžitě odsud odjedete, slyšíte? Ale Keron ne. Ten zůstane, a vyčká na příchod královského soudce. Zabils mi bratra, vrahu, a za řečičky se neschováš!“

Keron vzkypěl vzteky: „Jak se opovažuješ? Chtěl jsem k vám být milosrdný, ale...“

„Začneme už, nebo tu budeš mlátit hubou dál?“ Trpaslík si znuďně protahoval prsty. „Mám nedopité pivo!“

Celá vesnice ztichla. Pak vybuchla smíchy. Keron úplně zrudl. Ještě nikdy nebyl tak zesměšněn.

„Ty skrčku! Pobijte je!“

„Zadrž!“ vykřikl však jeden z rytířů. „Jestliže se za ně zaručuje slovně Rhan, pak zde možná skutečně nejsme v právu!“ Druhý rytíř přikyvoval.

„Á, svatouškové se probudili!“ zasyčel Keron kousavě. „Jako byste už neměli na rukou tolik krve, že trocha navíc ani nebude poznat!“

„Už toho mám dost!“ zařval Rhan. „Dolů s nimi! A tlučhuba je můj!“

Celá vesnice se vrhla do útoku. Keron ťal po trpaslíkovi. Rhan nevzrušeně nastavil loket obrněný zvláštním černým kovem. Rytířův meč odskočil a nezanechal ani škrábnutí. Trpaslík jednou rukou máchl ohromnou sekerou a udeřil Kerona naplocho. Zapraskaly kosti. Rytíř odlétl z koňského hřbetu kamsi nazad. Dopad na udusanou zem ho omráčil. Nemohl se hýbat, běhaly mu mžítka před očima.

Boj skončil ještě dřív, než začal. Keron sotva vnímal, jak k němu trpaslík zvolna přichází. *Skončím tu jako...*

Záchrana přišla z nečekané strany: „Nezabíjej ho!“ vykřikl Goren, „vždyť víš – je to rytíř!“

„Nebyl by můj první,“ zavrčel Rhan v odpověď. „Ty vaše zákony! Měl bych to udělat!“

„Nesmíš! Rytíře ne!“ Starosta dobře věděl, co by jinak následovalo. „Bez spravedlivého soudu je to vražda!“

Keron si oddechl.

„Ksakru!“ zaklel trpaslík. „Vy lidi se nikdy nepoučíte!“ Naštvaně kopl rytíře do obličeje. Keron zaúpěl a vyplivl dva zkrvavené zuby.

„Co to děláš?“ zděsil se Goren.

„Uklidňuju se.“ Rhan se otočil a odkráčel zpět do hospody. „Připrav mi peníze. Odcházím. Mezi hlupáky nezůstanu.“

Goren zavrtěl hlavou, ale neodpověděl. Keronovi bylo jasné, že by ho kuchařův bratr také nejraději hned zabil, ale neudělá to kvůli dobru vesnice. Za vraždu rytíře by byla vypálena – a tentokrát skutečně právem.

O chvíli později byl vězeň zamčený v malé kůlně. Zíral úzkým okénkem ven. Viděl druhé dva rytíře, jak se všemi koňmi odjíždějí zpět na zámek. Ohlíželi se na něho se smutkem v očích. Málem ho to rozesmálo.

Soudce nepřijde dřív než za tři dny. Do té doby budu venku a pak celému tomuhle zpropadenému kraji zatnu tipec!

Potom však uviděl vyjít z hospody Rhana. Trpaslík pohlédl jeho směrem a znechuceně si odplivl. Keron se rozeřval: „Přísahám, že se ti pomstím! Ať to trvá, jak chce dlouho, ať mě to stojí cokoliv!“

Rhan se pohrdavě ušklíbl, otočil se a odešel z vesnice.

V Keronovi se vzedmula neukojitelná nenávist.

Rhan minul poslední stavení a znovu si odplivl.

„Lidi jsou jak to jejich pivo!“

Enieniny vdavky

Námět: **Denisa Škopová, Martin Antonín**

Baron Horman zacinkal stříbrnou lžičkou na poloprázdnou číši a hodovní síň se zvolna ztišila.

„Milé dámy, slovní rytíři – mám pro vás skvělou novinu!“

Enien, jeho dcera, na něj upřela tázavý pohled. Dělal, že si jí nevšímá, a povstal k přípitku.

„Mág Welthos, rádce Jeho Veličenstva krále Martha, vyslovil přání pojmout mou dceru za manželku. Necht' víno teče proudem! Slavíme zasnuby!“

Okamžik ticha; vzápětí se sál rozezněl vřavou nadšených blahopřání, zvědavých otázek a o poznání tišeji vyslovených závistivých pomluv.

Enien se musela přidržet stolu, aby ohromením nespadla ze židle.
To snad nemyslí vážně! – Vdávat se? A za toho starocha?

Vzápětí si uvědomila, že se na ni všichni dívají. V duchu otci spílala, ale začala se příjemně usmívat na všechny strany jako správná šlechticova dcera.

Zachytila bolestný pohled mladého komořího, s nímž udržovala víc než jen přátelský vztah. Trpce se ušklíbla a téměř neznatelně pokrčila rameny. *Uvěří mi, že jsem o tom nevěděla? Těžko. Ale co... stejně je to hlupák!*

Zhrzený milenec jí vzápětí dal za pravdu. Vrhł po ní další vyčítavý pohled a zvrhł džbán červeného vína na dámu oděnou v bílých šatech.

Nastal zmatek. Enien toho využila a obrátila se ke své matce. „Ty s tím souhlasíš?“ Cinthira se na ni v odpověď hřejivě usmála. Jistě měla z ohlášených zasnub nefalšovanou radost. *Matko, proč jen ne-umíš mít jiný názor než otcův?*

V Enien bublala zlost. Navenek ji dávala najevo tak, že seděla s rukama způsobně složenými v klíně a tvářila se jako malé pitomé děvčátko. Věděla, že tím otce rozzuří.

Když si všimla, že se na ni Horman dívá, vstala. „Omluv mne, papá. Z toho nenadálého štěstí se mi zatočila hlava. Raději si půjdu lehnout.“

Propustil ji povýšeným kývnutím; dělal, že jí věří. Uvnitř jistě pukal zlostí, ale nechtěl, aby mu udělala před hosty ostudu – jejich mínění pro něho bylo důležitější než cokoliv jiného.

Enien vyšla z hodovní síně, ale zůstala ve stínu za dveřmi. Pozorovala, jak k Hormanovi nenápadně přistupuje baron sousedního panství – jeho největší věřitel.

Samozřejmě. Otec potřebuje peníze, já se vdám a můj manžel bude platit. Jak jednoduché.

Rozzlobeně odkráčela do svých komnat.

Spát nešla hned. Stejně by nemohla usnout. Místo toho seděla před zrcadlem, rozčesávala své dlouhé hnědé vlasy a snažila se přijít na něco, čím by svatbu odvrátila.

Při představě, že by se měla ve svých dvaceti stát ženou pětadesátiletého starce, jí bylo špatně. *Kolik za mě ten chlípník asi dal? A vůbec, proč musel otec vybrat zrovna jeho?*

Zнала odpověď. Welthos byl nejbohatším mužem, který vzhledem k nízkému postavení její rodiny přicházel v úvahu.

Zkoumavě se zahleděla do zrcadla a ušklíbla se: *A navíc nejsem moc hezká. To musí otce štvát!*

Ozvalo se zaťukání. *Matka. Nikdo jiný neklepe tak dvorně.* Vstala a zkusila nasadit klidnou tvář.

Cinthira rozpřáhla ruce a objala ji. „Tak ty se mi budeš vdávat, holčičko!“

„To se ještě uvidí!“

Matka měla slzy v očích. Zlost své dcery nevnímala. „Mám pocit, jako bych ti ještě včera musela otírat mléko z brady, a najednou mi odejdeš!“

„Matko! Vzpamatuj se! Welthos je o sedmnáct let starší než otec!“

„Pravá láska nezná překážek...“

„To už ti otec vymlátil z hlavy všechn rozum?“

„Vymlátím ho i z té tvé, jestli neposlechněš!“ Horman stál ve dveřích a tvářil se zle. Enien odstrčila matku stranou a vykročila mu vstříc. „Ano? Tak začni, zbabělče! Na mě si netroufneš! Já se nenechám zlomit tak snadno jako...“

Zatmělo se jí před očima.

Uvědomila si, že leží. Bolela ji čelist a z nosu jí tekla krev.

Horman si k ní přidřep. Chytil ji za bradu a natočil obličej ke světlu. „Výborně. Do svatby to zmizí.“

Enien byla v šoku a nemohla se vzpamatovat. Baron se zlověstně usmíval: „Vždycky jsem tě rozmazloval, dceruško. Nevedlo se nám dobře, ale ty jsi měla všechno. Je čas to splatit. Hned zítra odjíždíš. Svatba je za týden. Budeš dokonalou nevěstou, jinak zahájím tvou převýchovu. V mučírň.“

Neurvale ji zvedl. Visela mu na ruce jako hadrová panenka. „Poděkuj své matce. Měla mi dát syna, ale to nedokázala. Trpíš kvůli ní.“

Cinthira na ně zírala prázdnýma očima. „Budeš žít v královském paláci, holčičko...“, prohlásila zasněně, „Vždycky jsi z té naší zříceniny chtěla pryč...“

Horman strčil svou dceru směrem k posteli. „Hezky se vyspi. Za úsvitu sem pošlu komorné, aby ti pomohly s balením.“

Enien vhrkly do očí slzy. Sledovala, jak otec táhne matku ze dveří, a slyšela ji ještě nadšeně vykřiknout: „Nemohu se dočkat vnoučat!“

Zubožená dívka chvíli ležela bez hnutí. Potom se sebrala a vrhla se ke dveřím. *Tady nebudu!*

Hmátla po klice, ale dveře se samy rozlétly. Do místnosti vpochoovali dva vojáci otcovy osobní stráž. Jeden z nich se krutě usmál.

„Váš otec vám přeje dobrou noc!“

O týden později bylo Enien trochu lépe a mnohem hůř.

Otcův upřený pohled ji pálil v zádech, narychlo přešité svatební šaty po babičce ji škrtily snad všude a Welthos, ještě vrásčitější, než když ho před rokem viděla naposledy, stál vedle ní a držel ji za ruku. Ohlédla se na matku a viděla ji plakat dojetím. Více než stovka sva-

tebčanů v čele se samotným králem Marthem očekávala, že jim nevěsta připraví hezké divadlo o tom, jak nesmírně je šťastná.

Takhle nějak si představovala peklo.

Chtělo se jí utéct, ale nakázala si být silná. *Cokoliv je lepší než se vrátit domů k otci. Přetrpím to. Všechno. I svatební... noc...*

Kněz, který je oddával, si potrpěl na důležité a moudré proslovy. Enien potlačovala chuť vyškrábat mu oči. *Jak si vůbec může dovolit mluvit o lásce a šťastném soužití, když mu musí být jasné, o co tu jde? Nebo je to takový prostáček, že opravdu věří, že Weltha miluju?*

Podívala se na mága. Byl nižší než ona, léta ho shrabila. Šedé vlasy měl parádně natočené, jeho róba se skvěla drahokamy. Hůl, kterou nikdy nedával z ruky, měl ozdobenou červenou pentlí.

Tomu říkám vkus. Třeba to nebude tak špatné. Možná už dětinští a bude se mnou chtít jenom hrát paci-paci-pacičky. Uložím ho spát a půjdu za zábavou!

Ušklíbla se. Za závojem si to mohla dovolit. *To tak. Je to králův rádce a mág, žádný idiot. Vůbec bych se nedivila, kdyby vyšlo najevo, že to on je skutečným vládcem téhle země.*

Nakrčila nosík. *Zajímavé. Ale je to hloupost.* Welthos netoužil po moci, bažil jen po vědění. Před rokem seděla vedle něho na hostině a měla pocit, že mluví s knihou.

Zbývala jí už jen jediná naděje: *Je to mág. Odkdy jsou učenci na ženské? Třeba mě chce jenom proto, aby zabránil pomluvám o pravém účelu své tajné laboratoře...*

Její myšlenky byly náhle utřaty. Obřad skončil. Kněz jim svázal ruce stuhou a požehnal jejich manželství. *Ted' to přijde!*

„Smíte políbit nevěstu.“

Welthos zavrtěl hlavou. „Možná později.“ Otočil se a vedl převkapenou Enien ven. Sledovaly ho udivené pohledy. Král vstal a s úsměvem mága zastavil. „Na svatbách je zvykem řídit se určitými pravidly, příteli.“

Welthos se zamračil. „Na něco jsem zapomněl?“ Pak se usmál. „Ale jistě – mám ji domů odnést, že?“

Tentokrát to někdo nevydržel a rozesmál se. Král se obrátil a zpražil provinilce zlým pohledem. Většina hostů se začala těšit, že se dnes pobaví ještě popravou.

Mág si toho nevšímal. Vymotal ruku ze stuhy a lusknul prsty. Enien zděšeně vyjekla. Náhle se vznesla do výšky, když ji do náruče vzaly dvě neviditelné ruce.

Hosté údivem zapomínali dýchat. Plula mezi nimi k východu. Welthos ji následoval a tvářil se velice spokojeně.

„Proč musíme být zrovna tady?“

„Zde je nejlepší místo. Přesně zde.“

Enien se rozhlédla. Měsíc spoře osvětloval mělké údolí, do něhož s Welthem právě přijeli. Stromy se hrozivě tyčily do výšky, z černé vody líně plynoucí řeky se ozývaly podivné zvuky. *Tak takhle jsem si svatební noc OPRAVDU nepředstavovala!*

„Je mi zima. Prosím, pojďme zpět.“

Welthos mávl na vozku. Kočár se rozjel pryč.

„Co... proč jste ho nechal odjet?“

„To, co se zde stane, není pro cizí oči.“

Ne. Tak to ne! TADY ne! Manželství nemanželství, jestli to zkusí tady, tak...

Welthos otevřel objemný kufr a vytáhl z něj pět svící. Poodešel o několik kroků a ztuhl se zavřenýma očima. Potom udělal ještě jeden krůček doleva a spokojeně se usmál. „Zde. Na tomto místě je matérie nejtenčí.“

O co tu jde? „Jaká matérie?“

„Stěna oddělující náš svět od světa démonů.“

„Cože?“

Welthos rozestavil svíce do pětiúhelníku a otočil se k Enien s rozzářenýma očima.

„Osud tomu tak chtěl, aby den naší svatby padl právě na den, kdy je možné vyvolat démona a spoutat ho do lidských služeb! Za chvíli završím léta bádání! Stvořím všemocného a neúnavného sluhu a věnuji ho tobě, Enien, jako svatební dar!“

Dívce spadla čelist. „Ale... manželé si dary nedávají...“

Mág se zarazil. „Ne? To je mrzuté... Proč ne? Je to přece hezké...“

„Ty jsi šílenec!“

Welthos zavrtěl hlavou. „Dělám něco špatně? Četl jsem, že ženy milují dary!“

„Provůli mě za blázna!“

Mág se odvrátil a věnoval se přípravě rituálu. „Cornicos měl pravdu,“ mumlal si tiše. „Týden usilovného studia člověku o ženách skutečně neposkytne dostatek informací. Zvláštní. Na ovládnutí základů teleportace to stačilo.“

Enien nemohla uvěřit, že se něco takového skutečně děje. *On mi vyvolává démona...*

Byla jí čím dál tím větší zima. Pozorovala, jak mág rozsvěcí svíce a pokaždé vysloví několik podivných slov. Přistoupila blíž.

„Není to nebezpečné?“

„Jen pro ty, kteří nevědí, co činí.“

„A jsi si jistý, že ty to víš?“

„Studoval jsem démonologii polovinu života. Nemusíš se bát. Démon se objeví mezi svícemi a nebude moci ven, dokud se nám neporušitelnou přísahou nezaváže sloužit. Nikomu se nic nestane.“

Enien potřásla hlavou. *Zdá se, že opravdu ví, co dělá.*

„Promiň mi, že jsem na tebe tak vyjela.“

„To nic. Slova vyřčená zbrkle nemají žádného významu, to jen ta pečlivě promyšlená se počítají. Ale teď už mě neruš, prosím, musím se plně soustředit.“

Enien začala mít pocit, že soužití s tímto podivuhodným starcem nakonec nebude tak strašlivé.

Vzápětí se uprostřed pentagramu cosi objevilo. Enien sice nedokázala říci, proč si to myslí, protože to nebylo vidět, ale byla si tím jistá. Cosi tam přišlo a bylo to velmi rozrušené.

Welthos začal křičet jakési nesrozumitelné věty. Ono cosi se uvnitř svého vězení mlelo a snažilo se dostat ven, ale nemohlo. Enien mimoděk ustupovala, aby byla co nejdál. *Možná víš, co děláš, ale...*

Po několika minutách byl mág zcela ochraptělý, ale démon zkrotl. Schoulil se a Enien měla pocit, že se z vrčícího dobrmana změnil v schlíplého pudlíka. Welthos vyřkl rozkaz. Démon vyjádřil souhlas jakousi podivnou myšlenkou podřízenosti.

Mág si otřel pot z čela a ohlédl se na Enien. Zářil pýchou. „Pojď blíž! Je hotovo!“

Bezstarostně špičkou boty porazil svíce.

To, co se vzápětí stalo, bude Enien strašit do konce života. Démon mága oklamal. Vyrázil z pentagramu a vlil se do jeho těla. Stařec začal ječet bolestí. „Ven!“ Svalil se na zem. Mlátil se do hlavy, jako by tím mohl démona vyhnat. „Táhni ven! Ven z mé hlavy!“ Okamžik poté nahmatal jednu svíci. Vypíchl si s ní obě oči. Pak se chytil za krk a snažil se sám sobě zlomit vaz. Nakonec vytáhl dýku a začal si odřezávat hlavu. „Já ti ukážu...“

Enien na nic nečekala a dala se na útěk.

Nedaleko se černaly obrysy domků malé vesničky. Rozběhla se tam. Neurazila ještě ani padesát kroků, když bolestné skřeky přestaly.

Nechtěla se ohlížet, ale musela. Uviděla mágovo tělo vstávat. Zdálo se jí nějaké větší, ale ve tmě to nemohla dobře rozeznat. Rozběhlo se za ní dlouhými pružnými skoky. Jednou rukou si přidržovalo hlavu.

Co se to jenom děje?

Modlila se, aby nezakopla, protože to by byla její smrt. Běžela stále dál. Démon ji pronásledoval neskutečně tiše. Vůbec ho neslyšela, avšak věděla, že se k ní neustále přibližuje.

Konečně ji napadlo, že by mohla křičet.

„Pomoc!“

Už se neohlížela. Příliš se bála, že by mágovo mrtvé tělo bylo hned za ní. Nohy jí kmitaly rychlostí, jakou dodává jedině smrtelná hrůza. Únavu si nepřipouštěla.

„Pomoc!“

Najednou byla u cíle. Dokázala to.

„Pomoc!“

Ruka horká jako oheň ji chytila za rameno. Zaječela a zkusila se vyškubnout. Svalila se na zem. Démon spadl přes ni. Hmátl jí po krku. Ucukla. Prsty se mu zaklesly v jejím výstřihu a roztrhly jí šaty až k pasu.

Vyskočila na nohy. S jekotem se rozběhla k jedinému domku, v němž se ještě svítilo. Byl to hostinec.

Kdosi jí odtamtud běžel vstříc. Statný mladý muž v lehké zbroji s velikým mečem v ruce. Zhroutila se před ním na zem. Nemohla popadnout dech, jen za sebe zděšeně ukazovala.

Nevěřicně se zastavil. Potřásl hlavou. „Tak tohle jsem ještě neviděl.“

Enien sebrala odvahu a otočila se.

Démon se plazil po kolenou a rukama tápal kolem sebe. Hledal svou hlavu.

Mladík se rozchechtal. S ním i několik vesničanů, kteří se dívali z oken. „Cos to sem přivedla za šaška?“

Pohled mu padl na Enieninu odkrytou hrud'. Přestal se smát a tiše hvízdal. „Pěkný...“

Mladá šlechtična se vzpamatovala. „Ty prase!“ Rychle se zakryla a vstala. „Jsem manželka králova rádce! Poroučím ti zabít toho démona!“

Mladý muž se opět rozchechtal: „Manželka králova... rádce...! Opravdu moc pěkný! A támhle to je démon, jo? No tak uvidíme!“

Vykročil k démonově hlavě. Ležela obličejem dolů. Nabodl ji na meč a zvedl do výšky. „Hej ty, mrtvolo, hledáš tohle?“

Bezhlavé tělo se okamžitě zvedlo a otočilo k němu. Mladík se znepokojeně podíval na hlavu. Místo očí měla jen krvavé důlky, ale ty se upíraly přímo na něj a byla v nich vražda.

Mrtvé tělo se s neuvěřitelnou rychlostí vrhlo do útoku. Bojovník sotva stačil uskočit. Démon hmátl po hlavě a s vítězným řevem ji strhl z meče. Narazil si ji na krk a na okamžik ztuhl.

Mladík se vzpamatoval a máchl mečem. Čepel se od zakrváceného těla odrazila jako od kamene.

„No to mě podrž! To je opravdu démon!“

Vesnici okamžitě zachvátila panika.

Démonova hlava přirostla ke krku beze stopy po zranění. Pod mágovým roztrhaným oblečením se vyrýsovaly nadlidsky obrovské svaly. Z úst vyrazily dlouhé ostré tesáky, z čela zahnuté rohy. Na rukou se zaleskly drápy schopné trhat ocel.

Mladík sprostě zaklel. Zaútočil vši silou. Ostří nezanechalo ani škrábnutí. Netvor se zachechtal. Jeho pěst dopadla na mužovu čelist a poslala ho vzduchem pryč.

Kdosi proběhl kolem Enien s vyděšeným řevem a neurvale ji srazil k zemi. Nemohla odtrhnout oči z démona. Plazila se pryč; nedokázala si uvědomit, že by měla vstát a běžet.

Démon se rozhlédl po návsi a spatřil ji. Vydal se za ní pomalým krokem. Chtěl si konečně užít svou svatební noc.

„Ještě jsem s tebou neskončil, bastarde!“

Mladý muž se mu vpotácel do cesty. Meč v letu pustil; stál teď před démonem jen s krátkou dýkou.

Netvor se znovu zachechtal. Připravil se ke skoku.

Vtom zazněl jasný hlas: „Zemři, nečistá stvůro!“

Z nebes se snesl mohutný blesk. Uhodil se zničující silou a srazil démona na zem.

Na druhém konci návsi stála vyzáblá postava v mnišské kutně. Ruce měla vztažené v modlitbě. Uhodil druhý blesk. Potom třetí.

Mladík se rozběhl k Enien, chytil ji za paži a vlekl pryč. Po cestě sebral svůj meč. Mnich přivolával stále další blesky. Netvor řval a svíjel se bolestí.

Mladý bojovník měl před hostincem přivázaného koně. Vyskočil do sedla a natáhl k Enien ruku. „Rychle, polez!“

Dívka nechápala. „Proč? Vždyť ten svatý muž zvítězí...“

Démon se vzepjal, vyskočil na nohy a rozběhl se k mnichovi.

„No jasně. LEZ!“

Démon roztrhl mnicha na dva kusy. Obrátil se zpět.

Enien se jako ve snách chytla nabízené ruky. Náhle seděla před mladíkem a oba dva ujížděli pryč.

Démonův řev je chvíli pronásledoval, ale nakonec zeslábl a utichl.

Mladík zakroutil hlavou. „Bylo načase. To byl ale vytrvalej mizer.“

Enien se opírala zády o jeho širokou hrud'. Bylo jí najednou mnohem lépe. Cítila se ochraňovaná. „Nejspíš to nevzdá...“ zašeptala vyčerpaně.

„Nechytí nás,“ zazubil se mladík sebejistě. „Tak hezkou holku mu nedám. Mimochodem, říkají mi Jestřáb. Rád bych tě poznal blíž.“

Enien zavřela oči a přestala vnímat.

Probrala se v čisté posteli. Byla umytá a úplně svlečená. *Ten chlívák! Kde to jsem?*

Vypadalo to jako hostinský pokoj. Byla v něm sama. Po jejím obléčení nebylo ani stopy. Svolala na bojovníkovu hlavu hromy a blesky. *Kde je? A co se mnou dělal? A snad mě tu navíc nenechal samotnou a neodjel?*

Vyžděla se. *Sama, bez peněz, nahá...*

Zahnala obavy. *Tím nic nevyřeším.* Vstala, strhla z postele alespoň prostěradlo a zahalila se.

Do místnosti pronikaly sluneční paprsky. Události uplynulé noci jí náhle připadaly jako něco, co se mohlo odehrát jen ve špatném snu. Byla ráda, že se probudila.

Zpoza dveří náhle uslyšela rozzuřené hlasy. Jeden z nich určitě patřil Jestřábovi. *Máš štěstí, žeš mě neopustil. Nechala bych tě setnout!* Pootevřela dveře a vyhlédla ven.

Jestřáb stál u stolu uprostřed šenku proti třem rozlíceným vojákům. Na stole ležely karty a slušná hromádka zlatáků. Hostinský se krčil za pultem. Vojáci měli ruce na jílcích mečů.

„Podvedls nás!“

Jestřáb se usmál a pokrčil rameny. „Smůla.“ Překlopil na vojáky stůl. Tasil meč. Proklál prvního z nich dřív, než se stačili vzpamatoval.

Rozpoutal se boj. Enien nevěřícně zírala, jak Jestřáb elegantně odráží útoky svých soupeřů. Vypadal, jako by nezápasil o život; tančil si pro radost.

Přesto byl zatlačován zpět. Vojáci byli zkušení šermíři. Dokázali převahy dvou na jednoho dobře využít. Za několik okamžiků narazil Jestřáb zády na zeď. Nemohl ustupovat dál. Přes tvář mu přelétl stín nejistoty.

Vyrazil riskantním útokem. Jeden z vojáků padl k zemi, ale druhý ho vzápětí zbavil zbraně. Mladík se vrhl stranou, aby utekl. Běžel kolem Enien.

Dívka vzala ze stolu prázdný korbek. S pomstychtivým výrazem s ním praštila nic netušícího Jestřába přes hlavu. Bojovník se sesunul k zemi.

Voják se udiveně zasmál. „Výborně! Pomohla jsi spravedlnosti, holka!“

Enien se na něho mile usmála a složila ho na zem vedle Jestřába.

Hostinský nechápal, co se to děje. Rozlíceně na něho zajechla: „Kam mi ten bídák schoval šaty?“

„Omlouvám se, má paní... Byly strašně špinavé! Má žena vás svlékla a teď je pere!“

Dívka se podívala na Jestřába. „Aha...“ *Ouvej! To jsem tedy přehnala.*

Mladík zatřásl hlavou a otevřel oči. „Co? Odkud to...“

Pohled mu padl na ležícího vojáka. Oddychl si. „To ty?“

Zmohla se na přikývnutí.

„Slušná práce.“ Vstal, otřel si meč a shrábl peníze do měšce. „Díky za pomoc, krásko. Tím jsme vyrovnaní a já musím zmizet. Jedeš se mnou, nebo zůstáváš?“

Enien potřásla hlavou. Představila si, co by ji po návratu domů čekalo. *Otec by mě hned prodal někomu dalšímu.* Viděla se jako utáplá manželka nějakého panovačného šlechtice, kterého bude zajímat jen to, aby mu porodila co nejvíc synů.

Rozhodla se rychle. O to rychleji, že se jí opravdu líbilo, jak se na ni Jestřáb usmívá.

Přistoupila k němu, stoupla si na špičky a políbila ho.

„Asi se mě nějakou dobu nezbavíš.“